

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie C - Número 903

Dilluns, 19 de juliol de 2010

Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. PERE VIGO I SALLEN

Sessions núm. 13 i 14

S U M A R I

Sessió núm. 13

Compareixença

d'Albert Palay, exalcalde de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 357-00515/08) p. 3

Sessió núm. 14

Sessió informativa

amb el conseller d'Economia i Finances (tram. 355-00148/08) p. 15

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 13

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el Sr. Vigo i Sallent. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Homs i Molist, Sr. Pujol i Ferrusola i Sr. Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Casajuana i Pladellourens, Sr. Ferran i Serafini i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch Cuenca i Sra. Cabasés Piqué, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Calbó i Roca i Sra. Olano i García, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Pi i Noya i Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió l'excalcalde de l'Ametlla del Vallès Sr. Albert Palay Vallespinós.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença d'Albert Palay, excalcalde de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental), davant la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 357-00515/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Compareixença.

El president

Bé, doncs, bon dia a tothom. Obrim aquesta comissió d'investigació.

Compareixença

d'Albert Palay, excalcalde de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 357-00515/08)

I ho fem amb la compareixença del senyor Albert Palay, excalcalde de l'Ametlla del Vallès. Li hem fet avinent si volia fer alguna declaració prèvia, ens ha dit que sí, i, per tant, li passaríem la paraula.

Senyor Palay, quan vulgui.

El Sr. Albert Palay Vallespinós (excalcalde de l'Ametlla del Vallès)

Bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats... Sóc aquí, i sóc aquí malgrat haver-hi hagut novament un defecte de forma en la meva nova convocatòria. Vull fer constar que sóc aquí per defensar el meu bon nom i per no permetre que es generin dubtes sobre la meva persona. Em refereixo concretament a la meva absència del passat dia 13 de juliol, totalment justificada pel Reglament d'aquesta institució; i concretament amb la parcialitat amb què es va tractar la meva persona, que em sembla del tot injusta.

És per això que vull constatar..., per tal que tothom, ja sigui en aquesta comissió, i a fora, pugui entendre perfectament què és el que va motivar la meva absència. Per això, procediré a fer una enumeració i descripció cronològica dels fets.

El dia 6 de juliol rebo una trucada d'una secretària d'aquesta institució que m'informa que tornaria a ser citat el dia 13 a les deu hores, i que, com l'altra vegada, per correu electrònic li passi matrícula del vehicle i si portaria acompanyants per facilitar-me l'accés al recinte del Parlament, i que ja rebria la notificació. El dia 7 de juliol envio un correu electrònic adjuntant la informació que se'm demanava, i donant per descomptat que hi aniria el dia 13. Aquest mateix dia –dia 7 de juliol– rebo resposta del *mail* i em diu que l'hora és a les 10.30 i no a les deu, i en cap moment em diu de quin dia, i se'm reitera que rebré la corresponent notificació per correu certificat amb la convocatòria del president del Parlament, com es va fer l'altra vegada.

A partir d'aquell moment, dia 7, no tinc cap més notícia ni de la convocatòria oficial ni de res, i penso que no és necessària la meva presència. Per això, ho faig avinent a través d'un *mail* el mateix dia 13 a tres quarts de deu del matí. Finalment, faig constatar que la convocatòria oficial la rebo el dia 14 de juliol a les 13.05, segons certificat que tinc aquí administratiu, que el fa el cap de l'oficina de correus de la meva població. En aquesta notificació deia que la comissió reunida el dia 8 em convocava per al dia 13.

En definitiva, a la comissió del dia 13 es va fer pública la meva incompareixença sense fer esment en cap moment que es desconeixia el motiu de la meva absència, ni cap intent per esclarir-ho, quan jo havia posat un *mail* aquell mateix matí a la mateixa secretària dient-li que no havia rebut la notificació i que em donava per alliberat, sinó que es va donar per descomptat que jo havia ignorat una convocatòria oficial. Per tant, vull fer constar públicament que és un fet aliè a la meva persona, i que és qui n'ha sortit perjudicada, i n'ha resultat deteriorada la meva imatge pública.

Per últim, dir que el mateix 14 de juliol, a les 13.12 minuts, vaig rebre i signar un burofax del president d'aquest òrgan comunicant-me que la meva compareixença seria per al dia 19 a les deu del matí. El més sorprenent no és que no s'hagi respectat el meu període de vacances, com en altres casos, sinó que és que el burofax és idèntic al de la primera notificació, dient que, reunida la comissió el dia 8, se'm convoca per al 19. Com pot ser? Si el dia 13, que se'm convocava per al 19, encara no sabien que jo no vindria? I també això ho he pogut constatar a les actes i als vídeos d'aquesta comissió, que es va reunir el mateix dia 13, i, en no comparèixer jo, es va fer la meva convocatòria per assentiment dels assistents.

En fi, el que vull dir és que el mal ja està fet, i que aquest aclariment no tindrà el mateix ressò que el que va originar la meva no-compareixença. Malgrat tot, volia aclarir aquests fets, aquí, en el mateix lloc d'on han sorgit.

I res més. Després d'això, resto a la disposició d'aquesta comissió.

El president

Moltes gràcies, senyor Palay. És evident que aquesta comissió i aquest president miraran la gestió parlamen-

tària que s'ha fet d'aquesta convocatòria. I, en tot cas, si hi ha hagut algun error, sí que li demano disculpes avantposadament; vull dir, no hi havia cap tipus de mala fe, suposo; però sí que mirarem com ha estat tot aquest procés.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Li ho agraeixo.

El president

Moltes gràcies.

Passaríem ara, doncs, al torn dels grups parlamentaris, i, en primer lloc, el Grup de Convergència i Unió, i, en el seu nom, el senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres com a grup també, president, voldríem saber què és el que ha passat amb això, perquè potser per a alguns això és igual, però, com ha dit el senyor Palay, això té un cert ressò, i això potser en una ciutat com Barcelona no té massa ressò, però en un àmbit comarcal com la comarca del Vallès Oriental, i en un municipi petit de l'Ametlla, doncs, evidentment que es dona una interpretació que a vegades no pot ser. Per tant, nosaltres demanaríem que s'aclarís perfectament què ha passat, i el reparament d'aquesta situació.

Bon dia, senyor Palay.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Bon dia.

El Sr. Turull i Negre

Vostè l'altre dia va comparèixer, i tothom li va poder preguntar el que volia. Vostè sabia que tenia l'obligació de dir la veritat, i ens va contestar a tot el que se li va preguntar, i per això avui nosaltres no li preguntarem res més. No li preguntarem res més, i, en canvi, sí que utilitzaré el temps de què dispo per fer una reflexió, no?

Nosaltres tampoc sabem exactament per què se l'ha tornat a cridar aquí, ni a què respon, ni el que sigui, no? I faré aquesta reflexió amb vostè, senyor Palay, perquè vostè no és de Convergència Democràtica de Catalunya; l'únic problema de vostè, o l'únic delictes de vostè, ha estat haver pactat amb Convergència Democràtica de Catalunya a l'Ametlla. Si vostè hagués pactat amb el senyor Pousa del PSC, no tingui cura que vostè no hauria comparegut ni avui ni el primer dia, perquè per la informació que nosaltres tenim, amb les informacions que hi han i que apareixen, doncs, pels mateixos motius hauria de comparèixer aquí el senyor Pousa.

Miri, el fet d'haver-lo tornat a citar a vostè, que no ha estat, hi insisteixo, el nostre grup, és molt emblemàtic de com va i com està resultant aquesta comissió. Aquí les paraules de les persones, tot i la seva obligació de dir la veritat, per a alguns partits no tenen cap mena de valor, si no es diu allò que volen sentir. Si algú no té constància d'una cosa, se li demana l'opinió sobre un fet absolutament distorsionat en la seva presentació, i

si així tampoc s'opina el que volen sentir, s'intenta gràficament escarnir i desprestigiari-lo. Si el principi de la resposta no agrada, no se li deixa ni tan sols que acabi el que s'està dient. Aquí tothom que no es presta al seu joc és culpable directament, si no és que es demostrí el contrari; fa dies que ho estem veient, no hi ha límit. Aquí es ridiculitza o es treuen conclusions, o s'acusa directament gent que se li pregunten coses de fa cinc, o sis, o set anys i diuen no recordar. I, en canvi, compareixents en exercici del càrrec públic, amb un expedient davant, quan diuen que no recorden una cosa, tot és justificació i condescendència.

El meu grup ha fet cinquanta-dues vegades la mateixa pregunta a tothom: si tenien constància de finançament irregular per part del Palau de la Música Catalana. Aquest és un país petit, el Palau és petit per la gent que hi treballa; però si algun dels cinquanta-dos compareixents m'hagués dit que sí que havia sentit alguna cosa, que sí que sabia alguna cosa, en cap cas m'hauria passat pel cap intentar desprestigiari-lo, intentar menystenir-lo o intentar humiliar-lo en públic, com en alguna compareixença ha passat. Demanaria que m'ho argumentés, que m'ho provés. Però aquí, a les democràcies occidentals, en què qui acusa d'una cosa ho ha de demostrar, a partir que el tripartit ha muntat aquesta comissió la cosa funciona al revés. I no hi ha límit, no hi ha límit en aquest despropòsit, no?

Aquests dies estan sortint uns altres papers d'altres persones de l'Ametlla. Segueix sortint. Dient que si aquesta persona era això, que si aquesta persona tenia aquest càrrec, etcètera. I no n'encerten ni una, perquè vostè sap que jo els conec, que jo sóc diputat de la comarca del Vallès Oriental, igual que el senyor Terrades, igual que la senyora Olano, i poc o molt la gent que està en l'àmbit de la política ens coneixem tots. Algú li ha preguntat a aquesta persona si ha signat un rebut, si tenia aquest càrrec, etcètera? No se li ha preguntat, però la persona ja està empastifada.

O contínues informacions i afirmacions, en aquesta sala, que es parla de suposades comissions d'unes obres determinades, referides a obres que o ni s'han fet, o ni estan adjudicades a aquestes empreses determinades a les quals s'acusa d'una suposada comissió. Algú ho ha contrastat? No cal. És que és igual.

L'objectiu no és buscar la veritat, és empastifar tot allò que tingui alguna aproximació amb Convergència o amb Convergència i Unió. Aquí no hi ha límit. Sí, només n'hi ha un; sí que hi ha un límit: protegir els seus, protegir els poderosos, tots aquells que tenen a veure amb el tripartit. Que fàcil, cridar dues vegades un ex-alcalde de l'Ametlla, no? Que fàcil. Però que difícil és que vingui algú de l'Ajuntament de Barcelona, en què hi han imputats per un tema relacionat amb el Palau de la Música, no? Que fàcil, fer-lo venir a vostè dues vegades.

Diuen que ja hi ha una comissió a l'ajuntament. Vostè creu que si hi hagués hagut una comissió a l'Ajuntament de l'Ametlla a vostè no l'haurien citat, o a altres persones que han citat de l'Ametlla? Vostè hauria vingut aquí exactament igual. Amb un tema que hi van molts diners de la Generalitat en joc, amb una disminució del

patrimoni de la Generalitat. Que fàcil, no?, citar gent de l'Ametlla, acarnissar-se amb gent de l'Ametlla, quan en el seu cas, que no és ni de Convergència, no té ni a veure amb l'objecte de la comissió. Però que difícil que és, no? Que fàcil, cridar un exregidor de l'Ametlla perquè és de Convergència. Però no pateixi, que per aquí no hi passarà cap exconseller o conseller de Cultura que hagi format part del consorci, quan en aquesta comissió se'ns ha dit que han volat més de 4 milions d'euros.

Vaig acabant, senyor president. Quan el senyor Millet té relacions amb consellers del tripartit, el senyor Millet enganyava a tothom. Quan apareixen notes, o quan s'ha reunit o ha dinat amb l'alcalde del seu poble, que podia ser una cosa, entenc, normal perquè ho ha fet amb vostè, segons consta a l'agenda, ho ha fet amb els alcaldes posteriors, resulta que això és motiu de tota sospita, no?

Jo vull fer aquesta reflexió perquè aquí, en aquesta comissió, s'ha demostrat que val tot, peti qui peti. I els haig de dir que em molesta molt una cosa, no? Algú s'ha preguntat amb les acusacions, amb les insinuacions, amb aquest dret a sospitar, com s'empastifa la gent, i els danys que això pot tenir? Jo, senyor Palay, no en tinc ni idea professionalment a què es dedica vostè o de què viu vostè, però sí que sé el mal que s'ha fet a gent que, perquè consta en un paper, perquè consta en una agenda, són gent que, a diferència dels que estem aquí, que cada mes ens plou la nòmina amb recursos públics, ells, la seva, se l'han de guanyar i en algun cas han de pagar cinc o sis nòmines. I posant en dubte el seu nom s'està posant en dubte el nom també de la seva empresa; i tots sabem en els petits municipis o en les comarques com funcionen aquestes coses. I aquí no hi ha límit.

Algunes vegades hem expressat no els nostres nervis, com a vegades se'ns diu, sinó la nostra indignació, perquè aquest «no hi ha límit» per anar contra Convergència enduent-se per endavant el que calgui està afectant molta gent, els més vulnerables; no l'alcalde de Barcelona, no el senyor García-Bragado, no els imputats en el cas de l'hotel, per qui professem la seva presumpció d'innocència de tots ells.

Per això, he volgut aprofitar que vostè està aquí..., nosaltres li vam preguntar el que calia; nosaltres, totes les coses que havien sortit publicades, vostè ens va contestar a totes les coses, és la seva paraula; i, si algú té un dubte entre la seva paraula i altres qüestions, no és aquesta comissió, no és el Parlament de Catalunya qui ha de dictar sentència en l'àmbit judicial.

Jo, per això, he volgut aprofitar això. Que fàcil atrevir-se amb la gent de l'Ametlla, que complicat estava resultant ser fins que vam tancar aquesta comissió, doncs, portar algú de l'Ajuntament de Barcelona amb tota la maquinària que tenen, amb tot el suport que tenen, amb tots els mitjans que tenen, etcètera, no?

Per tant, senyor Palay, nosaltres no li vam demanar que vostè vingés aquí, a nosaltres vostè ens va contestar el que vostè va considerar oportú; si fossin altres coses no som nosaltres, en aquest Parlament, que ho hem de dirimir. I acabo –ara sí, senyor president– tornant a dir una altra cosa: tenim un exalcalde de l'Ametlla i vull reivindicar el bon nom del municipi de l'Ametlla, dels

seus veïns, de la gent de l'Ametlla, perquè ja està bé que en aquest voler-s'ho emportar tot per davant també s'afecti la imatge i el bon nom d'un municipi de la meua comarca com és l'Ametlla del Vallès.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Turull. Ara és el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, en el seu nom, el senyor Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Bon dia, senyor Palay. Li he de manifestar que nosaltres vam donar suport a la seva nova compareixença en aquesta comissió parlamentària que va plantejar algun grup de la cambra. Al final li faré una pregunta al voltant d'alguns dubtes que tenim, no?, el meu grup parlamentari. Jo també vull aprofitar aquest torn; que no volia intervenir en aquests termes, però, atesa la darrera intervenció del portaveu de Convergència i Unió, doncs, quelcom, vull dir quelcom. El senyor Turull fa un judici d'intencions malèvol, no?, respecte als pactes a què el senyor Palay va arribar en el seu moment quan va ostentar l'alcaldia de l'Ametlla i legítimament va acordar pactar amb Convergència i Unió, cap problema; quin problema hi veu, el senyor Turull? Cap problema, van decidir arribar a un acord de govern.

Quina obsessió amb l'alcalde que va substituir el senyor Palay, el senyor Pousa, que el senyor Turull sap perfectament que, en un dels afers urbanístics que ens ocupa o que ha sortit en el transcurs d'aquesta comissió, el grup municipal del PSC a l'Ametlla hi va votar en contra –hi va votar en contra.

Jo crec que s'equivoca, no?, amb els adjectius, el senyor Turull. Els treballs d'aquesta comissió parlamentària..., que, de fet, els treballs d'aquesta comissió parlamentària estan emparats pel dret constitucional i estatutari que tenim les diputades i els diputats d'intentar aclarir alguns fets quan aquests es produeixen. O és que Convergència i Unió, en aquest cas més precisament Convergència Democràtica, està posant en dubte aquest dret reconegut en la Constitució espanyola i en l'Estatut d'autonomia de Catalunya? Jo ja sé que al senyor Turull això de la Constitució no li agrada, no?, però aquest és un dret que tenim tots els diputats i diputades, d'intentar aclarir els temes. No es tracta d'empastifar el nom de ningú ni empastifar cap partit polític; es tracta que han sortit unes informacions que des del nostre punt de vista són informacions greus, són informacions gravíssimes i que del que es tracta és d'aclarir si són certes o no són certes.

Miri, deixi-me-li-ho dir, senyor Turull, vostè, que també té una certa obsessió amb una de les parts del Palau de la Música, dels temes que han sorgit al voltant del Palau de la Música, que és el tema de l'hotel que es volia construir a tocar del Palau de la Música, escolti, dels papers que han sortit dels ordinadors de les secretàries dels senyors Millet i Montull, que les persones que hi treballaven ens van dir feia tant en aquesta comissió que no van tenir, no s'han pogut manipular, que hi tenien accés només elles i que, a més a més, el que posaven

en els discs durs és el que els dictaven el senyor Millet i el senyor Montull... Vostè sap perfectament que no hi ha cap anotació, per vaga que sigui, que apunti al finançament irregular amb aquesta operació de l'hotel de cap partit polític, a diferència d'altres notes que sí que apunten clarament a un possible finançament irregular de la seva formació política.

Vostè sap que aquesta és la diferència clau d'un tema i d'un altre, perquè la comissió d'investigació del Parlament de Catalunya que es va constituir era justament per intentar aclarir si hi va haver o no finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya.

Senyor Palay, en la seva darrera compareixença vostè ens va dir que de cap de les maneres havia rebut cap tipus de pagament per part del senyor Millet de la seva activitat com a alcalde de l'Ametlla del Vallès. Per cert, aquí no estem posant en dubte el bon nom d'aquest poble ni de les persones que hi viuen, no?, que han triat viure-hi. Des de la seva darrera compareixença fins a avui, en la seva darrera compareixença hi havia unes notes manuscrites, del senyor Montull, o que presumiblement eren del senyor Montull..., vostè ens va dir que de cap de les maneres havia tingut ni pagaments mensuals ni pagaments globals. Després, en els ordinadors, que abans en parlava en la meua intervenció, han sortit tot un seguit de..., dels discs durs, han sortit una sèrie de notes, i en aquestes notes, diguem que –acabo, senyor president– en el que seria l'apartat, la carpeta de l'Ametlla del Vallès, surt mecanografiat, passat a net, algunes de les dades que sortien en els papers del senyor Montull, en aquest cas de l'àrea del senyor Millet.

I la meua pregunta és molt clara: si vostè..., com que sap que aquí ha de dir la veritat, eh?, vostè es reafirma en el que va manifestar en la seva compareixença, que en cap dels casos va rebre cap tipus de pagament mensual com a alcalde, del senyor Millet, ni cap pagament global? Aquesta és l'única pregunta que el meu grup parlamentari li formularà.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Molt bé, gràcies, senyor Terrades. En primer lloc, voldria dir-li que per primera vegada de la meua boca sortirà el nom de Pousa, en la segona compareixença avui. L'ha dit vostè, no jo. El senyor Pousa va votar-hi en contra quan nosaltres vam proposar la requalificació de cinquanta-cinc habitatges, però va votar-hi a favor amb majoria del quadripartit en aquell moment a l'Ametlla per densificar 129 habitatges sense compensació per al poble.

També és evident, també ha dit que tenen dret els diputats, només faltaria, constitucionalment de, a través d'una comissió d'investigació del Parlament, intentar esbrinar. Una comissió d'investigació que va néixer en entredit, però es va rematar pel director de l'Oficina Antifrau, que si alguna cosa té no és susceptible de ser convergent. I una persona d'aquesta entitat ja deslegitima bastant el que s'està fent. Li he dit això, li ho reitero: no.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Vol fer alguna altra pregunta? Doncs, passaríem...

El Sr. Terrades i Santacreu

Bé, en tot cas, manifestar que... Escolti'm, en un sistema parlamentari i en un sistema democràtic, fins i tot aquelles institucions que tenen autonomia parlamentària institucional, però que depenen del Parlament de Catalunya, poden manifestar la seva opinió, encara que no sigui compartida, almenys per alguns grups parlamentaris. En aquest cas el meu respecte al paper que ha de tenir alguna d'aquestes institucions o no. Jo el que no faré serà entrar en un debat de tipus municipal respecte a la densificació o no, a les decisions que va adoptar el Govern que va substituir el senyor Palay, perquè no és objecte d'aquesta comissió. Sí que tinc opinió, eh?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Perdoni, això normalment, això que ha dit de l'objecte de les comissions i tot això, són, se'n diu, només faltaria, *rodillo* parlamentari. Vull dir, quan un suma més, doncs, fa el que vol.

El Sr. Terrades i Santacreu

Jo no voldria entrar en una batussa parlamentària amb el senyor Palay, però, clar, el que..., jo crec que els compareixents també... O sigui, els diputats i diputades també ens mereixem un respecte per part de les persones que compareixen en aquesta comissió.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Perdoni si li he faltat al respecte per dir-li això del *rodillo* parlamentari.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Agrair també al senyor Palay la seva compareixença. Suposo que d'ençà que va rebre la convocatòria es deu estar preguntant per què tornen a demanar que vingui a comparèixer aquí. Jo li ho explico: nosaltres hem trobat algun document que no acaba de concordar amb el que vostè ens va comentar i senzillament el que voldríem és aclarir-ho per acabar, doncs, d'esbrinar el que és la veritat, que és l'objectiu d'aquesta comissió.

Vostè ens va comentar –intento repassar el que vostè ens va dir en la primera compareixença– que la requalificació dels Avellaners de can Plandolit s'havia fet a iniciativa del senyor Millet i que l'objectiu de l'ajuntament... És el que ens va dir, surt a l'acta. Doncs, té alguna altra versió per explicar-nos?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Li vaig dir... He repassat almenys el que surt, susceptible d'errors, surt pel Canal Parlament. Vaig dir que era..., el senyor Millet demanava i, a instància nostra, per necessitats municipals, li vam dir que ho faríem.

El Sr. Bosch Cuenca

Sí, però deixi'm acabar d'explicar. Vostè va comentar, si no vaig errat, en la compareixença, que l'interès de l'ajuntament era bàsicament la biblioteca municipal i que no entrava, diguem-ne, dintre dels interessos de creixement, doncs, aquella zona, i que, ho repeteixo, l'interès bàsicament del seu ajuntament era equipar la biblioteca municipal. És així o no és...?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Això és el que diu que dic jo, però que consta en les actes, per tant...

El Sr. Bosch Cuenca

Però està en l'acta, això. Si vol després ho podem...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Si diu això, el que digui l'acta, no el que digui vostè.

El Sr. Bosch Cuenca

Molt bé. Després, hi ha una altra qüestió. Vostè ens va comentar que suposava que hi havia una memòria econòmica en l'expedient de requalificació. És així?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

En tots els expedients municipals hi han tots els requisits complets; si no, no es tira endavant; el secretari no ho autoritza.

El Sr. Bosch Cuenca

Doncs, miri, nosaltres ho hem estat repassant, hem estat repassant l'expedient que consta, que va arribar a aquesta comissió, que no estava lligat, i com que no estava lligat també vàrem repassar-ho amb l'expedient que hi ha al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i, tot i en aquell moment ser obligatori, no hi ha memòria econòmica. No hi és.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No dic res sobre això. No és responsabilitat del polític fer els requisits legals que corresponen a un expedient.

El Sr. Bosch Cuenca

D'acord. Jo li comentaré: hem estat valorant la plusvàlua que aquesta operació va generar en el senyor Millet. La plusvàlua, com vostè sabrà probablement –ha estat alcalde–, es genera a partir del que és el pas d'uns terrenys, que en aquells moments estaven qualificats com a rústics, a terreny urbanitzat, descomptant lògicament els costos d'urbanització. Hi han diferents hipòtesis, perquè lògicament això va en funció de quan la persona pot treure a venda aquestes parcel·les, però la hipòtesi, diguem-ne, més moderada –més moderada– ens conduiria que aquesta requalificació li va comportar al senyor Millet 10 milions d'euros, 10 milions d'euros de benefici –10 milions d'euros. I vostè ens va comentar que el que havia aconseguit l'ajuntament eren noranta mil euros –noranta mil euros– per a la biblioteca.

Però l'interès bàsicament no era aquest, l'interès era pel tema de les reunions que vostè havia mantingut amb el senyor Millet. Vostè va comentar –i cito paraules textuales que va dir vostè, tretes de l'acta– que no s'havia reunit amb el senyor Millet cap vegada fins a la signatura del conveni. Ratifica aquests paraules?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Simplement...

El Sr. Bosch Cuenca

Surt a l'acta.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Simplement seria així.

El Sr. Bosch Cuenca

Li ho torno a preguntar, li ho torno a dir: vostè abans de la signatura del conveni, que hem de suposar que és el conveni de la biblioteca, es va reunir alguna vegada o diverses vegades amb el senyor Millet?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Crec que no.

El Sr. Bosch Cuenca

Creu que no. D'acord. Doncs, miri, nosaltres hem estat repassant l'agenda del senyor Millet. L'agenda del senyor Millet ha arribat, ara la tenim tots els grups parlamentaris, i estàvem buscant les reunions que havia tingut el senyor Carles Torrent, administrador de finances de Convergència Democràtica en el seu moment, que en va tenir moltes; vàrem trobar en aquesta agenda algunes reunions del senyor Arcadi Calzada, de Jaume Camps, de persones de Convergència.

I, ves per on –ves per on, ves per on–, vostè hi apareix citat diverses vegades, i no una, ni dues, ni tres, ni quatre; fins a quaranta vegades vostè es va reunir, segons les agendes, amb el senyor Millet: 22 de gener del 99, 17 de l'XI del 2000, 27 del XII del 2000, 16 de febrer de 2001, 1 del III del 2001, 16 del III del 2001, 21 del III del 2001, 6 del IV, 28 del IV, 3 del V, 8 del VI, 29 del VI, 20 del VII –a l'agost, el senyor Millet està de vacances, no es troben–, 7 del IX, 13 del IX, 19 del X, 16 de l'XI. Passem al 2002: 4 de gener, 22 de gener, 1 de febrer, 8 de febrer, 22 de març, 5 d'abril, 29 d'abril, 31 de maig, 21 de juny, 19 de juliol –a l'agost, torna a fer vacances el senyor Millet, tampoc es troben–, 6 de setembre, 18 d'octubre, 7 de novembre, 12 de novembre, 6 de desembre. Passem al 2003, abans de les eleccions municipals: 17 de gener, 14 de febrer, 28 de febrer, 14 de març, 29 de març, 1 de maig i 13 de juny.

En total, perquè hi ha alguna reunió després, vostès es troben quaranta vegades, i en alguna d'aquestes ocasions vostè va a casa del senyor Millet, perquè surt citat a l'agenda; no és que el senyor Millet vingui, com podria pressuposar-se com a normal, a l'ajuntament o es trobin en algun altre lloc, vostè va a casa del senyor Millet.

I la meua pregunta, senyor Palay, és molt clara: vostè què feia trobant-se una vegada el mes o més d'una vegada el mes amb el senyor Millet?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No és cert que m'hagi reunit cap vegada d'aquestes que diu l'agenda, i ho diu aquest senyor.

El Sr. Bosch Cuenca

Ecolti'm, surt citat a l'agenda –surt citat a l'agenda.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Però a les agendes es pot apuntar el que vulgui, després...

El Sr. Bosch Cuenca

A l'agenda...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

...o el que vulgui...

El Sr. Bosch Cuenca

A l'agenda hi apareixen...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Jo li asseguro que no.

El Sr. Bosch Cuenca

A l'agenda, ja he comentat en altres ocasions que les reunions que es fan a l'agenda, si no és que surtin ratllades, que en algun cas apareix ratllada quan la reunió s'ha anul·lat, són reunions que s'han confirmat. Abans posava el cas del 15 de setembre del 2000; el senyor Àngel Colom aquell dia va recollir un rebut, i, efectivament, surt a l'agenda. Hi ha una reunió també, si no vaig errat, el 5 de novembre amb el senyor Felip Puig, un dinar al Palau de la Música, i també es produeix. Totes les reunions es produeixen. I vostè, segons aquesta agenda, es va trobar amb el senyor Millet. I jo voldria preguntar-li, senyor Palay, que em digués per què vostè es va trobar una vegada al mes o més d'una vegada al mes amb el senyor Millet.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Ja li he dit que no.

El Sr. Bosch Cuenca

Miri, hi ha una altra documentació que també la voldria contrastar amb vostè, i demano la permissivitat del senyor president. Resulta que, a part d'aquestes trobades, hem pogut contrastar, no tots perquè nosaltres no tenim tots els extractes bancaris, però hem pogut contrastar la coincidència de dates –la coincidència de dates– amb algunes reunions que vostè manté amb el senyor Millet i algunes sortides que curiosament coincideixen exactament amb la mateixa quantitat que constava en algun document: 1.502,53 euros. Vostè es troba el 4 de gener del 2002, i pocs dies abans, el 31 del XII, es retira

aquesta quantitat; vostè es troba el 18 del X del 2002, i el dia abans es retira de Caixa Catalunya, que són, ho repeteixo, els únics extractes que tenim, aquesta mateixa quantitat.

I jo li ho torno a preguntar, senyor Palay, perquè li ho he preguntat en diverses ocasions i, a mesura que anem coneixent informació, resulta que les sospites es van incrementant: vostè va cobrar alguna quantitat, ja sigui fixa, variable o de qualsevol qüestió, del senyor Millet o d'alguna altra persona del seu entorn per aquesta requalificació?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No.

El Sr. Bosch Cuenca

Doncs, miri, hi ha un altre document que a nosaltres encara ens ha resultat més sorprenent. Resulta que es tracta d'un extracte, xec Caixa Catalunya, els diners surten d'Orfeó Català. El senyor Millet no pagava mai o no acostumava a pagar de la seva butxaca, els diners sortien tots de l'Orfeó Català, igual que en el seu moment els diners que van anar a parar a Convergència i Unió, a través de la Fundació Trias Fargas, surten de l'Orfeó Català, una entitat que el 2002 resulta que té un pressupost de 800.000 euros, i resulta que en aquell any 200.000 –200.000– van a parar a Convergència.

Doncs, resulta que hi ha un rebut aquí que diu 1.502,53 euros. I vostè es preguntarà: «A observacions què surt? Què surt a observacions?» I jo li ho diré: surt «comissions» i dues inicials, surt «comissions AP». Exactament la mateixa quantitat. I nosaltres no volem ser malpensats, però, senyor Palay, hi han bastantes coses que no concorden. I vostè, que en l'última compareixença ens va afirmar una cosa que no és veritat, perquè vostè es va trobar en diverses ocasions amb el senyor Millet, realment si no ens aclareix, si no esvaeix les sospites, acabarà d'incrementar les sospites que té aquesta comissió.

I li ho torno a reiterar –li ho torno a reiterar–: vostè va cobrar alguna...

El president

Senyor Bosch, hauria d'anar acabant, eh?

El Sr. Bosch Cuenca

...quantitat del senyor Millet?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No. I també li puc afegir que aquesta persona, que és capaç d'espolar el Palau de la manera que ho va fer, inclús espoliant el seu consogre, pot apuntar el que vulgui, que a mi no em mereix cap credibilitat.

El Sr. Bosch Cuenca

Tot el que vulgui, però resulta que les secretàries del senyor Millet van dir que a vostè el coneixien i que s'havia trobat de forma regular –regular, regular– amb el senyor Fèlix Millet. O sigui, no només són les agendes, sinó que vénen...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Al Palau de la Música vaig anar-hi dues vegades.

El Sr. Bosch Cuenca

...les secretàries, ens diuen que vostè es troba de forma regular, ho contrastem a les agendes, vostè es troba de forma mensual amb el senyor Millet, apareixen sortides amb aquesta mateixa quantitat que vostè en teoria va cobrar, que coincideixen amb pocs dies amb poques hores abans de la seva trobada. I, a més a més, en un d'aquests rebuts hi apareix «comissions AP».

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Aliança Popular.

El Sr. Bosch Cuenca

Aliança Popular. Escolti, no faci broma amb nosaltres. Aliança Popular en aquell moment no existia.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Aigua potable, per pagar la companyia d'aigües.

El president

Senyor Bosch, hauria d'acabar, eh?

(*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor Bosch. Passariem ara al torn del Grup Popular, i, en el seu nom, la senyora Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Per un moment pensava que el nostre partit era el que era objecte d'observació per part d'algun proposant i d'algun membre d'Esquerra Republicana.

Senyor Palay, bon dia de nou. Nosaltres li volem fer una pregunta que, de fet, ja li vam plantejar l'altre dia que va comparèixer, però és que avui *El Periódico* –*El Periódico*, un mitjà públic– torna a insistir que vostè rebia una quantitat, en concret xifra nou-cents euros, i que, per tant, aquests diners provenien presumptament per part del senyor Millet i també la font dels diners era Palau de la Música.

Li fem la pregunta tal com ha sortit publicada: vostè rebia nou-cents euros de pagament per algun tipus de contraprestació sobre..., *El Periódico* en concret parla sobre requalificació de terrenys, vostè ha rebut alguna quantitat en aquest concepte?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No.

La Sra. Olano i García

No. Vostè pensa interposar alguna acció judicial contra un mitjà que publica quelcom que no és cert?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

És la *voz de su amo*, jo no puc lluitar contra aquesta gent.

La Sra. Olano i García

Molt bé. Nosaltres no li farem preguntes referides a l'agenda de cadascú, que és molt lliure de fer-la. En tot cas, també tenim molt clar, el nostre grup parlamentari, que nosaltres no som un tribunal i que, per tant, exclusivament el que pretenem fer com a comissió parlamentària és veure si hi ha hagut algun tipus d'acció política que sigui qüestionable i sobretot si hi ha hagut algun tipus de desviament de diners d'una font pública i que tenia uns interessos econòmics i socials a Catalunya, i sobretot culturals, cap a algun partit polític.

Nosaltres li volíem preguntar sobre la procedència dels diners que ens va manifestar vostè a la compareixença anterior referida al mobiliari de la biblioteca municipal de l'Ametlla del Vallès. L'aportació aquesta que es va fer per part del senyor Millet anava condicionada a algun tipus d'actuació política o a alguna decisió economicopolítica en el si del municipi de l'Ametlla del Vallès?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

En el conveni ho especificava, que, a canvi de la requalificació i de totes les participacions legals que fa una requalificació, que és l'aprofitament mixt, la urbanització, els vials, els equipaments i les zones verdes i comunes, se li demanava que fes aquesta aportació per a la biblioteca. I consta en el conveni.

La Sra. Olano i García

En tot cas, formava part d'un conveni de compensació...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Sí.

La Sra. Olano i García

...més que d'una contraprestació lícita?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Les requalificacions sempre són lícites; si no, la Generalitat, la direcció general de la Generalitat, en aquell moment el senyor Joan Llord, que avui també és director general, no hauria aprovat la comissió, ni hauria posat a sota la signatura. Això sense conveni. Si, a més a més, al promotor se li treuen extra alguns diners, penso que és gestió.

La Sra. Olano i García

Sí, però també sabem que Sindicatura de Comptes i el Tribunal de Comptes té *ríos de tinta*, per no dir-ho una altra vegada, de moltes actuacions a molts municipis de Catalunya i de fora de Catalunya que han firmat convenis amb firmes de secretaris i d'altres representants que després lamentablement, doncs, han estat objecte d'enjudiciament. Però, en tot cas, això no és l'objecte de la nostra comissió.

Miri, nosaltres no li farem més preguntes, però sí que aprofitarem la resta de temps que ens toca en la nostra intervenció per continuar manifestant quina ha estat la nostra dinàmica dins de la comissió. Com hem dit, no

pretenem fer de fiscals, tampoc és la nostra intenció jutjar ningú; més enllà del que sigui la utilització dels recursos públics. El que pretenem saber és si els controls han estat adients, tant de l'Administració de la Generalitat com de l'Administració local.

I, en tot cas, sí que ens veiem obligats a manifestar que no vam ser nosaltres qui vam retirar les propostes en l'última comissió respecte als compareixents i que tampoc hem estat nosaltres els que hem votat en contra de les compareixences que va plantejar el Partit Popular. Ho dic perquè avui algú s'esquinçava les vestidures dient que hi havia, doncs, una manca de transparència per alguns; nosaltres els convidem que si en aquesta manca de transparència vostès no hi volen col·laborar que tornin a presentar compareixences, que no posin data al tancament d'aquesta comissió, perquè sembla que n'hi ha alguns que tenen massa pressa a tancar-la, com sigui. Per això, el nostre grup parlamentari va presentar un llistat de propostes, que no van ser acceptades, que reiterem que alguns van retirar les seves en l'última comissió, i que considerem que hi ha massa grups que tenen les conclusions fetes, inclús abans de començar la comissió.

L'objecte de la nostra intervenció no és pas desmuntar la coartada d'on estava qui o amb qui es reunia; exclusivament ens interessa veure quina ha estat la utilització dels recursos públics. I, per tant, una comissió d'investigació parlamentària exclusivament pot respondre a actuacions públiques amb la condició política dels seus actuants i no pas a la privada o a l'empresarial, que per això ja hi ha els tribunals.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Olano. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyor Palay, benvingut novament. Li haig de dir que des del nostre grup parlamentari no tenem un especial interès que vostè tornés a comparèixer, però tampoc –i li haig de ser sincer– no vam plantejar cap objecció quan es va demanar la seva sol·licitud davant, doncs, del fet que havien sortit noves informacions.

Nosaltres podem entendre la seva molèstia o que la seva presència aquí li hagi ocasionat molèsties, però ha d'entendre que nosaltres tenim una obligació i que davant de determinada informació que ens va arribant i que va sortint als mitjans de comunicació, no podem, com pretendrien alguns, mirar cap a una altra banda. No ho dic exclusivament pel que l'afecta a vostè, sinó per tot un seguit d'informació, doncs, que afecta el finançament de la Fundació Trias Fargas o Convergència i Unió o altres temes. I, per tant, això a nosaltres ens obliga, i més quan vam crear una comissió d'investigació, a intentar esclarir aquest tema.

Jo ja li vaig comentar, l'altra vegada que vostè va comparèixer, que havia d'entendre que davant d'uns papers

que s'havien obtingut dels ordinadors del Palau en els quals sortia en un llistat de comissions d'una operació urbanística en el municipi del qual vostè presidia, diguéssim, l'ajuntament..., hi sortien unes anotacions que posaven: «Alcalde, pagaments mensuals, 3 milions de pessetes; alcalde, extra, 20 milions de pessetes.»

En aquella ocasió jo ja li vaig preguntar si vostè havia rebut aquestes quantitats; vostè va dir que de cap de les maneres. Entenguí, en tot cas, que quan a nosaltres llavors ens arribava informació que fins i tot arriba a concretar que els pagaments eren 1.500 euros mensuals, quan ens arriba un certificat de la Caixa de Girona en el qual... (*veus de fons*), perdó, de la Caixa de Catalunya –això del territori tira–, un document de Caixa de Catalunya on s'especifiquen tot un seguit de xecs de Caixa de Catalunya que coincideixen amb les dates que les agendes diuen que vostè es va trobar amb el senyor Millet, coincideixen, eh?, amb una variació de dies... Però, en tot cas, són tots xecs de 1.502 euros, la qual cosa, doncs, bé, fa sospitar –fa sospitar.

Res més que això. Vostè, a preguntes del senyor Pere Bosch, ha negat que hagués percebut cap d'aquestes quantitats i fins i tot ha negat que s'hagués trobat amb la freqüència que les agendes indiquen. De tota manera, m'ha semblat entendre que vostè ha reconegut que es va trobar amb el senyor Millet, com a mínim, per dues ocasions, en el Palau. És cert, això?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Sí, sí, és cert.

El Sr. Postigo i Garcia

Podríem saber si eren per aspectes personals, per parlar de temes personals o de temes relacionats amb aquesta operació urbanística?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No, un va ser per..., em sembla que era la presentació de la nova temporada, en què va venir la ministra, que en aquell moment presidia el Govern espanyol el senyor Aznar, i que els van donar 6 milions d'euros, i em va dir: «Vine, que serà maco de veure.» I després, en la cloenda de la temporada, que en el petit *foyer*... –bé, això és al Liceu, allà no sé com en diuen–, en el vestíbul, feien un *lunch*, i va dir: «Aquí podràs veure la gent, cantaires..., que és molt maco i molt divertit.» I com que venien cada estiu al meu poble a fer el final de curs, l'Orfeo, doncs, em va fer gràcia veure'ls en el seu lloc, no a casa nostra, de l'Ametlla.

El Sr. Postigo i Garcia

Hi va anar a veure alguna actuació, diguéssim. No a mantenir una...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Sí..., no, però, evidentment, el senyor Millet, doncs, això, t'agafava del braç, passejaves i et deia: «Alcalde, què hauríem de fer?» El de sempre. També... No, no, segueixi, segueixi...

El Sr. Postigo i Garcia

Després de la declaració que va fer vostè la darrera ocasió en què va venir a la comissió, darrere seu va venir el senyor Codina, que, si no ho tinc mal entès, va ser candidat de Convergència i regidor, i formava part del seu equip de Govern. El senyor Codina va dir, davant de la meua sorpresa, i de la sorpresa d'algun altre diputat, que és pràctica habitual en el seu municipi, quan arriben les eleccions municipals, «anar a trucar portes». I va especificar que això volia dir, doncs, anar a trobar determinades persones que potser estaven en disposició de donar un cop de mà, o de..., «un cop de mà», no, de facilitar un suport econòmic perquè les diferents formacions polítiques fessin la seva campanya electoral.

I ell deia que hi passaven tots, que totes les formacions polítiques tenien aquest costum, i que era una cosa, doncs, acceptada per tothom. I que coneixia alguns empresaris que havien contribuït, i fins i tot que el senyor Millet havia fet alguna aportació, deia el senyor Codina. Va ser el seu cas? Vostè també, diguéssim, va..., o la formació que vostè encapçalava va fer aquest exercici del porta a porta per intentar trobar fons per finançar la campanya electoral?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Fèiem el porta a porta, no com diu el senyor Codina...

El Sr. Postigo i Garcia

A trucar portes, a trucar portes... No el porta a porta per anar a vendre el...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Cada u tenia el seu sistema. I el senyor Millet no és votant de l'Ametlla, perquè no hi està empadronat. Per tant, amb ell..., en alguna ocasió va dir: «Compta amb mi per a la campanya.» I ja ho vaig dir l'anterior vegada, en un míting o en una festa ell va dir: «He vingut a col·laborar.» Això és el que sé.

El Sr. Postigo i Garcia

I, per tant, és possible que fes alguna contribució econòmica.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Gairebé n'estaria segur.

El Sr. Postigo i Garcia

No deu recordar l'import d'aquesta.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Bé, em remeto a l'anterior compareixença, a les actes, que vaig dir que no em va donar cap sobre personalment, va dir que venia a col·laborar, i allà teníem uns triangles, unes piràmides..., que hi posaven els diners, i hi havia el centímet de la iaia jubilada, crec recordar –i no vull equivocar-me–, i algun bitllet gros, que es podia suposar que deuria ser d'algun personatge més important.

El Sr. Postigo i Garcia

D'acord. D'ençà que va comparèixer, que va fer la darrera compareixença, vostè..., també ens ha arribat nova informació; en concret, ens va arribar una carpeta –potser ja se n'ha assabentat pels mitjans de comunicació–, una carpeta del Palau, que posava: «Campanya Convergència i Unió, Esteve Escuer, eleccions Ametlla, maig del 2007.» Aquests són uns documents que no s'han inventat aquests grups, eh?, sinó que ha estat una documentació trobada al Palau i que sembla que assenyala molt clarament cap a una formació política. No és que ho fem nosaltres, eh?, sinó que..., ves quina coincidència –deu ser això–, doncs, es van trobar aquests documents. I un dels documents que consten en aquesta carpeta posa que el senyor Esteve Escuer, que deu conèixer vostè, potser per una relació de veïnatge, doncs, rebia una quantitat de 13.000 euros. Vostè sap al voltant..., abans de les darreres eleccions municipals, quin càrrec tenia el senyor Esteve Escuer, o quin paper jugava en el món polític de l'Ametlla?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No ho sé. Jo li vaig perdre la pista des que era company meu en el Motoclub l'Ametlla, i sé que estava en un partit polític, però no sé ni el càrrec que tenia.

El Sr. Postigo i Garcia

Però recorda a quin partit polític estava?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Convergència i Unió.

El Sr. Postigo i Garcia

Molt bé. Doncs, no li faré cap més pregunta.

Moltes gràcies.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Jo voldria... Vostè, en el seu *speech* inicial, ha parlat que no tenien especial interès en el fet que jo comparegués, però que tampoc s'hi van oposar, perquè sempre que hi hagi alguna cosa a aportar, doncs, està molt bé, no? I això em sorprèn, novament; i utilitzant el que surt a la premsa, agendes, que, a més a més, també és sorprenent que sempre es filtri pel mateix cantó i pel mateix mitjà, però bé, és igual, això poden ser coincidències, com les meves, també, que si he anat o no he anat en una data o en una altra. Però és sorprenent que surti en un mitjà públic, del meu successor, que cada dos mesos anava a sopar amb el senyor Millet, i que havia rebut insinuacions de cobrar de tothom menys del senyor Millet, i aquest senyor, que fa un *speech*..., perdó, unes declaracions en un mitjà públic, de dues pàgines, no se'l citi. Bé, això a mi em sorprèn enormement. Però em donava peu, com que vostè ha dit això, doncs, que comparegui aquí, vulguin vostès..., no haig de dir-ho jo.

El president

Moltes gràcies, senyor Postigo. Ara és el torn del Grup Mixt i, en el seu nom, la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí. Gràcies, president. Señor Palay, el objetivo de esta comisión, evidentemente, es investigar, y depurar, en todo caso..., quiero decir, encontrar qué responsabilidades políticas han habido, no las judiciales, porque para eso ya está el juzgado –para eso ya está el juzgado–, y yo creo que esto se debería tener claro, o como mínimo mi grupo, Ciudadanos, lo tiene claro, porque el Parlament llega a donde llega, en muchos casos.

Yo no sé si usted –y me gustaría saber– ha sido citado por el juzgado que lleva el tema del Palau.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No.

La Sra. De Rivera i Pla

A comparecencia, como testigo o como imputado.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Nada. Ninguna noticia.

La Sra. De Rivera i Pla

¿En el segundo procedimiento?

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Tampoco. Lo que..., si quiere..., ¿o prefiere catalán? Me es igual. Jo sóc bilingüe, o trilingüe, o quadrilingüe, el que vulgui.

La Sra. De Rivera i Pla

Molt bé, molt bé. Vostè parli en el que se senti millor, de veritat. (*Veus de fons.*)

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No arribo al poliglòtisme del teu pare, Oriol, però podria fer-ho d'una altra manera. Em sento més còmode en català, evidentment.

La Sra. De Rivera i Pla

Molt bé, molt bé, doncs.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Cap problema. El que sí que sé, pels mitjans, si hem de donar validesa, sempre, al que diuen els mitjans, pels mitjans, quan va sortir l'any passat..., va sorgir la intervenció del Palau i tota la història, al cap d'un temps, que a l'Ametlla es van posar molt nerviosos –jo no–, es van posar molt nerviosos..., va sorgir que el jutjat que instruïa el cas passava a Granollers per les possibles irregularitats en la requalificació d'aquests daixò. Va quedar molt silenciada..., o sigui, va haver-hi aquest rebombori perquè de seguida el polític de torn diu..., el periodista molt hàbilment pregunta: «Qui hi havia, llavors, en aquella requalificació? –Oh, l'Albert Palay.» Clar, va sortir el meu nom moltes vegades. El cas és que van passar sis mesos i es va tornar –si és cert tot això, però va sortir a la premsa– a aquesta causa del jutjat de Granollers dient «no ha lugar», «ens inhibim,

perquè, per la informació que tenim de l'ajuntament, tot és correcte». Referint-me a coses judicials que vostè m'ha preguntat.

La Sra. De Rivera i Pla

Bé, sí, però jo li volia dir..., i a nosaltres ens sembla que el que investiga aquesta comissió, eh?, són fets que donaran lloc a responsabilitats polítiques, no?, i ja es faran aquestes conclusions. De totes maneres, jo hauria de fer-li les mateixes preguntes que li han fet els meus companys, i del mateix cariz, no?, que diem. Vostè ha manifestat i ha dit..., i jo li preguntaré el mateix, encara que de vegades sembli que són repetitives. Vostè ha dit que no percebia, que no ha cobrat mai del senyor Millet aquests 1.500 euros que uns diuen, uns altres diuen 900.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

No.

La Sra. De Rivera i Pla

Però sí que és veritat, i vostè va reconèixer que el seu grup polític... Com era? Independents per l'Ametlla, no? Grup Independent...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Grup Independent de l'Ametlla.

La Sra. De Rivera i Pla

...de l'Ametlla. Sí que va rebre una donació per a les eleccions del 2003. I tot això..., jo penso que aquest és el problema, o aquí és on..., perquè això sí que està provat i demostrat i reconegut, que sí que estava lligada d'alguna manera, o...

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Podria estar.

La Sra. De Rivera i Pla

Va ser després que s'aprovés la requalificació que li van donar, al seu grup, uns diners per afrontar la campanya de les municipals. Clar, això pot ser una casualitat, però en política, normalment, com vostè deia ara referint-se a *El Periódico*, les casualitats no existeixen, i aquesta és una casualitat que sí que ve a demostrar que..., bé, i a veure, amb tot aquest *jaleo* del senyor Millet, que ha repartit aquí amunt i avall i ha donat diners a quantitat de polítics, perquè no solament, pel que sembla, ha sigut a Convergència i Unió, eh?, i a polítics de Convergència i Unió, sinó que hi ha d'altres partits, en principi..., o ha tingut reunions i contactes, suposo que amb vostè, diu que quaranta, però jo..., no m'he mirat totes les agendes, però estic segura que, si ens posem a posar el filtre, reunions, n'hi ha hagut amb polítics, desgraciadament, o dissortadament, de tot l'espectre polític, perquè aquest senyor, bé, va enganyar tot Catalunya.

Aquí el problema, i com nosaltres diem, és qui es va encarregar que això quedés soterrat, com un incendi que pren metxa i va, va..., no hi ha fum però s'està cremant. I bé, i això pot durar molt de temps, com vam aprendre

a la Comissió de l'Incendi d'Horta de Sant Joan, no?, que allà hi havia aquestes conclusions.

Llavors, jo no li faré més preguntes perquè penso que ja està tot aclarit, i aquí ja s'han fet tot tipus de preguntes. Només dir-li que, per part de Ciutadans, ens preocupa –ens preocupa– que tot això ha portat una desconfiança del ciutadà als polítics i a la política, i la trobem raonable veient com es mou la política, i com s'ha mogut, sobretot, perquè d'aquesta comissió s'han de treure conclusions que ens ajudin a portar això amb més transparència i que hi hagin reformes importants perquè això no torni a passar. Moltes gràcies, senyor Palay, i no li faré més preguntes.

Gràcies, president.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

Ara voldria acabar amb el que m'ha preguntat vostè, que va ser una donació per a la campanya, anònima, com he dit abans, perquè deuria tirar alguna cosa allà. I gaire agrair..., també vull deixar-ho clar, potser no se'm va entendre en l'altra compareixença, que vaig dir, quan va participar..., quan em va donar això, que vaig dir: «Potser estaria agraït amb mi», parlant amb el senyor Bosch, ho vaig dir amb sorna. Poder no se m'ha entès, perquè, després ho han demostrat aquests famosos documents, que són tan bons, que el senyor Millet demanava a Urbanisme, d'aquesta finca de setanta hectàrees, de fer vora dues mil cases. Amb la seva aspiració i quatre anys al darrere meu, fer-li cinquanta-cinc i treure-li els mobles de la biblioteca, d'agraït amb mi, no en deuria estar gaire.

Amb el posterior, no ho sé, perquè hi anava a sopar cada dos mesos. I també aclarir allò dels sopars, també aclarir allò dels sopars. Amb el senyor Millet a soles no hi he sopat en la meua vida, perquè no era ni el meu *jefe* ni el meu amic. Era un veí, notori, i tothom en aquella època encara no sospitava el que havia passat –el que havia passat–, o el que passaria, i tothom volia fer-se la foto amb el senyor Millet, i ara tothom escupa a la foto del senyor Millet. Evidentment que ha fet coses malament, però els amics, quan un s'equivoca o se separa de la dona, segueixen sent amics i li segueixes donant suport. Però, en fi, no és el meu cas, perquè, ho vull reiterar, no he anat a sopar mai amb el senyor Millet a soles. He sopat tres o quatre vegades amb el senyor Millet, amb la senyora Carulla actual, la seva mare, el Jaume Tomàs, al cel sigui, molts patrons, perquè venien a l'Ametlla a cantar, feien el final de curs i anàvem a sopar tot el consistori i tots els cantaires, i el senyor Millet, és clar.

La Sra. De Rivera i Pla

Senyor Palay, hi havia gent que..., bé, estava tot el dia, i estiuavejava, i procurava reunir-se, i sabem que hi havia polítics, fins i tot d'Esquerra Republicana, eh?, que hi anaven freqüentment, i dinaven i sopaven, i dels socialistes i de Convergència, naturalment, i del PP, tothom, tota la classe política anava i estava a l'agenda del senyor Millet. O sigui, que vostè es reunís amb el senyor Millet no em sorprèn.

Moltes gràcies.

El Sr. Albert Palay Vallespinós

I a tall de conclusió, per part meua, voldria dir que hi ha aquella dita que diu que «les paraules se les emporta el vent», i no és cert, perquè el meu avi de Reus explicava que una senyora que va malparlar d'una amiga li va fer molt mal –ho resumiré molt de pressa per no allargar–, tan mal que fins i tot aquesta amiga la va anar a trobar i li va dir; ella se'n va adonar, del que havia dit i el que havia fet, i se'n va anar a confessar al senyor rector; li explica tot, i el rector li diu: «Mira, Pepeta, demà vine aquí amb un coixí de plomes que serà la teua penitència.» I va pensar: «Caram, quina penitència més còmoda». L'endemà va anar allà amb el coixí de plomes i diu: «Ja està, mossèn?» Diu: «No, ara hem de pujar al campanar.» Van pujar al campanar i diu: «Ja està mossèn?» Diu: «No, ara ha d'obrir el coixí de plomes, Pepeta, i escampar-les totes al vent». Feia un oratge fort, que diuen a Mallorca, i les plomes es van escampar per tot el poble. Diu: «Ja està, mossèn?» Diu: «No, ara les has de collir totes.» Diu: «És impossible.» Doncs, això és com les paraules que volen dir mitges veritats i aconsegueixen fer amb mitges veritats molt mal a les persones.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva paciència.

El president

Moltes gràcies, senyor Palay. El senyor Pi em demanava la paraula, per què?

El Sr. Pi i Noya

Per un tema d'ordre referent a la intervenció que acaba de fer la diputada Rivera.

El president

Digui.

El Sr. Pi i Noya

Miri, per dues vegades s'ha referit que a l'agenda hi han totes les forces polítiques i després ha dit que es feien àpats amb totes les forces polítiques. Aquestes coses queden al diari de sessions. Suposo que ella té elements de prova; si els té, que els porti; si no els té, home, que no generalitzi. És la petició que li faríem des del nostre grup.

Moltes gràcies.

La Sra. De Rivera i Pla

Dispensi, quan he parlat de tots els grups polítics, de veritat, no he pensat en Iniciativa, de veritat, eh?, no era la que tenia al cap, però podria ser perfectament. Ara, amb qui no ha sigut segur és amb Ciutadans.

Gràcies.

El president

Molt bé.

El Sr. Turull i Negre

Senyor president, una qüestió d'ordre. Demanaria també, igual que ho ha fet el senyor Pi, que qualsevol afirmació que es fes en aquesta sala es fes amb proves concloents i no pas amb suposicions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Turull. Moltes gràcies, senyor Palay. Jo des de la presidència d'aquesta comissió li reitero les disculpes si en la gestió de la seva compa-

reixença hi ha hagut algun error, i crec que està bé que consti acta d'això, i que, evidentment, mirarem què és el que ha passat per intentar esmenar-ho. I, evidentment, li formularem les disculpes per escrit, si és que així ha estat.

Li agraïm molt la compareixença.

I, amb aquesta compareixença, suspenem la sessió fins avui a les quatre de la tarda.

La sessió s'aixeca a les onze del matí i tres minuts.

SESSIÓ NÚM. 14

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el Sr. Vigo i Sallent. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Homs i Molist, Sr. Pujol i Ferrusola i Sr. Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Casajuana i Pladellourens, Sr. Clotas i Cierco, Sra. De Madre Ortega, Sr. Ferran i Serafini, Sr. Iceta i Llorens, Sra. Martínez-Sampere Rodrigo, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Santos i Arnau i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch Cuenca i Sra. Cabasés Piqué, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Calbó i Roca, Sra. Olano i García i Sr. Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis, Sr. Pi i Noya i Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla i Sr. Rivera Díaz, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Economia i Finances, Sr. Antoni Castells Oliveres, acompanyat del secretari general, Sr. Martí Carnicer i Vidal.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música amb el conseller d'Economia i Finances (tram. 355-00148/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Sessió informativa.

El president

Bona tarda, obrim la comissió d'investigació, que suspenem breument per anar a buscar el compareixent...

(Pausa llarga.)

Bé, bona tarda, reprenem la comissió.

Sessió informativa

amb el conseller d'Economia i Finances (tram. 355-00148/08)

I ho farem amb la compareixença, a petició pròpia, de l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells i Oliveres, que ens ve acompanyat del secretari general del departament, el senyor Martí Carnicer i Vidal.

Els recordo que aquest és un format de sessió informativa, que vol dir que, en principi, el conseller tindrà una hora a la seva disposició –fins a un màxim d'una hora– per fer les consideracions que cregui oportunes. Després passarem a les intervencions de tots els grups, amb un temps de deu minuts per grup. El conseller tindrà un torn de rèplica de mitja hora, i passarem, després, a un segon torn de cinc minuts, per part dels grups parlamentaris, per formular-li les qüestions, que, evidentment, tancarà el conseller la sessió informativa, si té a bé contestar-los.

També els faig avinent que, un cop faci aquesta primera compareixença, el conseller, i segons el Reglament

–perquè se'ns ha demanat des d'algun grup parlamentari–, farem una pausa d'un quart d'hora.

Per tant, sense més dilació, començaríem la compareixença, i passem la paraula al conseller d'Economia i Finances, l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Illustre senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, comparec en aquest Parlament a petició pròpia i ho faig per donar la informació i els elements de judici de què dispenso, amb relació a un projecte, com és el de l'hotel del Palau de la Música, que ha causat, pel que sembla, preocupació, confusió i no pocs malentesos entre l'opinió pública i els mateixos responsables polítics. I crec que ho faig en el moment apropiat. Em permetran, abans d'entrar de ple en els detalls d'aquest projecte –dels quals jo pugui, naturalment, informar–, que faci dos comentaris previs.

El primer és que, evidentment, no se'ls escapa que aquest conseller poc pot aportar amb relació al tema objecte de la investigació d'aquesta comissió, és a dir, el finançament irregular de Convergència a través del Palau. Crec que no els dic res que no els estranyi si els confesso que, francament, aquest conseller no és un expert en aquesta matèria.

El segon comentari és la paradoxa realment destacable, la asimetria entre els dos fets. Per una banda, el que jo els vinc a explicar o tractar d'informar, i, per altra, el que suposadament hauria de ser objecte dels treballs d'aquesta comissió.

Jo els vinc a explicar la relació del Departament d'Economia i Finances amb una actuació que és una actuació irreprotxable, feta sempre al servei de l'interès públic i al servei d'una institució respectada i respectable, com és el Palau de la Música. En canvi, la comissió investiga el possible finançament irregular d'un partit, que, segons els indicis de què es disposa, s'ha servit d'aquesta institució, tal vegada, precisament, perquè era respectada i respectable.

No cal que digui que vinc a aquesta comissió amb l'ànim de donar tota la informació que els pugui proporcionar i d'ajudar a deixar definitivament establerts, per a aquells que encara en tinguin dubtes, uns fets que han quedat meridianament aclarits al llarg de les darreres setmanes. Això, naturalment, per a aquells que vulguin veure la realitat tal com és i que no actuïn amb l'exclusiu propòsit de distorsionar la veritat, fer mal, empastifar o construir teories delirants.

Em permetran ara que em centri en el projecte de l'hotel del Palau de la Música i les actuacions del departament que dirigeixo amb relació a aquesta qüestió.

Començaré dient que les actuacions fetes amb relació a aquest projecte han estat sempre actuacions fetes al servei de l'interès públic i preservant escrupolosament els interessos de la hisenda de la Generalitat. Concretament, són actuacions fetes per un projecte que és un projecte pel qual hi ha hagut un interès ciutadà i pel mateix Palau de la Música.

La gènesi d'aquest projecte –pel que ara he pogut informar-me i conèixer, no?– ve de molt lluny. De fet, es parla ja de l'interès de fer un hotel al costat del Palau des dels anys vuitanta. Als anys vuitanta hi ha antecedents d'escrits, de projectes, de comentaris, per exemple, del periodista Lluís Permanyer sobre la conveniència de poder fer un hotel a prop del Palau pel seu interès.

Això dona lloc a diverses converses Palau-ajuntament. Hi ha un interès de la ciutat per tal d'obrir allà un espai, per tal de donar una major visibilitat al Palau de la Música, obrir un espai públic, i hi ha interès del Palau de tenir un hotel d'una certa categoria al costat del Palau de la Música.

De manera que els antecedents es remunten de lluny i són antecedents en els quals, naturalment, els protagonistes són, com és lògic, Palau i ajuntament.

Posteriorment, pel que ara hem pogut saber, examinant a fons les dates i les dades, hi ha, sembla, ja acords, en tot cas, actes de la Comissió Executiva del Palau de l'any 2001 i 2002, en els quals ja es parla d'aquest tema; i, posteriorment, del Consorci del Palau l'any 2004.

La Generalitat, en aquesta qüestió, juga sempre un paper absolutament instrumental, i més encara la Direcció General del Patrimoni, que és la que forma part del meu departament. I és a conseqüència d'un fet que sembla bastant obvi: el Palau i l'ajuntament parlen del tema; es busca, primer, si hi ha algun edifici municipal que es pogués prestar a fer el projecte, és a dir, al qual es pogués donar allò del canvi d'usos necessari per poder construir un hotel, en el lloc en què es volia construir, i, al no trobar-lo, veuen que hi ha un edifici de la Generalitat –propietat de la Generalitat– que reuneix les condicions idònies: és l'edifici del carrer Ciutat, la plaça de Sant Jaume cantonada carrer Ciutat i Jaume I, en el qual està ubicat actualment el Gabinet Jurídic Central i que havia estat també la seu de la Sindicatura de Comptes.

Es ve a demanar a la Generalitat, a través de..., primer, presidència i, després, a la Direcció General del Patrimoni si estarien disposats a cooperar, a col·laborar per tal de fer possible aquesta operació, i, naturalment, la Generalitat mostra la seva bona disposició. La Direcció General del Patrimoni, quan se li planteja, mostra la seva bona disposició, cosa que és lògic, perquè és un projecte que té interès per a la ciutat i té interès per al Palau de la Música.

De manera que és un projecte que serveix a l'interès públic i que no hi ha cap motiu per tal de no contribuir en la mesura que sigui possible, i que, naturalment, entri dins de la més estricta legalitat i preservant absolutament els interessos de la hisenda i del patrimoni de la Generalitat; i hi col·laborem. I així es fa.

És un projecte d'unes característiques molt, molt habituals; és una permuta d'usos entre un edifici, que és l'edifici en el qual el Palau vol construir l'hotel, que té la qualificació d'«equipament», i un edifici, que és aquell del qual és titular la Generalitat, que té la qualificació d'«ús residencial», però que, en canvi, està destinat a equipaments. I es proposa la permuta d'usos, òbviament amb la compensació corresponent. Aquesta és la característica bàsica d'aquest projecte i de l'ope-

ració que es proposa. De manera que serveix a l'interès públic, i està absolutament garantit l'interès, la preservació de la hisenda i del patrimoni de la Generalitat.

Em permetran..., i és, hi insisteixo, un tipus d'operació... Jo, tot això, naturalment, ho he conegut en detall ara, quan he pogut mirar a fons tots els antecedents i veure fins a quin punt són operacions habituals –ho són i molt, aquestes operacions de permuta d'usos– i absolutament garantista des del punt de vista de la compensació i de la protecció de la hisenda i el patrimoni de la Generalitat. Vull dir-ho: absolutament garantista.

Primer, el mateix conveni que se signa, el mes de març de l'any 2006, estableix clarament i inequívocament l'obligació de compensació per la diferència de valor segons els valors de mercat.

Si es diu: escolti, l'edifici de la Generalitat, en aquests moments, té un valor determinat –tenint en compte que té un valor residencial–; després del canvi d'usos tindrà un altre valor –valor d'equipament–, s'ha de compensar absolutament aquesta diferència de valors.

Això ho diu immediatament el conveni. El primer que diu gairebé el conveni: «S'ha de compensar per la diferència.» També no deixa de ser sorprenent quan es va insistint: «El conveni no preveia la compensació.» I tant que la preveu. És el primer que diu: «S'ha de compensar per la diferència de valors.» A valor de mercat, òbviament.

Segon. El mateix conveni fixa uns criteris per determinar l'import precís d'aquesta quantia –fixa un barem, tot un escalat–, amb un percentatge creixent de la compensació, en funció del valor de mercat, entenent que és lògic que hi hagi un percentatge creixent, perquè, si augmenta el valor de mercat, és degut, precisament, al nou ús residencial.

Tercer. Es concedeix un termini de sis mesos des de la publicació al DOGC del canvi de planejament per fer efectiva aquesta compensació.

I quart. No solament es fixa la compensació, es determinen els criteris per fixar-ne l'import, es dona un termini màxim per fer-lo efectiu, sinó que es fixa una garantia, o sigui, es fiança el pagament de la compensació. Es diu: «I, en cas que no es pagués, executarem una garantia, que vol dir: la Generalitat es convertirà en propietària de part del sòl de l'edifici requalificat.» De manera que, si alguna cosa és el conveni en aquesta qüestió, que és essencial, és absolutament garantista.

Quan algú diu: «La Generalitat hi ha perdut.» Però, com que hi ha perdut? La Generalitat no hi ha perdut res. Hi ha una permuta d'usos i es compensa per la diferència de valors; no hi perd res.

Però, si em permeten, no solament no hi ha perdut, la Generalitat. Des del punt de vista que ens ho mirem el secretari general i jo mateix, que poden comprendre que vetllem pel pressupost i pels ingressos que poden afuir en aquest pressupost, hi guanya, perquè el que fa la Generalitat és: tenia un edifici, el segueix tenint; estava dedicat a un ús d'equipament, segueix estant dedicat a un ús d'equipament, i un valor que era un valor potencial, virtual, que era un valor residencial, que no s'hauria materialitzat mai, perquè era impensable mai que aquell

edifici s'hagués pogut convertir en un edifici d'ús residencial, que un valor teòric, potencial, virtual..., per aquest valor paguen una quantitat, que és exactament la quantitat que es determina en el conveni, segons els barems corresponents; una quantitat que, si hagués estat el valor que es preveu, que s'estima en el moment en què es fixa en el conveni, eren 15 milions d'euros, de manera que un 37 per cent de 15 milions d'euros haurien sigut entorn de 5,6 milions.

De manera que, què hauria succeït si s'hagués aplicat exactament el que preveu el conveni? Doncs, que la Generalitat hauria seguit tenint exactament el mateix edifici, destinat exactament al mateix ús i, a més, 5,6 milions d'euros addicionals, de manera que no deixa de resultar sorprenent que alguns puguin dir: «La Generalitat hi perd diners, en aquesta operació.» No n'hi perd cap.

Alguns diuen: «Oh, és que no es preveu la quantia precisa en el mateix conveni.» Naturalment, el conveni el que diu és: «La quantia es determinarà d'acord amb el valor de mercat en el moment en què es faci efectiva la contraprestació.» I es diu: «I, en aquell moment» –el moment en què es firma, l'any 2006–, «el valor estimat, en aquell moment, són 15 milions.» De manera que, si fos el valor d'aquell moment, serien 15 milions, 37 per cent de 15 milions.

Però havia la Generalitat de lligar-se de peus i mans, fixant, allà, una quantia precisa, en un moment en què el mercat anava pujant i, cada any, els preus podien pujar un 15, un 20 per cent? Tinguin vostès present, senyores i senyors diputats, que aquest conveni se signa al març del 2006, i el moment en què es fa efectiva l'obligació, que és quan surt publicat en el DOGC, el canvi de planejament, és octubre del 2009 –tres anys i mig després. De manera que, si els preus haguessin seguit augmentant un 10, 15 per cent, posem-hi, durant aquest període, en lloc de 15 milions, potser, n'hauria valgut 20, i, amb 20 milions, el que preveia el conveni és que s'havia d'aplicar un percentatge del 40 per cent, de manera que haurien sigut 8 milions. Es pot criticar que la Generalitat no fixés allà una quantitat precisa i tancada, quan el mercat anava pujant? Evidentment que no. Això sí que hauria estat criticable, que la Generalitat hagués dit, al març del 2006: «Mirin, quan acabem de tancar tot això i esdevingui efectiva l'obligació, la seva i la nostra –la nostra seria el canvi l'ús, la seva la de pagar–, ens hauran de pagar 5,6 milions.» Home, i si, en aquell moment, la xifra hagués estat de 8 milions? Llavors, sí que s'hauria pogut criticar.

De manera que naturalment que el conveni no fixa la quantitat precisa; fixa els criteris, fixa el barem, fixa l'obligació, fixa el termini i fixa la garantia; la quantitat precisa, en el moment en què esdevingui efectiva l'obligació, que serà, evidentment, doncs, el moment en què surti publicat en el DOGC el canvi de planejament.

És més, el conveni és tan garantista que el que sí que fa és preveure una garantia de mínims –de mínims. Diu: «En qualsevol cas, encara que el mercat baixés, el valor mai pot ser inferior a 12 milions, cas en el qual seria el 30 per cent.» Això sí, perquè es vol garantir que, com a mínim, hi haurà una compensació d'aquest import.

De manera que aquesta és la situació i aquesta és la manera en què el conveni tracta la qüestió de la compensació. Aquests són els fets, i a mi m'agradaria..., jo vinc a aquesta comissió amb ànim d'informar, no?, i que tots coneguem els fets. I m'agradaria que, coneguts els fets, fóssim capaços d'informar bé l'opinió pública, tots; els polítics, els primers, naturalment.

De manera que, quan es va explicar: «La Generalitat va fer una operació en què va perdre no sé quants milions...» Però, com és possible afirmar això? Al revés, no va perdre res, és una operació correcta, s'intercanvien dues coses pel seu valor.

Ara, si em permeten dir, si alguna cosa hi fa la Generalitat amb aquesta operació, doncs, és ingressar 5,6 milions que, si no, no hauria ingressat –si el valor fossin 15; si en fossin més, més, naturalment. Quan? En el moment en què esdevé efectiva la contraprestació, que és el moment també, per cert, en què caldria, aleshores, intervenir el pagament o la compensació, l'import de la compensació; intervindria l'interventor, i l'òrgan decisor corresponent de la Generalitat adoptaria l'acord. Si l'import és de menys de 6 milions, que és el que hauria passat, si fossin 5,6, el conseller; si era de més de 6 milions, el Consell de Govern, en aquell moment. I per això està previst i està previst d'aquesta manera en el conveni.

De manera que, mirin, des d'aquest punt de vista, jo els haig de dir: aquest és un conveni irreprotxable, ben fet... D'altra banda, escoltin, no és un mèrit especial, és que els convenis que fa la Generalitat ho han de ser, d'irreprotxables i irreprotxables, no?, i aquest ho és. I, en el qual, per descomptat, tota la plusvàlua generada per l'operació, tota, òbviamment, reverteix en la Generalitat, com és lògic, perquè és que era la diferència de valor, és a dir, la plusvàlua, que no és altra cosa que això, la diferència de valor.

Aquesta és la realitat d'aquest aspecte crucial, central del conveni, la compensació, i si la Generalitat hi perd o no hi perd diners.

Hi ha altres aspectes que també han estat objecte, he pogut veure, d'una certa controvèrsia, no?, que han estat discutits, que se n'ha parlat. I jo vull aprofitar aquesta compareixença, senyor president, per aportar, en la mesura que pugui, elements de judici, no?

Són temes que, després, he tingut ocasió, és clar, lògicament, de conèixer a fons, de mirar-me'ls a fons, i als quals em voldria referir. N'hi poden haver més i, naturalment, estaré absolutament obert a comentar-los amb els senyors diputats que tinguin a bé plantejar-los.

Un és la qüestió de si hi havia d'haver o no un informe jurídic preceptiu. Aquesta és una qüestió que he vist que s'ha suscitat ara. Evidentment, un informe jurídic preceptiu ja no forma part del conveni, forma part, en tot cas, de l'expedient del conveni, no? Però jo sí que he tingut interès a aclarir-ho amb els responsables del meu departament que han portat aquest expedient, i la veritat és que els meus serveis em donen uns arguments que em semblen plenament raonables. Diuen: «No, no, nosaltres entenem que l'informe jurídic no era preceptiu, que no calia.» Això ho han dit els responsables de la Direcció General del Patrimoni i de l'Assessoria Ju-

rídica. No era necessari, i la raó és molt clara: és un conveni del qual no se'n desprenen directament obligacions ni drets, sinó que està supeditat, es remet a tot un conjunt d'actuacions administratives que s'hauran d'anar adoptant posteriorment, moltes. La prova és que han estat tres anys i mig, escoltin, una vegada firmat el conveni, fins que no ha arribat a fer-se el canvi de planejament i sortir publicat. I és en cada una d'aquestes actuacions que serà necessari, en tot cas, l'informe jurídic corresponent.

De manera que aquesta és la raó, i jo penso que és molt clara. I, en tot cas, per deixar-ho encara més clar, el segon conveni, el que se signa el mes d'octubre, em sembla, o de setembre del mateix any, conté ja un informe jurídic que avala plenament la correcció de tots els continguts del projecte i de l'operació que es duia a terme.

Un altre tema que ha estat objecte, segons he pogut veure i he tingut ocasió, d'una certa discussió, de malentesos, vull creure –de malentesos, no?–; es diu: «Oh, és que no va ser ratificat pel Consell de Govern, quan el conveni deia que ho havia de ser.» No és cert, no hi ha ni una sola clàusula del conveni que digui: «Aquest conveni només tindrà validesa si és ratificat pel Consell de Govern.» Ni una clàusula. A mi no em deixa de sorprendre fins a quin punt es van estenenent aquest tipus d'informacions, com donant-les per fetes, quan, si es mira, no és cert, no hi ha cap clàusula del conveni, enlloc no es diu. El que diu el conveni és: «Pel que fa als acords o als compromisos que adopta la Generalitat en aquest conveni, queden supeditats al que decideixin els òrgans decisoris corresponents.» «Òrgans decisoris» diu el conveni.

Per què ho diu, això? Doncs, la raó és ben simple. El conveni, el signa aquest conseller, i el departament que ell representa, representant la Generalitat, però hi ha aspectes del conveni que són responsabilitat d'altres serveis de la Generalitat; notablement, aspectes d'urbanisme, que estan subjectes al que pugui decidir la Comissió d'Urbanisme, que és responsabilitat d'un altre departament, i aspectes de patrimoni cultural. I aquest departament i aquest conseller no poden comprometre l'opinió d'aquests altres departaments ni la seva capacitat de decisió; són ells, que ho han de decidir. I, per això, el conveni diu: «Compte, aquest conseller ha firmat en nom de la Generalitat, però no compromet la Generalitat en tots aquests punts. Caldrà que els òrgans decisoris corresponents, en el moment pertinent de desenvolupament del conveni, adoptin els acords que corresponguin.» Per això es fa servir aquesta fórmula.

Derivar d'aquí que s'està dient que el Consell de Govern l'haurà de ratificar, realment, és fer –deixin-m'ho dir– una pirueta digna de millor causa; no ho diu enlloc. Vol dir això que està totalment exclòs que, en algun moment del desenvolupament del conveni, hagués sigut preceptiva l'aprovació d'algun acord per part de l'òrgan de govern, del Consell de Govern? No, ho he dit abans. Si l'import de la compensació hagués estat superior a 6 milions d'euros, per les nostres normatives en matèria financera, qui hauria hagut d'adoptar aquest acord ja no era aquest conseller; era una operació patrimonial que requeria l'aprovació del Consell de Govern –hauria pogut passar. És a dir, aquest òrgan decisor, en algun mo-

ment del desenvolupament, hauria pogut ser el Consell de Govern. Però això, en tot cas, hauria sigut en funció de l'import de la compensació i en aquest tema concret, però la raó per la qual es parla d'òrgans decisoris és la que els he explicat, que és molt clara; és perquè hi ha aspectes del conveni que afecten serveis de la Generalitat que no són del Departament d'Economia i Finances, en són d'altres, i són ells que, en el moment que correspongui, en el desenvolupament, hauran d'adoptar els acords corresponents. És perfectament raonable per a tot aquell que ho vulgui veure. Jo els demanaria a tots vostès que vinguessin a aquesta comissió amb ganes de voler veure la realitat, que és aquesta.

En definitiva, és un conveni irreprotxable. Si alguna cosa és, és garantista, i, al meu entendre, no estan, en absolut, fonamentades cap de les crítiques ni de les objeccions que han donat lloc a tantes i tantes afirmacions –deixin-m'ho dir així–, com a mínim, manifestament desenfocades –com a mínim, manifestament desenfocades.

Jo espero que tot això..., tot això hauria d'haver quedat ja, definitivament, clar per a tot aquell que ho vulgui veure.

Una vegada signat el conveni –març del 2006–, evidentment, l'execució i implementació del conveni van donar lloc a tot un conjunt d'actuacions, com he dit abans. Entre altres coses, en algun moment determinat, es procedeix al que serien els canvis de planejament; és un aspecte relativament important. Canvi d'usos amb les al·legacions corresponents, ja dins del que és la normativa urbanística; i això ho fan, doncs, els serveis corresponents responsables d'aquesta qüestió. Vostès van poder tenir, aquí, la directora general del Patrimoni, que els va poder informar, concretament, d'aquest tràmit específic.

Quan es produeix aquest canvi de planejament, la Generalitat no té coneixement que ja s'hagués pogut produir l'adjudicació de l'hotel; no en té coneixement. És a dir, la Generalitat, en aquest cas, la Direcció General del Patrimoni, fa tots els tràmits corresponents amb els responsables del Palau, que oculten que ja s'havia produït l'adjudicació de l'hotel. Això ho hem sabut ara, naturalment. Si, en aquell moment, haguéssim pogut pensar que l'ocultaven, doncs, hauríem actuat d'una altra manera, no?

El mes de setembre del 2009... Això és, això que els dic jo ara, doncs, és el mes de març, el mes de gener de l'any..., març de l'any 2009. El mes de setembre del 2009, la Direcció General del Patrimoni rep informacions, a través dels mitjans de comunicació, que es podia haver produït aquesta adjudicació, i actua immediatament. I el que fa, concretament, la Direcció General del Patrimoni, és procedir a fer la verificació en el Registre de la Propietat, verificació que realitza durant el mes de setembre. És a dir, tan bon punt té coneixement que hi ha informacions que es pot haver produït aquesta adjudicació sense que nosaltres ho sabéssim, es verifica al registre; i, efectivament, es confirma que és així. I, a continuació, la Direcció General del Patrimoni procedeix a assegurar els interessos de la Generalitat, cosa que es fa per dues vies: reclamant la compensació dins del termini establert, des de la publicació del

canvi d'usos, del canvi de planejament, en el DOGC; concretament la publicació té lloc el 28 d'octubre, si no m'equivoco, de l'any 2009, de manera que sis mesos s'acabaven el 28 d'abril, i es procedeix a reclamar aquesta compensació el 15 d'abril; per tant, dins del termini previst.

I, en segon lloc, no solament es procedeix, tal com preveu el conveni, a reclamar la compensació, sinó que es procedeix a executar la garantia, garantia de la qual abans els he parlat. És a dir, se sollicita la reparació de la finca que ha estat objecte de requalificació passant d'ús equipament a ús residencial, per tal que la Generalitat pugui esdevenir propietària de la part corresponent, d'acord amb el que preveia el mateix conveni.

De manera que aquests són els fets amb relació a l'operació, al projecte, a les actuacions del departament que tinc l'honor de dirigir, amb relació a aquesta qüestió. Crec que són fets que demostren fins a quin punt l'actuació ha estat una actuació irreprotxable, una actuació que s'ha guiat, hi torno a insistir, des del primer moment per un doble criteri: el servei de l'interès públic, cap altre criteri que el servei de l'interès públic, que vol dir en aquest cas, evidentment, el que convé als ciutadans de Catalunya, el que interessava també a la ciutat de Barcelona i a la institució del Palau de la Música; i la preservació, la garantia, de la defensa dels interessos de la Generalitat, de la hisenda i del patrimoni de la Generalitat.

Aquests són els fets, senyores i senyors diputats. Jo estic a la seva disposició per aclarir qualsevol informació que vostès desitgin i per tal, naturalment, de completar, en allò que considerin que no ha estat prou clara, l'exposició que els acabo de fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Ara, com els he dit abans, farem una pausa d'un quart d'hora; i, per tant, reprendrem la sessió a tres quarts i cinc.

Gràcies per l'explicació, senyor conseller.

La sessió se suspèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i nou minuts.

El president

Bé, doncs, si els sembla, reprenem la comissió. I ho farem amb el torn dels grups parlamentaris de major a menor, per un temps de deu minuts per grup. I, en primer lloc, el Grup de Convergència i Unió i, en el seu nom, el seu portaveu, el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor Antoni Castells, secretari general del departament... Si em permet, conseller, ens agradaria tenir un debat serè i tranquil, que no està pas

gens renyit amb el fet de poder exposar clarament la nostra valoració política sobre l'actuació del seu departament amb relació a tot l'afer del cas Palau de la Música Catalana.

Vostè, com sol fer, com és habitual, ha fet una crida a no jugar a l'empastifar. Situats avui aquí seria més coherent i procedent que, en comptes de tantes paraules mirant cap aquí, mirés cap als seus companys de partit i els seus socis de Govern. Perquè sàpiga que aquesta comissió creada pel seu partit, entre d'altres, i de la manera que la fan anar és l'expressió institucional de l'«empastifa que alguna cosa queda» i de les teories delirants, seguint el seu vocabulari.

Miri, ara li posaré un exemple pràctic –un exemple pràctic– perquè vegi quin pa s'hi dona i s'hi ha donat en aquesta comissió per part dels seus companys del tripartit. Si un servidor avui actués amb la lògica amb què tots aquests dies ha actuat el tripartit, és a dir, si jo fes d'ells, avui li diria el següent: conseller, els papers parlen per si sols, i per les cartes que tenim dels ordinadors del Palau, reconegudes per les mateixes treballadores del Palau, pel to i el caliu que es desprèn d'aquestes, per les múltiples trobades que consten en l'agenda entre vostè i el senyor Millet, pels convenis tal com es van fer i tramitar, molt d'amagat i sense ser aprovats per qui corresponia, i els guanys que produïa de manera directa a un particular, etcètera, conseller, queda clar que el senyor Millet i vostè eren més que amics, i la majoria de gent convindrà amb mi que la suma de tot això ens porta a concloure que ens trobem davant d'un clar tracte de favor des de l'Administració per una clara operació especulativa per beneficiar directament un particular; ens trobem davant d'una trama.

I, si no hi està d'acord, conseller, demostrï-ho, no jo, sinó vostè, demostrï'ns vostè que no era pas amic del senyor Millet i que no li va fer un tracte de favor. Perquè vostè dirà el que vulgui però els papers parlen per si sols de manera molt clara, són massa casualitats una darrere l'altra; demostrin que vostès no eren grans amics i que tot plegat no és una trama especulativa. Perquè aquí hi ha papers, hi ha cartes, hi ha una agenda, hi ha trobades, hi ha un conveni, hi ha una operació urbanística feta i una pèrdua de valor de patrimoni de la Generalitat i, per si fos poc, hi han imputats amb relació a aquest cas. A veure com vostè em demostra el contrari.

Els seus, els del seu partit, ho han fet exactament així amb tothom, així, la prova i el món al revés. Si, tal com va la comissió i tal com està el tema, vostè en comptes de ser del PSC fos de Convergència i Unió, els grups del tripartit com a mínim demanarien per a vostè no sé què. Però molt em temo que per part del tripartit avui no serà així, i avui sols trobarem justificacions, condescendència i –atenció, perquè no hi ha límit en la incoherència– segur que trobarem inclús elogis a la seva gestió.

En el nostre cas i posat aquest exemple pràctic, si em permet, farem el que fem sempre, i és ser coherents amb els nostres valors i principis i actuar en conseqüència, també en aquesta comissió.

Primer de tot, proclamem la presumpció d'innocència dels imputats per l'afer de l'hotel, des del senyor Gar-

cía-Bragado fins al darrer dels imputats de les diferents administracions socialistes.

I, per tant, conseller, i dit tot això, el primer que hauria d'haver constatat vostè és que en aquesta comissió qui empastifa a base d'insinuacions i acusacions difamatòries, i no para de fer-ho, és el tripartit, i no Convergència i Unió. Conseller, cal ser coherent i conseqüent; i, per tant, no tantes lliçons a qui no toca i més explicacions davant on toca i quan toca. No li dic massa res diferent del que respecte al valor dels seus discursos va dir el director de l'Oficina Antifrau.

Dit això, el que farem, si no els sap greu, és argumentar la nostra posició amb documents oficials i reconeguts per totes les parts i no pas amb papers apòcrifs. Tres temes volem abordar, i ens sorprèn que, tenint una hora, vostè només s'hagi centrat en un: l'hotel del Palau, els diners que han volat i no se sap a on del Consorci del Palau de la Música Catalana, i l'Institut Català de Finances i el Palau de la Música Catalana. En tots ells basem la nostra opinió no en hipòtesis ni en triangulacions tramposes, sinó en documentació oficial.

Primer tema: el seu departament i l'operació de l'hotel. La compareixença de la directora general, la senyora Turu, sobre la qual vostè va escudar i va voler fer descansar la responsabilitat de l'explicació precisa de l'actuació del departament, no va tenir pèrdua per la poca solvència de la seva argumentació, i més vist després del que avui ens ha explicat; hem passat d'un protocol d'intencions a un conveni garantista.

Fixi's, primer de tot, ens va fer arribar sols la meitat de l'expedient; ja hi estem acostumats. Ella el tenia tot, però inclús així es va fer un gran embolic en les seves explicacions fins al punt que només poques hores després des del mateix departament la van haver de precisar o desmentir.

Però l'expedient de l'hotel, del conveni que vostè va signar, fa dolenta aquella dita que «el paper ho suporta tot». L'actuació del departament en l'afer de l'hotel és clarament una operació urbanística especulativa a favor d'un particular, sense que s'hagin donat els principis més elementals de publicitat i sobretot –i sobretot– de concurrència, una operació especulativa a dit i de manera directa a un particular. És una actuació en què no es garanteixen, i, per tant, es posen en perill, els interessos econòmics i patrimonials de la Generalitat; no hi ha un peritatge previ per saber quines compensacions calia, enlloc parla de valor de mercat ni del peritatge, o si els números que apareixen al conveni són correctes o no. I es deixa tot en mans i a complir per part d'un tercer que ni tan sols signa el conveni i que en aquell moment –hem de suposar-ho– no se sabia qui seria. I és una actuació pont entre els responsables del Palau, en què queda clar que el Palau de la Música és l'instrument, l'excusa, el mediador, però no el beneficiari final, que ho serà un tercer, el promotor. No es demana ni l'aval, ni es fa aprovar per al cas concret d'aquest conveni per l'òrgan corresponent.

I, amb tot l'embolic que hi ha hagut, encara se'ns ve aquí i se'ns diu per part de la direcció general que no existeix tal conveni, que sols és un protocol d'intenci-

ons. Un protocol d'intencions que ha posat en risc i que ara la feina serà important per recuperar els 5,6 milions, que no és xavalla, de pèrdua de valor de patrimoni de la Generalitat. Els nous responsables del Palau diuen que no pagaran, i el representant d'Olivia Hotels diu que tampoc; ho han dit i ho han declarat i afirmat aquí, en aquesta comissió. I així estem i aquí estem.

Per tant, primer tema, l'hotel, des del punt de vista de l'actuació política i des del nostre punt de vista, és del tot reprovable pel fons i per la forma. I voldríem saber si té previst, un cop vistos i reconeguts inclús per vostè, doncs, alguns errors, dirimir responsabilitats en el seu departament.

Segon tema: el Departament d'Economia i Finances i el Consorci del Palau de la Música. En la compareixença de l'interventor general i en la documentació aportada per ell, no documentació d'ordinadors en blanc, etcètera, no –no–, em refereixo a la documentació de les auditories especials fetes quan esclata tot l'afer del Palau, queda clar que s'han esfumat, dels anys analitzats, gairebé 4 milions d'euros de diner públic, via Palau de la Música, consorci, i que no se sap on han anat a parar, segons paraules textuais del senyor Portabella.

Hem constatat que la Generalitat de Catalunya, aquí, en aquesta comissió, es fa responsable de la fiscalització dels comptes del consorci el 2002, i que l'única època que s'han fiscalitzat els comptes del Palau per part de la Sindicatura de Comptes és durant els governs de Convergència i Unió. El 2003 aquest Parlament és coneixedor de l'informe i dels riscos que s'hi apunten, en aquest; l'actual secretari general, que comparteix compareixença amb vostè, el senyor Martí Carnicer, del seu departament, que ho sap i a més a més opina en la seva condició de diputat. I què fa el seu departament d'especial? Quina auditoria especial fa el 2004? Cap. I el 2005, què fa? Res. I el 2006? Res. I el 2007? Res. I el 2008? Res de res. I el 2009, abans que esclatés tot l'afer? Res de res. Això sí, un cop esclata, llavors sí, tot són anuncis i més normatives, etcètera, però com si tot això no hagués anat amb vostès i com si vostès passessin per aquí. Quatre milions d'euros esfumats i durant set anys i el seu departament cap fiscalització especial, tot i saber i conèixer els avisos d'alarma que existien.

Pensa depurar alguna responsabilitat en el seu departament per aquesta qüestió, per aquesta poca diligència i control?, o s'ha de considerar normal aquesta situació i aquesta pèrdua de recursos públics? Vostè considera normal que vingui aquí l'interventor i no sàpiga on han anat a parar bona part de les aportacions de la Generalitat de Catalunya en el consorci? No hi ha responsabilitat ni política ni tècnica? Ni aquí ni en aquest tema tampoc? Quines mesures internes s'han adoptat? No anuncis, sinó quines mesures internes s'han adoptat perquè no es repeteixi? A nosaltres ens agradaria conèixer-les.

Tercer i darrer tema: l'Institut Català de Finances i el Palau de la Música. Òbviament, en el seu exercici habitual de transparència no disposem de l'expedient de l'Institut Català de Finances dels dos crèdits per import total de 2 milions d'euros al Palau de la Música. I sembla, segons el senyor Portabella també, que es van fer servir factures falses per a la justificació d'aquests. I, per tant,

tal com està la cosa, voldríem saber quines garanties té o tenia l'ICF per garantir la solvència i rigor d'aquesta operació i el retorn íntegre d'aquests crèdits.

Vostè ens ha vetat de sempre tota la informació sobre els crèdits de l'ICF, i el d'aquest també, però aquest tema i aquest cas requereixen totes les explicacions, almenys així ho diu tothom, i voldríem el seu compromís ara i aquí de fer-nos arribar l'expedient del crèdit complet. I més quan per part dels gestors actuals del Palau s'ha afirmat que estan disposats a donar tota la informació que reclamen; en cas contrari, serà un suma i segueix als silencis en forma d'absència que hi ha en aquesta comissió en tot allò que té a veure amb el tripartit.

Ens agradaria que ens expliqués això i quina mena de control i garanties hi ha en la informació que sollicita l'ICF, perquè es pugui..., o perquè es deixi –permeti'm l'expressió–, l'ICF, enganyar d'aquesta manera com l'han enganyat en aquesta operació amb aquestes factures falses.

Per acabar –acabo, president– i a tall de resum, conseller, ja ho veu, 5,6 milions de l'operació de l'hotel, 3,7 milions perduts de diner públic del consorci que no se sap on han anat a parar, més 2 milions d'euros de l'ICF en risc; en total més d'11 milions. Si alguns aquí per 630.000 euros absolutament legals d'uns convenis exigeixen de tot i més, vostè per més d'11 milions d'euros de diner públic o mal gestionats o mal controlats des del seu departament pensa depurar alguna responsabilitat en algú o assumir-la directament?

Conseller, més que dissensions genèriques, el que hi ha és un gran abisme entre els fets i les paraules. Ens agradaria que ens contestés de manera precisa i clara aquests aspectes i aquestes qüestions de l'hotel, del consorci i de l'Institut Català de Finances, tot relacionat amb el Palau de la Música i tot relacionat, al nostre entendre, amb la poca diligència de l'actuació del seu departament. Massa coses, massa recursos públics en risc, massa mala gestió en un àmbit molt concret i molt específic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Turull. Ara és el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, en el seu nom, el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Honorable conseller, si ara fa exactament un any no hi hagués hagut la intervenció judicial dels comptes del Palau de la Música, que va acabar amb la imputació judicial dels seus principals gestors, si el mes de setembre de l'any passat els senyors Millet i Montull no s'haguessin autoinculpat d'haver robat diners del Palau de la Música –això sí, menys dels que diuen els informes pericials previs–, si ara fa un any no s'haguessin trencat *Trenta anys d'illusions*, títol del llibre que va escriure el senyor Montull –i deixi'm que hi afegeixi «de desviacions i possibles comissions»–, si aquests dos senyors no haguessin estat deshonestos –i

veurem al final si més gent no se'n va aprofitar–, avui, senyor conseller, no estariem aquí i el Parlament de Catalunya no hauria constituït aquesta comissió d'investigació. Comissió d'investigació que es va crear –els ho vull recordar a tots plegats– per analitzar uns fets concrets que van aparèixer en la documentació particular dels senyors Millet i Montull –particular en el sentit de la seva tasca de gestors del Palau de la Música– i que apuntaven a una suposada actuació per beneficiar Convergència Democràtica de Catalunya. Senyor conseller, més tard tornaré sobre l'objecte de la comissió d'investigació.

A Convergència Democràtica de Catalunya o a Convergència i Unió, des que van començar els treballs de la comissió, el dia 14 de juny per ser..., exactament, han volgut parlar de tot menys d'allò que els afecta. Han intentat organitzar, des del nostre punt de vista, una maniobra de distracció perquè no es parlés d'allò seu, si s'havien o no finançat irregularment a través del Palau de la Música i l'Orfeó Català. Hem sentit dir-nos que la comissió era un tribunal polític com els que funcionaven durant el franquisme; hem sentit dir-nos que hi ha hagut l'operació de maccarthisme més gran a Europa occidental des de la Segona Guerra Mundial; que si tot era un muntatge per destruir-los. Sort que les persones que treballaven a les secretaries dels senyors Millet i Montull van dir-nos que les notes que han aparegut les dictaven aquests dos senyors i que ningú ha manipulat els ordinadors.

I ha sortit el tema de l'hotel, que ha estat el gran tema al qual Convergència s'ha volgut agafar. Senyor conseller, aquest no és el tema d'aquesta comissió, com vostè bé ha dit en la seva intervenció inicial. Però, escolti, ja en parlarem. Mesurarem les nostres paraules, perquè, a diferència de l'altre tema que és objecte d'aquesta comissió, aquí, en el tema del Palau, s'està instruint una causa judicial. I no ho dic des del punt de vista, allò..., de respectar el treball de la justícia, perquè aquí cadascú fa la seva feina i les valoracions les farem quan toquin.

Senyor conseller, en el tema de l'hotel hem escoltat avui les seves explicacions, però, a més a més –perquè aquesta és la nostra obligació, perquè per això també ens han elegit les ciutadanes i els ciutadans–, hem analitzat la documentació que se'ns ha enviat a petició d'aquesta comissió. Em centraré exclusivament en l'actuació del Govern de la Generalitat i què ens sembla al nostre grup parlamentari. No li parlaré de la resta, tot i que em sembla que l'actuació també dels responsables municipals ha estat feta des de la més absoluta creença que aquesta era una bona actuació per a la ciutat i per a la Fundació del Palau. No li parlaré, ja que està més que confirmat pel que ens ha explicat i pel que hem pogut comprovar, que l'actuació urbanística de l'hotel del Palau la coneixia tothom. No li tornaré a manifestar que, si els senyors Millet i Montull no haguessin estat el que són, en la construcció d'aquest hotel probablement hi podien haver hagut discrepàncies o no des del punt de vista de si era convenient o no per al barri fer la construcció d'aquest hotel, però no estariem parlant en els termes que n'hem estat parlant en aquestes darreres setmanes.

Hem revisat les escriptures entre les parts, els documents que la seva conselleria va signar amb la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música, la fórmula que permetia la compensació econòmica per tal d'evitar la minusvaloració que es produïa en el patrimoni de la Generalitat per aquesta permuta de qualificacions, qüestió aquesta, com vostè ha apuntat, que seria interessant de debatre, però, com que tinc el temps limitat, no ho faré. O és que algú s'imagina la Generalitat venent l'edifici del carrer Ciutat per fer-hi habitatges privats? Jo crec que no. Fins i tot el senyor Valderrama, d'Olivia Hotels, ens va explicar en la seva compareixença que ell no tenia cap problema a fer front a les clàusules del conveni, que ell el que volia fer era l'hotel.

Senyor conseller, hem revisat tots els papers, hem escoltat amb atenció l'explicació que avui ens ha fet en aquesta comissió, i nosaltres no tenim cap dubte ni de la seva actuació ni del departament que vostè dirigeix. Per cert, els diners que suposadament del consorci van anar a parar a l'Orfeo Català..., que a mi em consti, el Govern de la Generalitat de Catalunya s'ha volgut presentar com a acusació particular contra els senyors Millet i Montull per recuperar justament aquests diners –em sembla que són al voltant de 3.600.000 euros.

No li vull parlar de l'informe de la Sindicatura de Comptes, que a nosaltres ens consta que, a més a més del Parlament, només es va enviar a dues persones: al senyor Millet, que en va demanar dues còpies, i al president del Patronat del Consorci, el senyor Pujol.

Però tornaré amb les meves paraules a l'objecte de la comissió, no? Jo crec que, malgrat les maniobres de distracció, malgrat que per aquí han passat dirigents qualificats de la Fundació Trias Fargas –avui CatDem– i de Convergència Democràtica de Catalunya –els darrers, el senyor Macias i el senyor Puig, que van parlar de moltes coses, fins i tot pujant i emfasitzant molt el to, però que només ens van donar evasives–, jo crec que Convergència Democràtica sap que té un problema, un problema que es diu 4 per cent, el 4 per cent de les anotacions que surten del puny i lletra del senyor Millet i del senyor Montull i que surten de dins dels ordinadors de les seves secretaries, i que avui també sabem que no van poder ser manipulats per ningú i que fan referència a comissions i a intermediacions en adjudicacions d'obra pública, com a mínim de la línia 9 del metro i de la Ciutat de la Justícia.

Hem pogut observar, malgrat que ella va callar, com del dietari de la senyora Gemma Montull, directora financera del Palau, sortien anotacions que relacionaven directament patrocinis de l'empresa Ferroviària amb pagaments a la Fundació Trias Fargas per donar compliment a uns convenis legals, segons diuen, però que a l'Orfeo Català ningú en sabia res, excepte el seu president.

Hem pogut comprovar que empreses que treballen per a Convergència Democràtica han facturat per treballs al Palau de la Música i que en aquesta institució ens diuen que no s'han fet; però cobrat, s'han cobrat –2 milions d'euros. Què s'ha fet dels diners? Silencis.

Ens han aparegut també factures falses d'una empresa fantasma –CBM 10–, que ningú coneixia, però, quina

casualitat, després podem constatar, gràcies a una demanda laboral, que estava en l'òrbita de la galàxia Natur System –tots sabem qui n'era l'apoderat. I, casualitats de la vida, en unes anotacions surt que el total d'aquestes factures, que pugen una mica més de 383.000 euros, el relacionen amb «factures convergents». Cap resposta.

També hem sabut que el senyor Àngel Colom ens va explicar que dos amics seus, que no sabem qui són, quan ja era afiliat de Convergència Democràtica, el van adreçar al gran mecenes del país perquè amb diners de la Fundació del Palau li eixugués els deutes del seu antic partit.

Hem pogut constatar també les visites sovintejades dels responsables de les finances de Convergència Democràtica, el senyor Carles Torrent i el senyor Daniel Osàcar, als espoliadors del Palau.

Hem vist amb sorpresa que en les anotacions dels ordinadors d'aquests dos senyors, Millet i Montull, s'hi anotaven comissions i es posaven en referència el senyor Torrent i un tal Daniel. Jo, que vull seguir mantenint intacta la meva càndida innocència, no hi posaré cognom. De totes aquestes anotacions, tenim a les nostres mans, a més a més, un paper que amb el tal senyor Daniel es repassen entregues de diners des del 2003 per import de quasi 6 milions d'euros –per ser exactes, 5,8 milions d'euros.

Tots sabem que alguna cosa no ha funcionat. Els ciutadans també ho saben. Ho he dit en més d'una ocasió i ho reafirmo avui, aquesta tarda: en nom del país i de la senyera no s'ha de tapar res. Tampoc podem fer maniobres de distracció, com s'ha volgut fer aquest pràcticament mes i mig, durant els treballs de la comissió, per no entrar –alguns hi hem entrat– en el que és objecte dels treballs de la comissió. Ens sembla, ho torno a reiterar, que, per molt que alguns vulguin, el tema no és l'hotel. L'actuació del Govern de la Generalitat, de la seva conselleria, la seva actuació, senyor conseller, amb els documents que hem pogut constatar i comprovar i analitzar, ha estat del tot correcta, observant l'interès públic i els interessos econòmics i patrimonials de la Generalitat de Catalunya.

El que sí que han aparegut són documents que apunten en una direcció. Tenim declaracions o silencis clamorosos que s'han produït aquestes setmanes de treball que, des del nostre punt de vista, des del nostre modest punt de vista, apunten en una direcció.

Senyor conseller –i amb això acabo aquesta primera intervenció–, maniobres de distracció, però Convergència Democràtica sap que té un problema que té un nom, ho torno a repetir: el 4 per cent d'en Millet i d'en Montull, i que encara no s'han donat explicacions ni convincentes ni aclaridores ni transparents del que va passar ni de les seves relacions amb els esmentats personatges.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, la senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller, moltes gràcies per estar aquí, i li agraïm aquest exercici de transparència, de venir, doncs, a petició seva a explicar-nos el que ens ha explicat.

Com vostè deu saber, el dia 14 de juny vam començar a substanciar les compareixences programades a la Comissió d'Investigació del Palau, i ja des de l'inici el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha tingut una fita: fer el possible per desviar l'atenció de la comissió de l'objectiu pel qual fou creada, i centrar tots els seus esforços a parlar del cas de l'hotel del Palau, donar només validesa als documents que s'hi relacionen i treure validesa a tota la resta de documentació que ha arribat a mans dels diputats que formen part d'aquesta comissió, la que es relaciona amb el tema central de la comissió, és a dir, aquella documentació que vinculària adjudicacions d'obra pública d'empreses espanyoles amb el finançament irregular de Convergència i Unió a través del Palau de la Música.

Molts han estat els esforços per a desacreditar aquesta documentació, però molt tossuda és la informació que hem pogut analitzar, tot i que li hem de dir que no tota la informació que hem sol·licitat ens ha estat, doncs, lliurada. I em refereixo a la documentació sol·licitada a la Fundació Ramon Trias Fargas i que, a veus dels màxims representants de Convergència i Unió, volgudament no ens serà lliurada. És una llàstima, perquè és una informació que ens hauria pogut ajudar a refutar o bé a afirmar algunes de les afirmacions.

Avui hem vist un intent nou de desvirtuar i d'anar cap a altres camins. Hem vist que hem parlat d'un crèdit de l'ICF. Ja ens hauria agradat que altres crèdits de l'ICF, atorgats l'any 2001, a algun grup –IMS–, amb un presumpte possible finançament irregular també d'Unió Democràtica de Catalunya, s'haguessin tornat.

També, doncs, s'ha parlat del consorci. Evidentment, l'informe pericial de la intervenció ens parla de transferències irregulars entre l'Orfeó, entre l'associació; és evident. Per això estem en aquesta comissió, per a analitzar justament aquestes transferències irregulars.

Aquesta comissió s'ha caracteritzat, doncs, pels silencis clamorosos, ho repeteixo, d'aquells que ho saben tot, pels oblits selectius i pels mítings polítics. Però també ha estat la comissió en la qual s'han fet declaracions molt clares, que aporten molta llum i que validen molta de la informació que els membres d'aquesta comissió hem pogut analitzar.

Però avui, conseller, vostè ha vingut a petició pròpia per explicar el paper de la Generalitat sobre el tema de l'hotel del Palau, i nosaltres, li ho repeteixo, li agraïm aquest gest. Ara bé, nosaltres li volem explicar quin ha estat el nostre posicionament des d'un principi i des de l'àmbit municipal, que és on es va plantejar, ja al febrer del 2008, amb la presentació del Consell Plenari de Ciutat Vella, el programa de participació ciutadana de la modificació del Pla general metropolità de les finques 13, 15 i 17 del carrer Sant Pere Més Alt, 8 del carrer Amadeu Vives i 1 del carrer Ciutat.

Ja des d'un principi el nostre grup s'ha mostrat contrari al projecte d'hotel del Palau de la Música; hem estat els únics a oposar-nos a la proposta d'enderroc de les finques catalogades situades al costat del Palau de la Música, que, sortosament, com ens ha dit, Patrimoni de la Generalitat va impedir. El nostre grup, per tant, no ha donat suport a cap dels tràmits que s'han fet a l'ajuntament relacionats amb l'hotel del Palau, però si no s'hagués destapat el cas Palau a saber si el Grup Municipal de Convergència i Unió n'hagués fet qüestió, mentre ara instrumentalitzen aquest fet perquè ells van validar tots i cadascun dels tràmits. Nosaltres hem mostrat el nostre desacord amb el nou projecte hotelier en un entorn, Ciutat Vella, amb una densitat excessiva vinculada a la necessària descentralització dels establiments turístics. I sempre hem estat sols defensant la postura dels veïns, posant sobre la taula els problemes de mobilitat que provocava un nou hotel al casc antic, denunciant la nul·la necessitat d'un altre projecte hotelier a la zona, defensant, en definitiva, el patrimoni històric de la ciutat.

Aquest projecte, al nostre entendre, conté llacunes, procediments que no estan clars, com el canvi de propietaris o de cessions per obra futura dels edificis, el fet que l'Ajuntament de Barcelona no comprovés les escriptures o el Registre de la Propietat; el fet que la fundació actués com a portaveu o representés Olivia Hotels, SA, en tot el procediment urbanístic; el conveni de l'escola La Salle Comtal amb Olivia Hotels; el conveni de l'ajuntament i la Generalitat amb la Fundació Orfeó Català, i les compensacions per la pèrdua patrimonial. Avui vostè ens ha tret de dubtes justament d'aquells tràmits que fan referència a la Generalitat de Catalunya, però creiem que encara queda algun aspecte, i, per tant, valorem molt positivament la comissió que s'ha creat en el si de l'ajuntament i que ha estat a instàncies del nostre grup.

Ara bé, conseller, la diferència cabdal al nostre entendre entre aquest tema i el que ens ocupa realment en aquesta comissió és que en el tema de l'hotel ja actua la justícia, ja està investigant; en el tema de gruix que investiga aquesta comissió la justícia encara no ha iniciat el camí, encara no s'ha fet públic un informe importantíssim com és el peritatge dels tècnics d'Hisenda, i que des d'aquí aprofito per reclamar. Fins i tot a Millet i Montull, que són imputats i que s'han declarat culpables, no se'ls ha embargat encara cap bé, i això encara no ho entén ningú.

En aquesta comissió, conseller, s'han analitzat molta informació i documents vàlids des d'un punt de vista jurídic, i hem pogut extreure indicis seriosos de vinculacions entre adjudicacions d'obres a l'empresa Ferroviària –principalment de la línia 9 i de la Ciutat de la Justícia–, pagaments de comissions d'aquesta empresa per les obres adjudicades al Palau en forma de patrocini, i pagaments del Palau a la Fundació Ramon Trias Fargas i a empreses que habitualment són proveïdors de Convergència i Unió, de despeses per obres i serveis no realitzats al Palau. En resum, conseller, el Palau intermediari en el pagament de comissions il·legals.

Aquests documents facilitats pel Palau i procedents del sumari del cas –xecs, factures, convenis– han estat la

base documental que ens ha permès reproduir algunes de les operacions que ens ha descrit la Gemma Montull en les seves agendes. A més, si nosaltres analitzem documentació confiscada pels Mossos d'Esquadra al juliol del 2009, trobem documents on es fixen les transferències bancàries dels comptes de l'Orfeo a la Caixa de Catalunya i que justament coincideixen amb totes les anotacions de les agendes a què li he fet referència, transferències de Ferrovial i transferències a la Fundació Ramon Trias Fargas, i fins i tot documentació que acredita transferències a Hispart, New Letter i Letter Graphic.

Definitiu resulta un quadre trobat l'any 2008 i que la senyora Roca, exsecretària de Montull, ens va, doncs, acreditar que ella l'havia realitzat a instàncies del senyor Montull, un quadre en el qual es refereixen quins són els patrocinis que ha de fer Ferrovial, uns patrocinis que es reparteixen al llarg del 2008 entre pagaments, que hi fica en el document, a Daniel, i que són pagaments, i ho diu, a la Fundació Ramon Trias Fargas; i la resta de factures coincideixen al centímetre amb pagaments fets a New Letter, Letter Graphic i Hispart. Aquesta quantitat que s'identifica com a pagaments a Daniel..., doncs, segons les secretàries, el Daniel que més freqüentava el senyor Montull i el senyor Millet era en Daniel Osàcar. Els convenis, per tant, de Ferrovial i els convenis de la Fundació Ramon Trias Fargas serien uns simples embolcalls per dissimular el traspàs de diners des de l'adjudicació d'obra pública d'empreses espanyoles fins, justament, la Fundació Ramon Trias Fargas.

En aquest procés Millet i Montull se'n queden una part; per tant, parlem de dues cares d'una mateixa moneda. Si parlem d'un document en què la senyora Morante, també exsecretària de Montull, i amb data 16 de febrer del 2001..., veiem que justament en aquest document hi ha compromisos fermes del senyor Pedro Buenaventura, que en aquell moment, el 2001, era el màxim representant de Ferrovial, en els quals es compromet a fer un pagament de 75 milions i un pagament de 10 milions com a membre d'honor. Veiem que aquestes quantitats són justament el 2,5 per cent d'obra que fica en aquest document pendent d'adjudicar per un valor de 1.900 milions de pessetes. Si després resulta que analitzem els patrocinis de Ferrovial, veiem que els anys 2001, 2002 i 2003 només hi ha els únics tres pagaments de 90.152 euros, que són el compromís que el senyor Pedro Buenaventura fixa en aquest document de pagament de 15 milions de pessetes –perquè ells parlaven en pessetes.

Podem comprovar també de la informació subministrada pel departament de PTOPE que el 28 de desembre del 2001 es publica una obra per valor de 17.486.645 euros, que el 28 de febrer del 2002 s'adjudica a una UTE a Ferrovial i a EMT. La part que li correspon de Ferrovial és el 65 per cent... Si fem càlculs, senyor conseller, resulta que són 1.900 milions de pessetes, que és justament l'obra de què ens parlava que calia adjudicar l'any 2002, tal com en la realitat, doncs, ha succeït. Miri, senyor conseller, en aquest document el sorprenent –el sorprenent– és que es fixa una quantitat d'obra pendent d'adjudicar; per tant, interpretem que hi ha d'haver una relació molt estreta entre qui adjudica l'obra, qui l'executa i el Palau. Moltes casualitats, no creu, conseller?

Miri, de documents que lliguen casualitats, n'hi ha molts, i ara podríem dedicar-li molta estona, a analitzar i a explicar-li, doncs, quins són aquests documents, i estic segura que vostè ha seguit la comissió i n'està al cas. Però, miri, aquesta comissió, a part, té un altre objectiu, i nosaltres li faríem una pregunta amb aquest segon objectiu que li diríem. Vostè ha impulsat amb la Llei de mesures fiscals i financeres mesures justament per a la transparència i per al bon govern, vostè ha impulsat des del seu departament la Llei de sindicatura; a algunes d'aquestes mesures Convergència i Unió no hi ha donat suport. Per tant, ens agradaria que vostè, que ha vingut aquí, amb el seu coneixement, ens fes les propostes de millora, accions i canvis legislatius i reglamentaris que ens permetin en un futur impedir i si més no posar molt difícil a personatges com Millet i Montull, i a aquells que se n'han beneficiat econòmicament i políticament..., i que no es pugui tornar a repetir. Senyor conseller, ens agradaria que en aquesta comissió l'aportació que fes també fos en to positiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Cabasés. Ara és el torn del Grup Popular i, en el seu nom, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyor Carnicer... Nosaltres volem començar la nostra intervenció amb dues consideracions prèvies, no? Una perquè ho ha dit el conseller però s'ha repetit també per part d'altres grups parlamentaris, que la seva compareixença avui en aquesta comissió ho és a petició pròpia; i, certament, a nivell formal segurament és a petició pròpia, però nosaltres tenim més la consideració que la seva compareixença avui en aquesta comissió d'investigació ha estat, en primer lloc, forçada per les circumstàncies.

El nostre grup parlamentari, d'entrada que es va crear aquesta comissió parlamentària, va demanar ja la seva compareixença i la d'altres persones, per exemple, del senyor Ramon García-Bragado, del senyor Xavier Casas, per tal que se'ns informés entorn dels famosos convenis que possibilitaven el canvi d'usos. Aquella compareixença va ser rebutjada per aquesta comissió amb els vots dels grups que donen suport al Govern, certament. L'endemà de negar-se aquesta compareixença es va conèixer la querella que la fiscalia de delictes urbanístics havia presentat al jutjat i en la qual d'alguna manera es tornaven a posar en evidència aquells convenis signats per vostè l'any 2006. I allò va originar que el nostre grup parlamentari tornés a demanar la seva compareixença en aquesta comissió, i per segona vegada els grups que donen suport al Govern van cuidar-se que no s'aprovés aquella compareixença.

Després, un cop es va tenir coneixement que vostè ja havia comparegut davant del jutjat i que vostè havia demanat la compareixença a la sessió informativa en aquest Parlament, i després d'haver-se decidit que la seva compareixença tindria lloc en aquesta comissió, els grups que donen suport al Govern, suposo que en

un excés de zel, però també acompanyat pel Grup de Convergència i Unió, li van tornar a negar la compareixença en aquesta comissió. De manera que al final, formalment, la seva compareixença en aquesta comissió és decidida per una votació d'una proposta de compareixença, la tercera, del nostre grup parlamentari. Formalment això va ser així, i a les actes em remeto per verificar que això va ser així.

En qualsevol cas, jo crec que allò més important és que vostè si compareix aquí, ni que sigui a petició pròpia, ho és, forçat, per les circumstàncies que han envoltat la tramitació administrativa d'aquest canvi d'usos de les finques del carrer Ciutat i del Palau de la Música. Primera consideració.

La segona consideració, que també l'hem hagut de fer reiterades vegades, i la tornem a fer avui aquí: aquesta comissió va néixer amb dubtes sobre quins eren els seus objectius –dubtes seriosos, la comissió té un nom. I, tot i que la Mesa hagi decidit que l'objectiu..., i, d'això, se n'encarreguen reiteradament no només els membres del Govern sinó els grups que donen suport al Govern, d'investigar si hi ha hagut finançament irregular de Convergència Democràtica, per nosaltres aquest també és objectiu de la comissió, però creiem que especialment l'interès públic se centra a saber exactament quines són les circumstàncies que envolten el Palau, i, de circumstàncies que envolten el Palau, n'hi ha altres que no només són el finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya.

Hi ha, per exemple, si durant tots aquests anys s'ha exercit el control públic necessari i suficient per evitar precisament que passin coses com les que han passat. I crec que al llarg d'aquesta comissió s'ha posat en evidència que segurament no tots els mecanismes de control que s'havien d'haver aplicat, i que s'han aplicat segurament, no han donat el resultat suficient per poder detectar que hi havia irregularitats molt importants en la gestió de les diferents entitats del Palau de la Música.

I això no hauria estat possible si l'objectiu de la comissió hagués estat únicament i exclusivament investigar el possible finançament irregular de Convergència Democràtica; perquè si hagués estat així no ens haurien permès que compareguessin davant d'aquesta comissió l'interventor general o la directora general del Patrimoni o el propietari d'Olivia Hotels. Perquè també hi havia l'interès, i també continua l'interès per part del nostre grup parlamentari, de determinar si totes aquelles operacions administratives i actes administratius que han tingut lloc pel canvi d'ús d'allò que havia de ser l'hotel s'han realitzat correctament o no s'han realitzat correctament. I per això vam demanar la seva compareixença.

També volíem saber si totes les tramitacions urbanístiques que han tingut lloc a l'Ametlla del Vallès han sigut regulars, han sigut correctes o no ho han estat. Malauradament, els grups que donen suport al Govern només ens han permès que compareguessin davant d'aquesta comissió determinats responsables polítics vinculats a determinades formacions polítiques, només a Convergència Democràtica. El nostre grup parlamentari ha demanat reiteradament la compareixença d'un exalcalde del Partit Socialista, que també surt *moltes* vegades a

l'agenda del senyor Millet, però se'ns ha negat reiteradament aquesta compareixença.

Nosaltres no tenim els objectius d'aquesta comissió esbiaixats cap a una determinada formació política; en tot cas, els nostres objectius estan esbiaixats cap a la transparència, saber què ha passat, qui ha intervingut i quines malifetes s'han fet entorn del Palau.

Vostè en la seva intervenció ens deia: «N'hi ha hagut uns que potser s'han servit del Palau.» I segurament és així, però nosaltres també creiem que n'hi han hagut d'altres que s'han sotmès al Palau, fins al punt que en algunes de les consideracions o alguns dels aspectes que nosaltres creiem que són fonamentals en aquesta comissió d'investigació del finançament irregular de Convergència Democràtica ara per ara no hi ha absolutament cap imputat; de la tramitació administrativa del canvi d'ús en l'edifici del carrer Ciutat amb els edificis que havien d'allotjar l'hotel del Palau hi han imputats; i entre els imputats hi han responsables polítics: un càrrec electe i un responsable polític, el gerent d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, ens sembla que és important i transcendent que en aquesta comissió esmercem els esforços necessaris per posar llum sobre aquestes circumstàncies.

I nosaltres no venim avui a escoltar la seva compareixença per donar-li compte de les conclusions a què hàgim arribat, ja les farem públiques en el moment que les hàgim de fer públiques; però no venim aquí, ni molt menys, a passar-li comptes. Tampoc no volem debatre l'oportunitat o no d'una determinada operació urbanística que, en tot cas, el seu tràmit s'ha realitzat a l'Ajuntament de Barcelona. I també ens resulta molt sorprenent sentir com algú es treu les puces de sobre dient: «No, no, nosaltres no tenim absolutament cap responsabilitat», quan formaven part de l'equip de Govern de l'Ajuntament de Barcelona. Això ho ignoren per complet, la responsabilitat sempre és dels altres; un no té mai responsabilitats. Ens estranyen molt aquestes declaracions.

Respecte dels convenis, i anant al tema que crec, des del nostre punt de vista, que és pel qual està aquí: hem vist, com hem passat, i ja s'ha dit, d'uns convenis que eren un simple «protocol d'intencions» a uns convenis que són extraordinàriament garantistes. Uns convenis pels quals, segons vostès, no era necessari cap informe jurídic. La mateixa directora general de Patrimoni ens ho deia: «No, per fer aquest conveni, que no comporta ni cap dret ni cap obligació, no és necessari fer cap informe jurídic.» Però la mateixa directora general de Patrimoni, unes setmanes abans que se signés el primer conveni de 8 de març, demanava informe jurídic, perquè deia que afectava «drets». I l'assessoria jurídica retornava a la Direcció General de Patrimoni un escrit, l'endemà de la signatura del conveni, tot dient: «Escolti'm, com ja hem signat aquest conveni, no és necessari que emetem cap informe jurídic, precisament perquè ja ha estat signat.» Sense cap mena de valoració respecte de l'operació que se signava; preveient un escalat, sí, però, de mínims, no, honorable conseller. Si la valoració de l'operació hagués estat per sota dels 12 milions d'euros, el conveni no garanteix absolutament cap compensació per part de la Generalitat de Catalunya, cap ni una, ni

el conveni del 8 de març ni el conveni del 24 d'octubre; per sota de 12 milions d'euros no es contempla cap mena de compensació. Poden llegir perfectament els convenis.

Però és que no n'hi ha prou. A l'octubre se signa un altre conveni, que no sabem –vostès ens diuen que no, nosaltres creiem que sí– si eren necessaris informes jurídics o no. Se signa el 24 d'octubre. El 26 d'octubre es demana informe jurídic amb caràcter d'urgència. Ho demana la directora general de Patrimoni. I l'informe jurídic arriba el 30 d'octubre, fins al punt que suggereix alguna modificació en el conveni, que, òbviament, no es pot fer perquè el conveni ja estava signat en aquella data. Per tant, honorable conseller, ens agradaria que ens expliqués exactament les circumstàncies que van rodejar la signatura d'aquests convenis.

I permeti'm també que dubtem de les garanties. Sense valoracions del muntant econòmic de l'operació, quan a la conselleria es comencen a preocupar de quina és la valoració de l'operació, és el mateix dia que compareix la directora general de Patrimoni en aquesta comissió d'investigació, el 14 de juny; és el primer dia que la conselleria fa una valoració de l'operació. I ens imaginem que la deu fer a corre-cuita, perquè fins i tot –fins i tot– es demana a la fundació i a Olivia Hotels que facin..., que paguin aquests diners a la conselleria o que presentin la garantia en forma d'aval, però sense especificar-los els imports. I és el 14 de juny quan per primera vegada es determina un import i es fa públic, fruit, ho repeteixo, de la compareixença de la directora general del Patrimoni en aquesta comissió d'investigació.

Honorable conseller, per acabar, dues coses. Ens agradaria saber quines són les perspectives de futur que tenen amb relació a aquesta qüestió. Creuen, sincerament, que cobraran els 5.647.000 euros d'Olivia Hotels per fer un hotel que no pot fer? O creu sincerament que cobraran 5.647.000 euros de la Fundació del Palau de la Música, sincerament? Com acabarà això? Es cobraran aquests diners? No es cobraran? Es revertiran una altra vegada els usos? Quin serà el final d'aquesta història?

I, per acabar, quan vostè va sortir de prestar declaració davant del jutjat, honorable conseller, ho va fer en un to més crític que el to autocomplaent que avui ens ha vingut a expressar aquí. Va admetre que hi havia hagut errors, va admetre que hi havia hagut errors administratius; va admetre-ho. I fins i tot apuntava que aquests errors anaven adreçats a la Direcció General del Patrimoni. Per tant, ens agradaria que ens expliqués quins són aquells errors administratius, i quines responsabilitats s'han exigit per aquells errors administratius.

Res més. Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, el senyor Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Per donar la benvinguda al conseller Castells, al senyor Martí Carnicer i a

altres persones del departament que l'han volgut acompanyar. Em permetrà que iniciï la meva intervenció fent al·lusió a la consideració prèvia que ha fet el diputat Santi Rodríguez, amb relació al fet que la compareixença, formalment, ha estat aprovada a proposta del Partit Popular, i que, per tant, ha estat forçada... Jo crec que caldria dir, tot i que en el moment de l'aprovació es va realitzar, diguem-ne, després que el conseller la demanés, després que el president del Parlament el remetés a aquesta comissió..., és a dir, que formalment, serà com vostè ha dit, senyor Rodríguez, però, en tot cas, també cal deixar clar, i cal deixar constància que el nostre grup i els altres ens vam remetre, pel que fa a la possibilitat d'altres compareixences, a una darrera tongada de compareixences, que finalment va tenir lloc, i que, doncs, va permetre, entre altres, aprovar la seva.

Dit això, entraré a tocar altres aspectes. La veritat és que nosaltres celebrem que avui sí, avui hi hagi interès a tenir un debat serè i tranquil, com deia el senyor Turull, eh? La nostra pregunta i la nostra sorpresa, diguem-ne, és: per què els altres dies no? Per què amb la resta de compareixences no podíem tenir aquest debat serè i tranquil? O sigui que, quan les compareixences tenien per objecte, o tractaven temes que directament relacionaven el cas del Palau i el suposat finançament irregular de Convergència Democràtica, llavors s'havia de fer sarau, llavors s'havia d'animar el clima, fins al punt que en algun moment, doncs, ens han omplert, i estan en el seu dret de fer-ho, però, la sala d'aquesta comissió de diputats que en alguns moments els feien de claca. Ells sabran el que fan.

Això sí, senyor conseller, li haig de dir que s'ha estalviat la típica pregunta –jo diria ja que s'ha convertit en un clàssic en aquesta comissió– del senyor Turull, referida a si vostè té coneixement d'un possible finançament irregular de Convergència Democràtica i Unió...; avui no li ho ha preguntat. Deu tenir els seus motius, en tot cas.

De la mateixa manera que s'ha estalviat les seves previsions, els seus consells –els seus consells–, els consells del senyor Turull amb relació al tipus d'interrogatori al qual la resta de diputats el sotmetríem, eh? Sempre, doncs, interrogatoris propis d'un tribunal polític, d'un tribunal inquisidor, eh?

I, curiosament, sempre oblidant-se de la intervenció dels grups del Partit Popular i de Ciutadans, que jo diria que han anat en una línia molt semblant a la nostra, però, clar, parlar del tripartit és una cosa, parlar de tots els altres grups de l'arc parlamentari és molt diferent. Segurament, això no els hauria permès, doncs, fer el discurs que prèviament tenien preconcebut com a escut contra els molts indicis que han anat apareixent, i que apunten a Convergència Democràtica i a la Fundació Trias Fargas.

Vostè començava la seva intervenció, també, dient que intentaria respondre a aquesta preocupació ciutadana que s'ha creat i a aquesta confusió. A mi em permetrà que faci una cosa que potser en política no és gaire oportú i no és encertat, eh?, perquè a vegades diuen que, quan ets excessivament sincer, els teus contraris, diguéssim, ho aprofiten, no?, com una..., no pots mostrar cap mena de debilitat. Però a mi em sembla que per evitar aquesta confusió, que és cert que s'ha donat

en algun moment, doncs, segurament hauria ajudat un cert, un mínim sentit autocrític.

Jo crec que va ser un error –i li parlo molt sincerament– de parlar i de referir-se al conveni com un «protocol d'intencions», per molt que sigui, perquè ho és, un conveni condicionat, un conveni amb eficàcia supeditada..., és igual, però a la fi, conveni. I em sembla que ni el departament ni nosaltres ens n'havíem d'amagar, d'això, és una «tonteria» –si se'm permet l'expressió– que no ha portat més que confusió, com si algú tingués alguna intenció d'amagar alguna cosa, quan no hi ha absolutament res a amagar.

De la mateixa manera..., i m'imagino que discreparà d'això que li diré ara, però crec que tampoc ajuda que vostè comentí que l'actuació ha estat irreprotxable. Com a mínim, fent una anàlisi *a posteriori*, no? Bé, jo crec que es podrien haver fet altres coses perquè la situació privilegiada que normalment té l'Administració, i en aquest cas el departament o la Generalitat, no l'haguéssim perdut mai. D'acord que es va fer en unes determinades circumstàncies i tal, però, com el mateix conveni ens recorda, apunta, hi podrien haver hagut altres garanties que segurament ens haurien evitat el fet de trobar-nos ara en aquesta situació.

Potser és molt fàcil dir-ho *a posteriori*, però jo crec que no està de més dir-ho. I, per tant, quan es diu que es renuncia, diguéssim, a sotmetre a una condició suspensiva la modificació del Pla general metropolità, i que la suspensió de la modificació del pla general, condicionada a la percepció de la compensació econòmica..., bé, hauria estat aquesta una garantia definitiva. Per molt que s'hagués aprovat el pla general, no hauria tingut eficàcia si el departament no hagués cobrat. Hauria estat, ja ho dic, una garantia, aquesta, absolutament definitiva. Fàcil dir-ho *a posteriori*? Potser sí –potser sí–, però, en tot cas, em sembla que és obligat ara fer aquesta mínima autocrítica.

Igual pel que fa a l'informe preceptiu. Era preceptiu l'informe? No, no hi ha cap llei que ho indiqui. Era aconsellable? Probablement, sí. Existia en forma paper incorporat a l'expedient? Doncs, no, és una evidència. Però és obvi que hi havia un informe, que hi havia una valoració, perquè els 15 milions no surten del no-res. I, per tant, bé, en tot cas, el que no hi va haver és la cura suficient per incorporar aquest informe, aquesta valoració, dins l'expedient. I ja està, i es dona aquesta explicació i em sembla que no hi ha absolutament res a amagar, entre altres coses perquè la valoració queda perfectament reflectida en el conveni.

I, fins i tot –i potser no li correspon a vostè, però sí als grups parlamentaris–, haver fet una reflexió general en veu alta, i no tant..., ja ho dic, penso que no hauria estat necessari que ho hagués fet vostè, però, home, sí que és veritat que tota aquesta operació parteix, com deia, per un servei d'interès públic, per un interès ciutadà, manifestat i demanat per l'ajuntament, pel mateix Palau de la Música, per la defensa dels interessos de la Generalitat, que posa en valor un patrimoni que d'altra manera potser fins i tot s'hauria perdut, perquè no seria ni la primera ni l'última vegada que una qualificació que no s'utilitza amb una modificació del planejament s'acabi

perdent –ni la primera ni l'última vegada–, però sí que és veritat que de l'inici d'aquesta operació en què es volia guanyar un espai públic, al final, tota l'operació, tot el projecte es va modificant, es renuncia o s'impossibilita l'espai públic, es veu impossibilitat també l'enderroc dels edificis, etcètera, amb la qual cosa una cosa era el projecte inicial, l'altra és el projecte definitiu.

El projecte que finalment teníem sobre la taula, doncs, era tan clar que perseguís aquest interès públic i tal? Doncs, segurament tots plegats..., i en aquest sentit sí que haig de reconèixer que l'únic que, per aquest o per altres motius, hi va estar en contra en tots moments, va ser el Grup Municipal d'Esquerra Republicana; des del Grup Municipal d'Iniciativa, tot i estar en el Govern, es van fer algunes objeccions i fins i tot es va abstenir –es va abstenir–; no va passar el mateix amb altres grups municipals. Però, bé, en definitiva, no em sembla que sigui tampoc oportú traslladar aquest debat aquí perquè són figures d'un altre paner.

Però sí que és veritat que pensem que jo crec que sí que cal, i que potser alguns ciutadans veurien amb bons ulls, doncs, aquesta reflexió en veu alta, aquesta mínima actitud autocrítica.

Dit això, hi han altres qüestions que ens sembla important..., des del Grup Parlamentari de Convergència es feia referència a tres aspectes, un d'ells la gestió, el control que s'ha fet del Consorci del Palau. Des d'aquest punt de vista jo sí que voldria fer-los una pregunta, i és que si des del departament s'ha arribat a algun tipus de conclusió, de suggeriments o de propostes amb relació a la gestió i control que del consorci s'ha fet, per evitar que en un futur es poguessin produir situacions similars a la que ens ocupa. De ben segur –de ben segur– que no es tornarà..., em sembla que no es tornarà a repetir una situació com aquesta. Això és irrepensible. Però, com a mínim..., i no em refereixo al tema de l'hotel, em refereixo a tot el tema del cas Palau.

I un altre tema que s'ha apuntat és el del crèdit de l'ICF. Jo, senzillament, l'única pregunta que haig de fer-los al respecte és si aquest crèdit està al corrent de pagament o si hi ha algun problema amb ell.

I, per últim, pel que fa al Palau, bé, hem sentit en moltes ocasions, dir al senyor Turull que s'ha produït una pèrdua patrimonial, que s'han perdut uns diners; fins i tot ho ha arribat a dir d'aquesta manera, que s'han perdut uns diners. Jo, en tot cas, voldria saber, doncs, la seva opinió. Ens sembla..., és veritat que hi han garanties en aquest conveni, la millor de les quals, diguéssim, és que al final el que garanteix que aquesta pèrdua patrimonial no es produirà és la mateixa finca; és a dir, per molt que no es cobri d'Olivia Hotels, per molt que no es cobri del Palau, la finca respon, i, per tant, aquest plus d'edificabilitat que guanyava molt probablement la Generalitat el pot mantenir encara que l'operació no es tiri enrere.

I, per últim, una darrera pregunta. Ha transcendit, doncs, que per part de l'Ajuntament de Barcelona hi ha una ferma voluntat o una coincidència per part de tots els grups de revertir aquesta operació i de tornar enrere. Això, des del seu punt de vista, des del seu criteri, facilita o empiti-

jora el manteniment d'aquest valor patrimonial en mans de la Generalitat?

El president

Moltes gràcies, senyor Postigo. Ara és el torn del Grup Mixt i, en el seu nom, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, gràcies per la seva compareixença avui en aquesta comissió. Jo no perdré massa temps a explicar si vam demanar els grups que vostè vingués o va venir vostè; jo crec que l'hemeroteca i les dades són molt clares i, per tant, tothom sap per què està vostè aquí avui i quins són els motius, no cal justificar per què ha vingut i per què ha cregut convenient venir després de diverses demandes dels grups parlamentaris.

Però, precisament, nosaltres creiem que hi han dos motius. Ja vam demanar la seva compareixença, en primer terme, com a conseller d'Economia, no pel tema de l'hotel, no pel cas de l'hotel, sinó com a conseller d'Economia, com a conseller d'Economia que tenia i té una responsabilitat respecte als diners públics de la Generalitat i que també tenia coneixement i informació i de com anava la participació de la Generalitat al Consorci del Palau de la Música. I, segon, evidentment, vostè ens deia abans que tenia poc a explicar o poc més a explicar en aquesta comissió, o, en definitiva, com si no anés amb vostè, però vostè és el que signa el conveni, un conveni que ha derivat, doncs, en un conflicte amb el Palau, en un conflicte amb els propietaris de l'hotel i en un conflicte penal que fins i tot ha acabat amb imputacions d'algunes persones responsables d'administracions públiques, en aquest cas, de l'ajuntament.

Per tant, no s'estranyi vostè tant de ser aquí assegut en aquesta comissió, perquè forma part de la seva responsabilitat explicar el que fa, com fa la seva conselleria, el seu Govern en aquest conveni. Un conveni que, per altra banda –no perquè ho digui Ciutadans ni altres grups parlamentaris, sinó perquè ho ha dit fins i tot la justícia–, doncs, és un conveni que necessitava un informe preceptiu, perquè hi havia una pèrdua o una possible pèrdua de drets de l'Administració, de patrimoni de l'Administració, i, per tant, havia de ser signat per l'Administració i amb un informe preceptiu.

Jo li volia fer una reflexió respecte a la qüestió de l'informe preceptiu i la seva versió i la de la directora general de Patrimoni. Ho dic perquè, agafant el diari de sessions i el que deia la senyora Turu i el que diu vostè aquí, és evident que o pertanyen a governs diferents o vostès es tiren els plats pel cap o, evidentment, vostè està insinuant la responsabilitat de la senyora Turu o la senyora Turu la seva. Perquè el que és evident és que ni han dit el mateix, ni han defensat el mateix, i sobretot vostè en seu judicial va tirar bona part de la responsabilitat a la directora. Per tant, nosaltres li ho diem ben clar: si vostè creu que vostè ha fet una feina irreprotxable i impecable i en seu judicial ha reconegut els errors o ha dit que hi havien errors de la gestió de patrimoni, pensa vostè o pensa que el seu Govern hauria de fer cessar la directora de Patrimoni?, han d'haver-hi

responsabilitats de la Direcció de Patrimoni?, per allò que diu vostè en seu judicial i que avui no ha dit aquí. Vostè creu que ha d'haver-hi responsabilitats?, no pensen fer res al respecte si realment la seva actuació és irreprotxable?

Per nosaltres seria irreprotxable si algú assumeix allò que s'ha fet malament, com és preceptiu o com a mínim ètic, en la gestió del Govern. Nosaltres creiem que sí que s'han fet coses malament, nosaltres i també sembla que, pel que veiem, la fiscalia i aquesta informació que surt de la fiscalia. I en aquesta informació surt una persona, que és el senyor García-Bragado, que ha estat finalment imputat. Jo li ho vull preguntar clarament: a vostè li arriba l'operació pel senyor García-Bragado? Com li arriba? La senyora Turu ens va dir en seu parlamentària que l'operació li arriba de mans de Presidència; en aquell moment el senyor García-Bragado era secretari de la Presidència, i arriba a la seva conselleria i li planteja l'operació a la senyora Turu. A mi m'agradaria que vostè aclarís en seu parlamentària com i de quina manera i per què arriba via Presidència aquesta operació, quin privilegi tenia aquesta operació per arribar via Presidència i no d'altres maneres, com qualsevol altra operació ordinària, perquè no crec que totes les operacions ordinàries d'aquest tipus arribin per la Presidència de la Generalitat. Per tant, ens agradaria que ens expliqués com arriba aquesta operació i, en tot cas, que digui o contradigui el que diu la senyora Turu en seu parlamentària.

Per altra banda, també ha sigut contradictòria la seva informació amb la que deia la senyora Turu. Vostè parla de conveni, i a mi em sembla bé que vostè parli de conveni; seria insostenible jurídicament dir el contrari. La senyora Turu va dir, o va defensar allò insostenible, no sé per què hi ha aquest canvi de criteri. Vostè diu que és un conveni, la senyora Turu deia que era un protocol d'intencions; ens va intentar convèncer, a nosaltres i a mig món, que un conveni on hi han obligacions, on hi han fins i tot motius de com s'extingeixen aquestes obligacions, doncs, no era pròpiament un conveni.

Vostè parla d'un conveni que no desplega drets, ha dit, i això no és cert, vostè ho sap, senyor conseller. Vostè sap que sí que desplega drets; el que passa, que estan condicionats a unes determinades circumstàncies, però, per tant, despleguen drets i tenen..., per tant, són determinables i no determinades, però les obligacions hi són. I per això és l'informe preceptiu, perquè hi són.

I, per tant, també l'altra pregunta: si vostè des de la seva assessoria jurídica vostè consulta i li diuen que no és preceptiu i finalment aquest informe des de la fiscalia, i nosaltres també sostenim i creiem que és preceptiu perquè desplega obligacions, pensen vostès assumir responsabilitats per aquesta no-demanda d'aquest informe preceptiu? Segueix sostenint vostè que no calia l'informe, al contrari del que diu la fiscalia i al contrari del que diuen les interlocutòries d'imputació? Creu vostè que estan equivocades aquestes interlocutòries d'imputació al senyor García-Bragado? Llegeixi-les i veurà que fan referència a aquesta informació oculta i a aquests convenis i a la informació preceptiva que necessitaven els convenis. Per tant, creu vostè que la fiscalia o aquestes

interlocutòries s'equivoquen jurídicament? Creu que ens equivoquem tots els grups que creiem que era preceptiu? Segueix vostè sostenint que eren informes que no es necessitaven, tot i que desplegaven obligacions determinables en aquest conveni?

Per altra banda, són preguntes que ens agradaria que ens contestés, senyor Castells, perquè està molt bé que ens vingui a donar informació, però també crec que és important i obvi que el conseller de la Generalitat ha de donar explicacions i ha de contestar a aquestes preguntes, que són, en definitiva, les que poden aportar també llum, al marge que vostè ens vingui a dir aquí que han fet una tasca irreprotxable. Fins i tot ens ha dit que gràcies a la seva gestió hem guanyat diners.

Això és el que vostè ens ha vingut a dir; i, per tant, jo no sé si donar-li les gràcies o si li demanem un premi Nobel d'economia o què fer, senyor Castells. Perquè aquí vostè ha vingut perquè ha signat un conveni que la fiscalia diu que necessita un informe preceptiu, que hi han persones que van signar per part de l'ajuntament que estan imputades per tràfic d'influències, i vostè ens diu que l'operació ha fet guanyar diners a la Generalitat. Ja veurem si guanyem diners si vostès volen revertir l'operació, perquè això costarà diners dels calés dels catalans, a les butxaques dels catalans; això costarà diners i vostè ho sap, senyor Castells, ja sigui per retornar els diners a Olivia Hotels, ja sigui per pagar la compensació.

No ens digui i no ens vingui a dir que vostès són uns cracs que ens vénen a omplir de diners les butxaques dels ciutadans; vostès han fet una operació a la qual caldrà posar diners d'una manera o una altra o anar a un litigi, perquè no hi han garanties suficients per executar-ho. I això ho sap vostè, senyor Castells; no ens vingui a vendre la meravellosa operació que se'ls va acudir, perquè l'operació està en seu judicial i en seu política, i és per alguna cosa, no és perquè tinguem mania que volem que el senyor Castells vingui aquí a donar explicacions.

Tant de bo vostè no hagués signat aquest conveni, li ho dic seriosament, tant de bo no l'hagués signat, però el va signar. I no dic fins i tot que sigui responsabilitat seva directa; sí en l'última instància com a polític, com a responsable, però digui'ns quin ha estat l'error. Si vostè no és el responsable i a vostè l'han enganyat o no s'ha fet bé la feina, qui és el responsable que no s'hagin fet bé les coses? El que no ens poden dir aquí és el contrari del que diuen en seu judicial, i vostè avui està dient el contrari del que diu en seu judicial. Per tant, li demanem responsabilitats polítiques, no judicials, polítiques, d'aquells que hagin fet malament les coses, pel bé del patrimoni de la Generalitat o perquè tinguem ara un litigi on haurem d'acabar posant diners d'una manera o una altra, que és el que, en definitiva, hauríem de mirar en aquesta comissió.

I l'altra línia també que li deia a vostè de per què estaven vostès aquí, en aquesta comissió, és perquè vostès participen com a Generalitat en un consorci públic que es diu Palau. Ho dic perquè en aquesta comissió ni dels grups que formen part del tripartit, ni de Convergència i Unió i tampoc del Partit Popular, doncs, hem vist una

autocrítica de la participació dels seus partits en aquest consorci, i jo crec que ja a aquestes alçades seria bo que vostè ens digués com veu l'actuació i la participació de la Generalitat: creu que és impecable i irreprotxable?

Han volat 3,7 milions d'euros del consorci. Entre el ministeri i la Generalitat, ajuntament tenim implicades administracions, i ens va dir l'interventor que han desaparegut 3,7 milions. Vostè sap on són, senyor Castells? Sap on poden ser? En té algun indici? Han fet vostès alguna autocrítica de com han volat aquests diners d'allò que vostès gestionen i controlen? Perquè això ho controlen i ho gestionen vostès, no el senyor Millet, no el senyor Montull, no l'Orfeo, vostès com a Generalitat; i vostè com a conseller d'Economia tenia informes i sabia d'aquests informes com a conseller d'Economia. Per tant, pot explicar als ciutadans de Catalunya per què vostès no van detectar com volaven els diners del consorci? En té alguna explicació? És irreprotxable també la seva actuació en seu del consorci?

Per tant, totes aquestes preguntes ens agradaria, senyor Castells, que servís aquesta compareixença sobretot per respondre-les, que jo crec que és el que toca en aquesta comissió.

Finalment, per tant, nosaltres creiem que hi han hagut responsabilitats i errors, com vostè deia en seu judicial, senyor Castells. Hi han hagut errors, i els errors en política són assumir les responsabilitats en seu parlamentària o en seu del Govern. Per tant, li demanem quines responsabilitats pensen assumir des de la conselleria, sigui vostè, sigui la directora de Patrimoni, sigui l'assessoria jurídica, que va dir que no calia l'informe; qui assumirà aquest cost que tindrà per als ciutadans de Catalunya el seu error?

Segon, respecte a la participació al consorci, digui'ns si vostè sap com han volat aquests diners, si en té algun indici, si han fet alguna..., han explicat alguna informació. Això que va dir l'interventor és cert, oi?, han desaparegut 3,7 milions. Què ha fet la Generalitat des que va entrar el seu Govern, del 2003 al 2010?, ha canviat alguna cosa del que feia Convergència o seguien fent el mateix? Perquè aquí –ve l'última reflexió, acabaré, senyor president– la sensació que hem tingut en aquesta comissió és que aquí, tot i haver-hi canvis de govern, no hi ha hagut oposició, perquè les coses s'han seguit fent d'una mateixa manera i sobretot en el tema del Palau.

Vostè, senyor Castells, i el seu Govern no han canviat les relacions amb el Palau, no han canviat, no l'han controlat millor, no han sabut o veure les alarmes o no les han tornat a engegar o les han mantingut apagades. Per tant, vostès com a responsables i gestors públics també han permès i han col·laborat que desapareguin 3,7 milions del Consorci del Palau. És una realitat. Sí, senyor Castells, miri's l'informe de l'interventor, que no ho diem nosaltres, és el seu interventor que ens va venir aquí a dir que no es trobaven els diners, que no sabien on estaven. Vostè és el conseller d'Economia de la Generalitat, hauria de saber-ho o com a mínim amoïnar-se de saber-ho.

Res va canviar ni ha canviat mentre vostès han governat, tot ha seguit igual en seu del Palau, tot ha seguit igual en

el control del diner públic, i d'això és del que hauríem de fer aquí..., fer neteja de responsabilitats polítiques perquè no torni a passar. Però aquí no s'ha volgut això, senyor conseller, aquí s'ha volgut per un pim-pam, una guerra freda –una guerra freda– entre el tripartit i Convergència a veure qui l'havia fet més grossa o a veure qui havia sigut més irresponsable. Això és el que hem vist, especialment entre el Partit Socialista i Convergència i Unió.

Per tant, a nosaltres el que ens hauria agradat és tancar aquesta comissió com a mínim prenent nota dels errors; ens hauria agradat veure un conseller que diu: «Ens hem equivocat en això, ho assumim i assumim aquesta responsabilitat o aquesta altra; no tornarà a passar.» Però, no, hem vist un conseller que en seu parlamentària ve a fer un discurs diferent del que fa en seu judicial. Evidentment, aquí no tenim el mandat judicial ni tenim les mateixes garanties perquè vostè digui les coses que ha de dir i com les ha de dir igual que en seu judicial, ja ho sabem; ens hem trobat amb gent que no ha dit el mateix aquí que en seu judicial, però esperàvem que el conseller sí que ho hagués fet; i vostè no ha fet aquest mateix discurs, ni ha dit les mateixes paraules, ni ha fet l'autocrítica que sí que va fer en seu judicial. Ens hauria agradat trobar-ho.

Per acabar, en definitiva, sense oposició durant més de vint-i-tres anys i després durant un primer tripartit i en aquest segon tripartit, és complicat controlar la gestió pública. Jo crec que del que hem de prendre nota a Catalunya és que han d'haver-hi governs i ha d'haver-hi oposició, i no ha d'haver-hi canvi de cromos, ni canvi de morts a l'armari, ni guerres fredes. Necessitem un veritable canvi, que permeti que el Govern faci bé la seva feina i l'oposició controlï la feina del Govern, i no que hi hagi guerra freda, canvi de cromos o, en definitiva, aquest oasi, que lamentablement en alguns moments està semblant més una claveguera que no pas un oasi.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller d'Economia.

El president

Gràcies, senyor Rivera. Ara, un cop acabat el torn dels grups parlamentaris, té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, per un temps màxim de trenta minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tractaré d'aclarir aquelles qüestions que pel que es veu no han quedat suficientment aclarides. Jo em pensava que en la meua primera intervenció tots aquells punts que són realment objecte –ja ho entenc, no?–, que han estat objecte de malentès, de confusió havien pogut quedar aclarits. Veig que alguns són inassequibles a la realitat. Jo tractaré d'insistir-hi.

He vingut aquí a informar, he vingut a petició pròpia, ho vaig dir el mateix dia després de sortir de la compareixença en el jutjat. I m'agradaria que amb la mateixa actitud que vinc jo, estiguessin els senyors diputats a l'hora d'acceptar la realitat, simplement, no els demano res més.

Mirin, aquest és un conveni fet per a un projecte que val la pena, i per això el fa el Govern, no el fa per una altra cosa. El Govern el fa perquè pensa que és un projecte que val la pena. N'és el Govern el principal protagonista? No, el Govern no hi hagués entrat, en aquest projecte, si no haguessin vingut l'ajuntament i el Palau –any 2006, o abans, perquè els primers contactes comencen el 2004 o 2005–, institucions absolutament respectables que diuen: «Mira, té interès per a la ciutat i té interès per al Palau, poder fer aquesta permuta d'usos, i vosaltres teniu l'edifici apropiat.» I la Generalitat, si pot ajudar, ajuda, lògicament, és clar que ho fa. I ho pot fer? Sí que ho pot fer. Per tant, ajuda.

Arriba, com és sabut..., si no és cap sorpresa, això. Algú m'ho ha preguntat, com si fos aquí una revelació que posés en relleu alguna cosa irregular. Arriba, efectivament, a través de Presidència. Ho va dir ja la directora general del Patrimoni. També és lògic que fos així, perquè les persones que en aquell moment tenien responsabilitats de Presidència havien també tingut responsabilitats a l'ajuntament; per tant, coneixien bé aquesta qüestió. I demanen a la Direcció General del Patrimoni que presti la seva col·laboració, com és lògic, que és una col·laboració instrumental, i es presta, i dóna lloc a un conveni, que és un conveni, hi insisteixo, irreprotxable; el conveni és irreprotxable.

I ho sento, no vull semblar prepotent dient-ho, ni que no s'accepten les coses que estan malament. Mirin, quan estan malament les coses jo les accepto, però és que aquesta no ho està; de manera que no em facin dir que està malament, perquè no està malament. És un conveni irreprotxable, ben fet, al servei de l'interès públic, que cobreix tots i cada un dels punts que ha de cobrir. El primer, aquest a què s'ha fet tanta referència, si és protocol d'intencions o conveni. Jo he parlat tota l'estona de conveni, i la directora general sap perfectament que és un conveni, entre altres coses perquè ho diu: «conveni». El que va dir la directora general, i jo he dit avui, és un conveni d'unes característiques específiques, és un conveni que..., evidentment que el conveni contempla en el seu desenvolupament un conjunt de qüestions que donaran lloc a drets i obligacions, és evident. Però del conveni mateix no es desprenen, calen actuacions administratives posteriors, en tots i cada un dels casos. No hi ha ningú que pugui anar amb el conveni i dir: «Vostè ara ha de fer això.» No, miri, això no es pot fer, prèviament s'han de fer actuacions administratives.

I és per això que sabent..., com poden comprendre jo vaig signar el conveni..., en aquell moment me'l vaig mirar naturalment, vaig entendre els principis bàsics, els vaig discutir, vam tenir l'oportunitat de parlar-ne. Però jo no vaig revisar l'expedient en aquell moment, és evident, jo no em dedico a supervisar els expedients dels convenis que signo. Però, després, quan va sortir la qüestió de l'informe jurídic preceptiu, òbviament em vaig interessar pel tema. Òbviament. I a mi em van convèncer els arguments de la directora general absolutament, i de l'assessoria jurídica, en el sentit que l'informe jurídic no era preceptiu, i així ho seguim entenent.

De manera que lamento desenganyar aquells que volen buscar contradiccions entre el que he dit aquí i el que he

dit en un altre lloc. Jo acostumo a dir sempre el mateix a tot arreu respecte a les mateixes qüestions. Jo dono la cara, sempre. I respecte a aquesta qüestió vaig dir exactament el mateix davant de la jutgessa que avui aquí. A més, mirin, ho tenen molt senzill, només cal mirar les informacions que van sortir l'endemà als diaris, que per cert van ser objecte d'un desmentiment en un comunicat del meu departament, i vam dir: «Són esbiaixades i interessades», aquestes que deien que jo havia reconegut errors administratius; el mateix dia vam sortir. Fixin-se en els fets, no neguin la realitat; vam sortir el mateix dia, és a dir, el dia 22, quan vam veure que sortien determinades informacions vam fer un comunicat dient: «No respon a la realitat de les declaracions que jo vaig fer.» Perquè es buscava això, dir: «He reconegut errors administratius.» No és veritat. En cap moment es va dir que aquest informe jurídic era preceptiu. Jo no ho vaig dir en cap moment, això, i ho dic ara, no ho he dit mai. Ni aquí ni aleshores.

Però és que ho tenen molt més senzill; ara resulta que aquesta declaració està ja disponible, està..., algun diari la va publicar, o sigui que mirin-ho allà i llegeixin i ho veuran, si hi ha contradicció, i quan vegin que no n'hi ha, espero que diguin: «Disculpi, senyor conseller, no era veritat que hi havia contradicció; vostè va dir exactament el mateix en seu judicial que aquí.» Espero que ho facin, perquè crec en l'honor de tots vostès.

De manera que, mirin, respecte si era conveni o protocol? Queda prou clar, i diem el mateix, la directora general o jo; ella podia, en aquell moment, posar més l'accent en l'aspecte que el conveni contemplava sobretot un conjunt d'actuacions posteriors. Jo, aquesta qüestió, és que em sembla que no val la pena fer-ne una discussió, d'això. Queda clar, no? Em sembla que queda clar.

Calia l'informe jurídic perceptiu? També ho he deixat prou clar. Nosaltres entenem que no. I ho entenem molt argumentadament. Escoltin, i l'assessoria jurídica també entén que no. Bé, l'altra pot tenir una altra opinió? Doncs, estem disposats a discutir-la, entenem que no està fonamentada, aquesta altra opinió, que volen que els digui.

Ara, dit això, respecte a l'aspecte substantiu, quan es va emetre, era totalment favorable. De manera que no era necessari i quan es va emetre era totalment favorable. Aquesta és la realitat, si vostès la volen acceptar, m'entenen?

Respecte al contingut econòmic de l'operació, home, aquest ha quedat prou clar, no? La Generalitat fa un conveni absolutament garantista, i que en cap moment no hi ha ni una ombra de dubte sobre que puguin quedar lesionats els interessos de la hisenda i del patrimoni. Algú vol seguir insistint amb aquest argument? Realment? Es pot dir operació urbanística especulativa a favor d'un particular? Sort que ens hem contingut, doncs. «Operació urbanística especulativa a favor d'un particular.» Déu n'hi do –Déu n'hi do. Doncs, mirin, no és una operació especulativa i no és a favor d'un particular. És una operació urbanística, com tantes n'hi ha, de permuta d'usos, en què hi ha una plusvàlua que se l'apropia tota la Generalitat, de manera que no és espe-

culativa i no és a favor d'un particular. La Generalitat, l'edifici que tenia en el carrer Ciutat abans del canvi d'usos valia ics, després del canvi d'usos val menys, la diferència la rep tota –tota. Em poden dir on està a favor del particular? Ara, això sí, és una operació, és un projecte que convé a la ciutat i al Palau. Estem parlant del Palau. No ens n'adonem? Del Palau, no del delinqüent que en aquell moment hi havia al capdavant del Palau i que ningú sabia que ho fos. Algú pensa que s'hauria fet aquesta operació si haguéssim tingut la constància que al capdavant del Palau hi havia un delinqüent? Doncs, no. No en aquests termes, probablement. Però es fa amb el Palau.

Ara, fixin-s'hi, sent així, el conveni cobreix tots i cada un dels flancs, i la Generalitat no hi perd ni un euro. Se'm pregunta: «Què farà la Generalitat?» Doncs, ja ho ha fet, exigir la compensació dins del termini previst i executar la garantia; les dues coses, naturalment.

Com es fixa el valor de la compensació? Doncs, es fixa en el moment en què és efectiva la contraprestació, que és, segons diu el mateix conveni, en el moment en què entra en vigor el canvi de planejament. Qui la fixa? Els serveis de la direcció general, que per això són experts en aquesta qüestió. És que estem posant en qüestió qüestions elementals. Com se'm diu: «Com es fa el barem?» Home, és que el fan uns senyors que és la seva feina, eh?, fer aquest tipus de coses. Estem parlant de la institució i dels professionals al servei de la institució. Per cert, molts dels quals havien treballat amb governs de Convergència, però eren bons professionals al servei de la institució. I saben fer bé la seva feina. I per això fan una quantificació precisa, i diuen: «En aquest moment el valor estimat» –en el moment en què se signa el conveni– «són 15 milions.»

Ara, nosaltres en aquest moment no fixem el valor de la compensació. Per què? Perquè el fixarem en el moment en què sigui efectiva la contraprestació, i això serà quan entri en vigor el canvi d'usos, com és lògic. Qui ho fa? Uns senyors que és la seva feina i en saben una mica, d'aquesta qüestió. Ara, vostès em poden dir: «Però hauria estat molt bé que, a més, en l'expedient hagués figurat un peritatge extraordinàriament...» Sí, però, miri, resulta que aquests senyors ho fan cada dia, en saben i la fixen en el mateix conveni. Això és criticable realment?

Escoltin, si volen fem-nos autocrítica i algú gaudeix fent-la..., si el preu que tothom digui: «Això és magnífic», és fer alguna autocrítica en alguna cosa, no tinguin cap problema, no vindrà d'aquí. Però, francament, és que no veig que hi hagi res de tot això que no s'hagi fet com s'havia de fer. Ho han fet bons professionals, i ho han fet ben fet. I val això també pel que ha dit el senyor Rodríguez. Em parlava de la valoració. Doncs, està clara, li ho acabo de contestar. Diu: «Què passa si hagués sigut per sota?» Doncs, que no s'hauria fet l'operació. Hi havia un llindar mínim; vull dir, no s'hauria fet l'operació, clar, això és el que hauria passat. I al final de l'operació també queda clar.

És veritat que ara es produeix un fet nou, i és que, a la vista de l'alarma que s'ha creat amb aquesta qüestió, l'ajuntament –i és comprensible– ha iniciat el procés de

reversió de tota l'operació. A mi em preguntaran: «Era necessari fer-ho?» Jo els haig de dir: jo crec que és a conseqüència d'una alarma que l'entenc, però que està injustificada a la vista del contingut substancial de l'operació, que era una operació que garantia perfectament els nostres interessos. I sí, si aquesta operació tira enrere, el resultat serà que tindrem la mateixa finca que teníem, amb el mateix ús que tenia, sense haver-hi hagut un canvi d'usos, destinada al mateix que teníem –Gabinet Jurídic Central–, i 5,6 milions d'euros menys. Aquest serà el resultat final, si no es fa l'operació. Si no es fa, queda entès; si no es fa l'operació, el resultat al final del dia serà que la Generalitat tindrà les mateixes dependències que tenia amb els mateixos serveis destinats al mateix, i 5,6 milions d'euros menys. Això és així. Miri, no cal ser premi Nobel de res, per arribar a aquesta conclusió, però és així.

De manera que, des del nostre punt de vista, l'operació era correcta, interessava a la ciutat, estava ben feta, i ens hauria aportat 5,6 milions a la caixa, que ara els tindrem en un valor potencial no realitzable mai, que és el valor d'ús residencial de l'edifici del carrer Ciutat. Està molt bé, el valor d'ús residencial. Espero que no passi el que deia el diputat senyor Postigo, que un bon dia ens trobem que amb un canvi de planejament aquest valor d'ús es canviï. Esperem-ho. Però, bé, doncs, aquesta és la situació.

De manera que jo entenc que hi pugui haver discrepàncies quant a l'oportunitat i a la valoració de si aquest hotel sí, aquest hotel no. Això ja ho entenc, i ho respecto plenament. Jo opino que tot això poden comprendre que l'anàlisi de fons el fem ara, però en aquell moment, quan se'ns va venir a explicar, ens va semblar raonable; a la ciutat li interessava, al Palau li interessava, doncs, vam també col·laborar perquè fos possible. Vist en perspectiva, jo crec que és raonable, sincerament.

Ara, entenc que, en això, pugui haver-hi opinions diferents. El representant d'Esquerra diu: «Nosaltres sempre hem pensat que allà era millor que no hi hagués un hotel.» Doncs, ho respecto. I altres poden dir el mateix. Respectable. Però això és una cosa –discrepar del criteri d'oportunitat–, l'altra és estendre la sospita de delictes sobre el comportament dels servidors públics. Jo demano que no es traspassi aquesta ratlla, simplement, que no es traspassi. Una cosa és la discrepància sobre el criteri d'oportunitat: «S'havia de fer o no un hotel allà?» I l'altra és dir: «Escolti, el van fer perquè van contribuir a fer possible un delicte sabent que el feien.» Ni de moment s'ha apreciat que aquí hi hagi hagut cap delicte, ni per descomptat cap servidor públic, de la Generalitat per descomptat, i jo crec que cap servidor públic, ha participat en cap mena de delicte.

Després s'ha introduït el tema del consorci, de l'ICF i del Palau. Està bé, perquè suposo que amb l'hotel realment hi havia poca matèria per criticar, ja era evident que era molt difícil trobar-hi un punt feble; per tant, hem anat a buscar ara coses noves, està molt bé, cap problema: consorci i ICF. Miri, respecte al consorci també em sorprèn, no? Escolti'm, en el cas del consorci la Generalitat és víctima, no còmplice, la Generalitat és membre del consorci, i hi ha un senyor que és un delinqüent

que s'apropia part dels diners que van per a una altra finalitat, que era per al Palau. No 3,5-3,6; 30 milions o més de 30, s'ha quedat. No del consorci, eh? Els altres vénen per altres vies. No 3,5-3,6. De manera que no deixa de resultar..., diguem-ne, una figura..., que tots hauríem d'evitar aquesta estranya perversió de valors que resulta que converteix la víctima en delinqüent. No, la Generalitat posava allà uns diners i resulta que un senyor, que era un delinqüent, se'ls quedava, com se'n quedava d'altres, de patrocini, o dels ingressos del Palau o del que fos.

Vostè em pot dir: «Estan orgullosos que hagi passat?» Home, poden comprendre que no. Va passar per culpa de la Generalitat? Evidentment que no. Però això els ho van explicar ja, segons vaig tenir ocasió de veure, quan van venir els senyors de Deloitte, em sembla, no?, que és la divisió que analitza aquestes coses, i els diuen: «És que una auditoria normal no detecta el delicte, no està feta per detectar el delicte.» De manera que vostè pot tenir unes auditories impecables, ben fetes, com eren les que feia la intervenció del consorci, com ho eren, i resulta que sí que hi havia un delicte, i l'auditoria no el pesca. Doncs, no el pesca, i és així, i això no és culpa de l'auditor, és culpa del delinqüent –no és culpa de l'auditor, és culpa del delinqüent. Ho entendrem, això? Perquè el delinqüent bé que es preocupa d'amagar les proves o de falsificar les proves, i això és el que va succeir, com va succeir en l'Orfeó, que, per cert, no era objecte d'auditoria, que era un dels problemes.

Aquí tenim que l'interventor feia les auditories quan les havia de fer, les auditories van detectar en alguns casos irregularitats menors, no prou importants perquè es recomanés no aprovar els comptes, si no m'equivooco –en tot cas, al secretari general li demanaré després que ho acabi de completar. L'interventor és el que va fer l'informe d'auditoria ara que ha detectat que hi havia aquests diners que faltaven, aquests 3,5-3,6 milions, els que augmenten l'import defraudat pels senyors Millet i Montull. I, per cert, els ho haig de dir: això es produïa des de bastants anys abans. És a dir, també en època de Convergència. És culpa de Convergència? No, era culpa del senyor Millet, evidentment. Però això ve des de l'any 98. O sigui, estem parlant que l'auditoria que ara fa l'interventor per veure quin és l'import de la quantia defraudada al consorci arrenca des del 98, com a mínim –com a mínim. I és el que porta a aquest import.

I pel que fa a l'ICF i al Palau hi ha un crèdit de 2 milions d'euros que també és fruit d'un informe de l'interventor; és l'informe de l'interventor el que detecta que aquest crèdit ha estat mobilitzat sense aportar les justificacions correctes –eren factures falses, si no m'equivooco, factures falses–, i és enviat a la fiscalia. Aquesta és la realitat. Diu: «S'han executat garanties?» És que resulta que de moment el crèdit està al corrent del pagament, de moment el crèdit s'està pagant. Això no vol dir que no es produís una situació irregular i/o delictiva –el fiscal, la justícia ho dirà–, perquè eren factures falses, no? De manera que aquesta és la situació.

Jo crec que amb això contesto la gran..., la majoria de qüestions que s'han plantejat. I ara m'agradaria, si el president no hi té inconvenient, que el secretari general

pogués completar-ho per si hi ha alguna qüestió addicional amb relació al tema del consorci, de l'ICF i del Palau.

El president

Senyor Carnicer.

El secretari general d'Economia i Finances (Sr. Martí Carnicer i Vidal)

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Per completar només amb algunes dades el que ja ha dit el conseller. En tot cas, recordar que l'interventor general amb la seva presència en aquesta comissió ja va informar de les dues auditories que s'han realitzat. Una primera auditoria que es fa a partir de l'any 2002, que és el moment en què té competència la Intervenció General de la Generalitat per analitzar els comptes del Consorci del Palau. I una segona auditoria que arrenca i va fins a l'any 1998, que és del que es tenen dades; en aquest cas, les fa per acord del Consorci del Palau, que li encarreguen expressament aquesta auditoria, ja que en aquell moment, per aquelles dates, la competència no corresponia a la Intervenció General de la Generalitat.

A més a més de posar en evidència les dades, que són les que els senyors diputats ja han esmentat a bastament, que són en la primera auditoria, que correspon al 2002, 2.949.000 euros de quantitats pagades incorrectament, altres 637.000 euros de quantitats justificades incorrectament i altres 220.000 euros amb defectes formals... I, per les quantitats corresponents al període 98-2001, hi ha 736.000 euros d'aportacions, diguem-ne, que es consideren també incorrectes.

A més a més d'informar d'això, l'interventor general també informa..., perquè forma part d'aquests dos informes especials que es diuen, ja que no s'elaboren com a informes d'auditoria normal, sinó que s'elaboren a partir de la constatació que hi ha, diguem-ne, situacions anòmales i que cal investigar, i que això, d'acord amb l'article 23.1 de les instruccions de l'interventor general, correspon a un informe especial. Doncs, en aquests dos informes especials, també hi consten les quantitats corresponents al préstec de l'Institut Català de Finances, els dos préstecs per ser exactes de l'Institut Català de Finances –un préstec d'1.268.000 euros i un altre de 731.000, 2 milions d'euros en total–, que estan, com també deia el conseller, al corrent de pagament, però que van ser justificats amb factures que es podien considerar incorrectes, que es podien considerar falses.

Tot això, tota aquesta documentació, i..., perdó, i, a més a més de contenir aquestes constatacions, jo crec que l'aportació important que també fa l'interventor en la comissió és explicar els mecanismes pels quals es produeix el frau, els mecanismes que possibiliten aquest frau, que són essencialment que una de les tres entitats, una de les tres potes en què estava basat el Palau no tenia control, no tenia auditoria. Per tant, en cap cas es podien contrastar a l'efecte que les quantitats que sortien d'una entitat no entraven a l'altra. El fet de no haver pogut efectuar aquesta comprovació és el que va possibilitar tot el mecanisme de frau que es va produir en el Palau, que, finalment, el Palau, els diferents orga-

nismes que formen el Palau –el consorci, la fundació, l'Orfeó– són els gran defraudats, són les víctimes de la malversació, en aquells casos que correspongui a recursos públics, que s'han efectuat.

Tot això és documentació, tant l'una com l'altra, que s'aporta als jutjats, a l'autoritat judicial, que és qui està investigant això, i en aquell moment, que l'autoritat judicial ho disposi, la Generalitat serà quan podrà exercir les actuacions oportunes per tal de recuperar aquells recursos que li puguin correspondre, però jo crec que tot això, aquesta és una informació que, ja sigui des del punt de vista de coneixement general, ja sigui des del punt de vista de la informació que va facilitar l'interventor en la seva compareixença, tots vostès ja la coneixen.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, senyor Carnicer, per les seves explicacions. Ara passaríem, doncs, al darrer torn, de cinc minuts per grup, i la contesta posterior del conseller. Per tant, en primer terme, el Grup de Convergència i Unió i el seu portaveu, el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, senyor president. Conseller, quan nosaltres dèiem «un debat serè i tranquil» –estic segur i compartirà que és molt millor el to que utilitzem avui que no pas el del darrer Ple–, jo em referia a aquesta qüestió; i, per tant, crec que nosaltres després de sentir el conseller volem ratificar les nostres discrepàncies. Per què? Ell considera el conveni irreprotxable, i tot el tràmit; nosaltres discrepem molt. Discrepem molt i em permetrà per què. Quan nosaltres diem que és una operació especulativa a favor d'un tercer de manera directa és perquè nosaltres llegim el conveni, conseller. El conveni que vostè va signar preveu no sols l'ús residencial d'allà, de les escoles de La Salle, d'on havia d'anar l'hotel, preveu que al cap de dotze anys hi podran anar habitatges. I això ho fa..., i preveu que en això hi haurà un promotor que serà un tercer. I això ho fa sense publicitat, i això ho fa sense concurrència.

Per tant, conseller, em permetrà que plantegi els nostres dubtes, si tota la gestió del patrimoni de la Generalitat es fa d'aquesta manera. Fixi's que hi ha un informe jurídic de l'octubre del 2009 que diu: «Amb relació a la quantificació de 5,5 milions d'euros, cal que els serveis tècnics corresponents informin de si és correcte.» És a dir, nosaltres a la directora general li vam dir: «D'on surten, aquestes xifres, aquests valors?» No ens ho va saber respondre –no ens ho va saber respondre. Vostè signa un conveni amb uns valors en què es preveu en una de les clàusules que això acabarà sent habitatge al cap de dotze anys. I això condiciona els peritatges finals; i aquests habitatges al final no s'han aprovat. I vostè, per molt que digui que tot està impecable i que recuperarà els diners, de moment els diners no hi són, de moment no es pot executar. La directora general no ens va saber aclarir a qui es reclamaven aquests diners. Va dir: «Bé, una doble via.» Home, si tot estigués de manera irreprotxable, els diners es reclamarien a una persona física o a una persona jurídica, i, en canvi, hi ha aquesta doble via.

On posa, conseller, del conveni que serà el valor de mercat? Perquè ens l'hem llegit moltes vegades, el conveni. On ho posa? No ho posa –no ho posa–, que serà el valor de mercat. Vostè ho ha assegurat, però al conveni no ho posa.

Evidentment que nosaltres no li diem que vostè ha de comprovar si tots i cada un dels documents estan bé i en ordre i hi ha tots els documents, però, miri, conseller, a part del que és el conveni, hi ha una altra cosa que se'n diu l'imperi de la llei, i vol dir el compliment de la Llei de finances de la Generalitat, i vol dir el compliment de la Llei de contractes. I, per tant, quan hi han interessos econòmics o estan en risc interessos econòmics, doncs, evidentment hi ha una sèrie de requisits que s'han de formalitzar. I en la signatura d'això no es van formalitzar. I això és una operació, hi insisteixo, des del nostre punt de vista, és una operació directa, especulativa, a favor d'un tercer.

I no ho diem nosaltres i prou: llegeixi la interlocutòria del jutge. Una altra cosa serà..., jo no estic parlant ni de delictes ni de no delictes. Ja he començat per dir que nosaltres aquest tema no, nosaltres és crítica política. I això a la interlocutòria del jutge surt, a la querella del fiscal surt. Que vostè creu que perquè qui va picar la porta és el Palau ho justifica? Pot ser un motiu que políticament, doncs, podríem discutir. Però, escolti, a quants particulars estan disposats, que també representin entitats emblemàtiques, a fer-los una operació d'aquestes, sense concurrència, sense publicitat, sense informes de peritatges previs, sense demanar-los un aval de manera directa?, a quants? Perquè és que el que ens preocupa, llavors, és la gestió del patrimoni de la Generalitat.

On posa que s'actualitzarà al valor de mercat?, on ho posa? Surten uns números; nosaltres li ho vam preguntar a la directora general fins a cinc vegades. Llegeixi's la compareixença de la directora general. D'on surten aquests números? Qui fa arribar l'esborrany d'aquest conveni? El fan vostès o el fa el mateix Palau? I no se'ns va contestar. I aquest és el tema. Que vostè va ser víctima d'un engany? Escolti, jo, l'únic que dic és una cosa; fixi's que abans li he posat un exemple pràctic per veure quin pa s'hi dóna, en aquesta comissió. És clar que vostè pot haver estat enganyat, però reclamem el dret que tothom pugui haver estat enganyat. Perquè, fixi-s'hi, avui la seva compareixença era de tan interès per als altres grups que el que s'han fet és un resum de totes les altres compareixences. Ha vist quantes insinuacions, quantes teories delirants han anat sortint una darrere l'altra?, ho ha vist, ho ha sentit? Doncs, nosaltres el que demanem és el mateix benefici del dubte per a tothom.

Segon tema, l'ICF. Ens farà arribar l'expedient? Ens farà arribar l'expedient? El senyor Llinares va dir que no hi havia inconvenient per fer-nos arribar tota la documentació. Ens farà arribar l'expedient? No ho ha contestat, segueix sent la caixa fosca, això de l'ICF. És a dir, aquí l'opacitat és absoluta. Després, nosaltres ens hem d'anar assabentant pels diaris de les operacions que ha fet l'ICF amb operacions immobiliàries de diversos tipus i les enganxades que ha tingut. Nosaltres, com a grup parlamentari, en un tema com aquest creiem i ens

creiem en el dret..., i més quan no es pot al·legar secret bancari perquè el senyor Llinares ha dit que daixò, ha dit que ens facilitaria tota la informació, demanem, doncs, que se'ns faci arribar.

Vaig acabant, president. El tema del consorci. Escolti, el 2003 hi ha un avís, diu: «Les auditories...» I tant, aquí hi va haver un grup parlamentari que va acusar una empresa auditora, que precisament segueix treballant per a vostès, que havien encobert un frau. No ho vam fer Convergència i Unió, ho va fer un grup d'aquí; li va dir: «Vostè ha encobert un frau.» És clar que les auditories no poden detectar una cosa, però quan la Sindicatura de Comptes sí que detecta uns riscos i uns perills, i unes mancances, i es dóna compte en aquest Parlament el 2003, nosaltres diem: i el 2004 i el 2005 i el 2006 i el 2007, què és el que es va fer? I sobretot quines mesures. Fixi-s'hi, avui l'interventor ens fa arribar un paper i ens diu que per l'informe de Deloitte ara se sap que gairebé 400.000 euros..., s'ha detectat que la mateixa justificació de la Generalitat s'ha donat en el Ministeri de Cultura, i que, per tant, diu: «Caldria una actuació coordinada per intentar rescabalar aquests diners.» Bé, quan faran aquesta actuació?, quantes reunions han fet amb el ministeri?, com pensen rescabalar aquesta actuació i com es pensen coordinar amb el ministeri?

Escolti, amb el tema del consorci, la Generalitat és víctima, i tant que és víctima, i és d'això que ens queixem. És víctima perquè la víctima són els recursos públics que han volat i que han marxat; per tant, víctima és la institució i a través de la institució tots els ciutadans de Catalunya, que els seus recursos, que han aportat amb els seus impostos al Palau de la Música, han volat, perquè això és aportació de recurs públic. Per això ens queixem.

Escolti, conseller, vostè està..., compareix a petició pròpia, o no petició pròpia, no hi perdrem..., però vostè està en una comissió d'investigació, això és una comissió d'investigació. I, per tant, nosaltres el que volem abordar, i ho hem dit moltes vegades, és la relació del seu departament amb tots els temes del Palau. No és que amb el tema de l'hotel hi hagi poca cosa a dir, fixi's si li dic: discrepem absolutament i creiem que aquest conveni està molt mal fet en el fons i en la forma, però hi ha més temes que entenem que poden preocupar la ciutadania, que ens preocupen a nosaltres i que per això hem volgut abordar.

Vostè no ens ha aclarit si davant de tot això..., evidentment que com és habitual no hi ha hagut ni un bri d'autocrítica, però tan ben fet considera que està? És a dir, amb l'embolic que hi ha, no hi ha ni un bri d'autocrítica i assumir responsabilitats per part d'algu? Creu que és normal tal com s'ha tramitat tot aquest expedient, tots aquests temes? És normal el que ha passat i que mai passi res i que en aquest Govern mai dimiteixi ningú encara que es faci de l'alçada d'un campanar? Aquest és el missatge que vostè internament...?

Mirin, podran fer moltes lleis, moltes normatives noves, però moltes vegades és més important l'actitud que la normativa, i, si l'actitud és que aquí es tolera i el 2007 qultres diguem i es ditoria, que precisament segueix treballar per vostnts?i de contrtot, aquí pot passar de tot,

que mai es demanaran responsabilitats a ningú, després tindrem un greu problema. Per això, nosaltres, conseller, insistim que l'actuació del seu departament té molt a desitjar, ens preocupa el gestió del patrimoni de la Generalitat, ens preocupa el control del diner públic que hi ha hagut, i evidentment amb el tema de l'Institut Català de Finances, doncs, seguim estant com estàvem sempre.

Per tant, conseller, jo crec que un mínim d'autocrítica i una assumpció de responsabilitats per enviar un missatge clar als ciutadans que la insolvència i la incompetència, doncs, no surten gratuïtes; alguna mesura s'hauria de prendre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Turull. Ara és el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, en el seu nom, el senyor Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Conseller, avui hem vist, des del nostre punt de vista, un exercici d'explicació transparent de tots els extrems de l'actuació de la seva conselleria i del Govern de Catalunya davant de l'expedient que Convergència insistentment ens ha volgut portar en aquesta comissió d'investigació, que és el tema de l'hotel.

Se'ns deia: «El seu departament ha propiciat o ha emparat la formulació d'uns convenis urbanístics especulatiu.» Escolti, jo, és que ja li ho dic, a part de la seva explicació, que jo crec que ha estat clara, respecte a quina ha estat la seva actuació, nosaltres hem fet també –com suposo que tots els grups d'aquesta cambra, però nosaltres especialment– un esforç d'estudiar-nos tota la documentació que feia referència a aquest tema. I els convenis que es van signar, si no ho hem vist malament, que jo crec que no ho hem vist malament, tots s'han propiciat, o s'han formulat, entre el seu departament, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música, l'any 2006. L'any 2006, que és d'on es deriven tota una sèrie de qüestions.

Les transferències posteriors que es van fer d'una cessió de drets de propietat es van fer amb posterioritat a la signatura d'aquest conveni, que van subscriure, ho torno a repetir, la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música. Per tant, algunes de les qüestions que s'han esmentat per part d'alguns grups parlamentaris, nosaltres no les veiem per enlloc. Comparteixo la seva apreciació, no? Ens pot agradar més o menys el fet que al costat del Palau de la Música es volgués construir un hotel. Ja sabem que l'associació de veïns no hi estava d'acord, també sabem que el Grup Municipal d'Esquerra Republicana hi va posar, doncs, alguns «però», no va votar-hi a favor, eh? En tot cas, podem mantenir, i estic disposat a mantenir aquest debat de si una operació d'aquestes característiques era bona per a la ciutat o no ho era, si era bo per al barri o no ho era.

Deixi'm dir una altra cosa: de les anotacions, i torno a repetir-ho, de les anotacions que surten de..., i n'hi han moltes, eh? Moltes, moltíssimes. De les anotacions que han sortit als ordinadors de les secretaries dels senyors Millet i Montull, que com sabem les dictaven ells directament a les persones que hi treballaven, nosaltres no hem sabut veure en cap moment –i si algun grup ho hagués vist també ens ho haurien fet saber, no en tinc cap mena de dubte– que d'aquesta operació, de l'operació de l'hotel, n'hagi sortit en cap moment cap tipus de comissió per finançar cap partit polític, ni una insinuació. Clar, i després ens diuen que alguns grups parlamentaris el que estem fent aquí és elaborar teories delirants. Fins ara no ho havíem sentit, eh? Fins ara havíem sentit altres coses. Vostè ha parlat de la teoria delirant, que ja algú se l'ha apropiada i segur que d'aquí al proper Ple del Parlament, doncs, aquesta serà una expressió, un mot que es farà servir, no?

Jo també ho he dit i ho torno a repetir: que ningú vegi conspiracions galàctiques en contra de Convergència Democràtica de Catalunya. És que les coses surten on surten, no? El material que ha sortit probablement en mans del detectiu Carvalho hauria donat per a moltes novel·les, no? Però no estem parlant de novel·les i de novel·la negra; estem parlant d'unes coses que surten en els documents del senyor Millet i del senyor Montull. I saben per què surten i per què deixen rastre? Perquè jo crec que el que expressa entre altres coses és la prepotència d'un determinat sector del nacionalisme d'aquest país, que justament considerava i segueix considerant que la governabilitat del país els correspon a ells i només a ells. I, davant d'aquesta sensació, es va actuar, com a mínim algú se'n va aprofitar.

Jo crec que ens mereixem una explicació clara, per difícil que sigui. I jo crec que, avui que s'han demanat responsabilitats polítiques al seu departament, jo m'atreveria també a demanar que el principal líder de l'oposició, el senyor Artur Mas, a la vista de les coses que han aparegut, fes una cosa que jo crec que molta..., la ciutadania està esperant, no? Que és que reconegui que alguna cosa no s'ha fet bé, o que probablement s'han fet coses que no tocaven –o que algú ha fet coses que no tocaven, eh?, jo no parlo del conjunt del col·lectiu–, i que faci assumir responsabilitats polítiques també a algú dins de Convergència Democràtica. Perquè fins ara, papers, documents apòcrifs, segur; però surten d'on surten. Per tant, aquí algú té un problema mentre no hi hagi un exercici de més claredat i de més transparència, i se'ns expliqui fil per randa què és el que va passar a principis del 2000 a través del Palau de la Música, de l'actuació dels senyors Millet i Montull, que alguns tenim la intuïció que feien d'intermediaris de coses que no s'havien d'haver produït mai en aquest país.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, la senyora Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Ens agradaria, després, si ens poguéu explicar, doncs, el que li he demanat, alguna mesura de millora o de canvi legislatiu que vostè creu, des de la seva experiència, que podria ser interessant per evitar tot això.

Miri, nosaltres estariem a favor de la reversió de l'operació; ja li ho he dit abans. Nosaltres creiem en un model de ciutat diferent, estem nosaltres per una altra idea de ciutat, i, per tant, aquest projecte no hi cap, dins d'aquest model que nosaltres defensem, però que sempre l'hem defensat. Per tant, no tenim cap dubte que la Generalitat hi perdi cap euro amb aquest projecte, però nosaltres, doncs, estariem a favor que es produís aquesta reversió de l'operació.

Miri, la nostra sorpresa, senyor conseller, en aquesta comissió i ara en aquests moments, doncs, li ho he de dir, és que hem vist que no tothom s'ha llegit els informes d'intervenció, no tothom ha entès els informes d'auditoria, no tothom està entenent la diferència entre consorci, associació i fundació, no s'han entès que efectivament hi ha hagut transferències irregulars i que, per tant, s'ha usat l'associació justament per amagar aquest delictes. Que fins i tot estem veient com es voldria convertir el saquejador en víctima, i, per tant, això nosaltres no ho entenem; com la manca de coherència que estem veient en alguns grups, que segons on són defensen una cosa i segons on són en defensen una altra. I miri, per parlar d'opacitat, crec que Convergència i Unió no són els més adequats, ja que, ho torno a repetir, aquesta comissió ha sol·licitat informació a la Fundació Ramon Trias Fargas que no se'ns ha, volgutament, donat, i així ens ho han dit i així ens ho han fet saber. No volen donar aquesta informació, i, per tant, no hi ha la transparència adequada.

Abans se'ns ha dit que nosaltres vàrem acusar no sé quin auditor; no és cert. Nosaltres el que vam posar damunt de la taula és que la Sindicatura de Comptes, la seva síndica, quan va fer l'informe el 2001 que es va debatre el 2003..., torno a recordar que quan es debatia abans del 2003 aquí a les comissions no es debatien tres i quatre informes; se'n debatien com a mínim vint. Per tant, doncs, el grau de debat se'l poden imaginar tots. Doncs, el que sí que vam posar damunt de la taula va ser justament que la seva informació no va ser prou contundent, per dir-ho d'alguna forma. Exercint les seves funcions podia haver remarcat que hi havia responsabilitats, si és que així ho considerava. I fins i tot nosaltres vam posar damunt la taula que aquest informe no es va traduir fins sis anys més tard, l'habitual que se sol fer quan la sindicatura trameta els informes al Tribunal de Cuentas. Nosaltres vàrem indicar aquesta poca contundència d'aquell informe.

Miri, a nosaltres també ens preocupa la transparència i la gestió dels diners públics, i així ho hem demostrat al llarg de totes les normatives, i, ho torno a repetir, la Llei de mesures fiscals i financeres, en què altres grups no van votar a favor, i que justament anaven adreçades a fer actuacions al voltant de les fundacions i de les associacions.

I, miri, ens preocupen tant els diners públics que no entenem com una fundació cultural, doncs, va traspasar diners de forma impune a una fundació lligada a un partit polític. I, a més a més, fins a aquest moment encara aquesta fundació no ens ha explicat satisfactòriament en què va usar aquests diners. Els objectes pels quals es van fer aquests convenis..., ningú, ni fins i tot la informació que se'ns ha tramès de la fundació, ens ha explicat que realment allò fos usat per al que diuen aquells convenis.

Per tant, repetir que en aquesta comissió s'han posat damunt de la taula vinculacions entre obra adjudicada, entre comissions pagades al Palau, entre diners pagats, doncs, a la Fundació Ramon Trias Fargas, com dic. I ningú de Convergència i Unió ha vingut aquí a donar cap tipus d'explicació per tal d'evidenciar que aquests documents que ens estan dient moltes, moltes coses, doncs, no siguin documents reals. Fins i tot la seva feina ha estat desvirtuar aquests documents, uns documents que hem conegut qui són les seves autores, quatre secretàries que ens han dit com els feien i en base a què els feien, i que, per tant, doncs, veiem que efectivament els documents parlen i els documents ens expliquen coses.

Senyor conseller, per part nostra res més, i ens agradaria, li ho torno a repetir, si ens poguéu dir, doncs, alguna proposta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Cabasés. Ara és el torn del Grup Popular de Catalunya i, en el seu nom, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Sense donar-hi ja més importància que la que té, però al respecte de la compareixença com a mínim m'hauran d'admetre que la compareixença és absolutament forçada per les circumstàncies, amb independència del formalisme que hagi causat o no la compareixença, però sí que les circumstàncies són certament allò que ha forçat que el conseller s'hagi vist en la necessitat de comparèixer en seu parlamentària i concretament davant d'aquesta comissió d'investigació. Això no significa res; l'altra setmana ho dèiem amb el senyor Puig, amb el senyor Macias: això no significa que vostès estiguin aquí en qualitat d'acusats ni d'imputats absolutament de res, en absolut.

Miri, respecte dels informes. Tampoc no val la pena donar-hi gaires més tómb. Home, donar-li una dada: vostès han conclòs, ara o *a posteriori*, que els informes no eren necessaris. *A posteriori*. Perquè *a priori* la directora general de Patrimoni, concretament amb data 9 de febrer, demanava l'informe jurídic que havia d'acompanyar aquest conveni. Ella el demanava. I és un document que consta en l'expedient. Ella el demanava perquè considerava que era necessari. Així ho diu en l'expedient. Una altra cosa és que no arribés a temps i que després *a posteriori* diguessin: «Bé, ara, si podem justificar que no són necessaris aquests informes, doncs, ho justifiquem.»

S'hi ha referit el conseller una vegada més, i ho va fer la senyora Turu, i el senyor Turull, que van tenir una..., un cara a cara en aquest sentit respecte a la valoració inicial dels 15 milions. Doncs, miri, jo també em vull referir a la intervenció de la directora general de Patrimoni. Al final el senyor Turull li va arrencar un compromís. I la directora general de Patrimoni deia: «Escolti'm, això dels 15 milions es discuteix en el marc de conveni, i els tècnics nostres confirmen que això és un valor raonable.» I el senyor Turull li diu: «Per què no ens fa arribar l'informe dels tècnics que confirma aquest valor?» I la directora general de Patrimoni diu: «Ja l'hi farem arribar.» 14 de juny; encara no tenim el document que justifiqui que la valoració del mes de març de 2006 de 15 milions..., d'on apareix i quins són els tècnics que subscriuen aquest valor. Aquest document encara no el tenim.

Vostès em diuen: «Escolti'm, és que per sota de 12 milions de valoració l'operació no s'hauria fet.» És la seva interpretació, perquè això els convenis no ho diuen absolutament enlloc. Simplement per sota de 12 milions d'euros no hi ha prevista la compensació que ha de rebre la Generalitat. Per tant, hi cap una altra interpretació, a més a més de la que vostès fan, que és que no hi havia compensació en un valor inferior a 12 milions d'euros. Escolti'm, no, no, el conveni diu el que diu, no el que a mi m'interessa, ni el que a vostès els interessa. Diu el que diu. I no està previst un valor o una valoració per sota dels 12 milions d'euros.

Amb referència a altres circumstàncies que s'han dit i a les quals jo no he fet referència..., però, miri, disculpi'm, això que els temes sobre l'Institut Català de Finances són coses noves i que apareixen perquè el tema dels convenis és poqueta cosa i tot això, doncs, miri, no és cert. Perquè també una de les primeres compareixences que vàrem demanar, rebutjada gràcies als vots dels grups que donen suport al Govern, era la dels responsables de l'ICF. Per què? Doncs, perquè teníem coneixement que s'havien justificat unes despeses amb unes factures falses i que això ho havia originat un préstec de diners de l'ICF.

Escolti'm, que s'hagi tornat el préstec? Si ens sembla molt bé que es vagi tornant el préstec. Però, una vegada més, el que ens preocupa és el control que es fa dels diners públics. I això és el que ens preocupa, tant en tot el cas que envolta el tema del Palau de la Música i del senyor Millet, que continua sent i serà efectivament el delinqüent, eh?, la persona que ha comès els delictes..., i nosaltres el que pretenem no és buscar altres culpables. No, no. No pretenem buscar altres culpables. El que pretenem és reforçar els mecanismes que, com a administració i com a Generalitat, hem de tenir i hem de disposar per evitar que demà passat aparegui un altre Millet. Vull dir, no volem que torni a passar això, no volem que desapareguin 30 milions d'euros com han desaparegut al llarg d'aquests anys. I per això creiem que és extraordinàriament important veure les circumstàncies que han envoltat aquest cas, per arbitrar els mecanismes necessaris que evitin que això torni a passar.

I a mi em permetran acabar la nostra intervenció amb una reflexió que..., el senyor Terrades, doncs, ha tingut

a bé il·luminar-me, no? El senyor Terrades deia: «El senyor Mas hauria de donar explicacions.» Doncs, mirin, permetin-me que fem una reflexió..., que faci una reflexió per al conjunt, no? Home, potser més d'un hauria de donar explicacions –potser més d'un hauria de donar explicacions– de per què després de tants anys l'únic que ha fet detectar una situació com la que s'ha detectat és el fet que es cobraven uns bitllets de cinc-cents euros directament a la caixa del banc. I així –i amb altres mecanismes– han desaparegut 30 milions d'euros.

Creiem sincerament que algú –algú; no sabem qui, eh?, no ho volem dir– es deu haver equivocat, que ha sigut possible una estafa d'aquest nivell.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, el senyor Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Vejam, en aquest segon torn d'intervenció voldríem puntualitzar alguns aspectes.

Un. Diu el senyor Turull..., demana en nom del Grup Parlamentari de Convergència, doncs, un seguit de documentació que, pel que sembla, des d'aquesta comissió s'ha demanat i no ha arribat. En tot cas, nosaltres, de tot allò que s'hagi demanat des de la comissió i encara no hagi arribat, ens afegim a la demanda de sollicitud, no?, que en el seu dia es va fer. Ara, que sigui certa... Abans el senyor Santi Rodríguez reclamava, si l'he entès bé, un document que la senyora Turu va dir que ens enviaria i diu que no ens ha enviat. Bé, l'endemà mateix de la seva compareixença, a mi em consta que ens va enviar una estimació... (*Veus de fons.*) En tot cas, ja ho aclarirem, però jo em pensava que es referia a aquest informe que l'endemà mateix de dir-ho ens va enviar.

I una altra qüestió: si demanem la documentació, demanem-la tota. Quan la Fundació Trias Fargas ens enviarà tota la documentació que hem demanat i que ens és imprescindible per arribar a determinades conclusions? I, per tant, la continuem reclamant.

En segon lloc, jo abans, en la meua intervenció, deia –i potser és un error fer-ho en l'àmbit polític– una mínima autocrítica. Jo la hi puc demanar al conseller, me la puc autoexigir a mi... Però apliqui's el «cuento», senyor Turull. No ens vingui a dir que troba aquesta operació escandalosa quan des del Grup Municipal de Convergència i Unió..., més que es va beneir. Es va quasi –quasi– intentar convèncer la resta de regidors de les bondats d'aquesta. O sigui que o una cosa o l'altra, però no caigui en aquesta contradicció.

I, per últim, jo també voldria deixar constància d'una cosa que em sembla absolutament substancial. Nosaltres, de la compareixença d'avui, i de les que hem tingut fins al dia d'avui, constatem la simetria a què feia referència vostè en l'inici de la seva compareixença. Quina comparació; però no té res a veure allò que justifica la seva compareixença, la informació i les explicacions

facilitades per vostè en el dia d'avui, però també per altres responsables del departament en altres sessions que ha tingut aquesta comissió, amb tot allò que ha fonamentat les repetides evidències i els molts indicis als quals hem fet referència repetidament amb relació a la sospita de finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya i de la Fundació Trias Fargas. Res a veure una cosa amb l'altra, i cal dir-ho –i cal dir-ho–, per molt que el Grup de Convergència insisteixi a desviar l'atenció amb aquest tema.

Perquè, clar, ells aprofiten. El senyor Turull deia ahir: «Posats a parlar de convenis...» Amb l'excusa del que va signar el seu departament amb la Fundació del Palau de la Música, doncs, ens exhibeixen els convenis absolutament legals de la Fundació Trias Fargas. Home, com si fos l'exemple a seguir de com s'han de signar i elaborar els convenis, quan no varen ser ni tan sols ratificats, quan ni tan sols es van destinar els diners que hi preveïen, els 630.000 euros, a les activitats musicals previstes en aquests.

Deia el senyor Osàcar que la dinàmica consistia en el fet que des del Palau es trucava a la Fundació Trias Fargas perquè passés a signar els respectius convenis pel Palau. Bé, això és absolutament impossible. Si miren els tres primers convenis signats per la Fundació Trias Fargas, estan signats en paper oficial de la Fundació Trias Fargas. Però, ja se sap, com que el senyor Osàcar no s'identificava amb el senyor Daniel, potser per això desconeixia aquest fet.

El president

Gràcies, senyor Postigo. Ara és el torn del Grup Mixt i, en el seu nom, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, abans posava vostè en dubte –i ho deia, fins i tot, de forma molt efusiva– que hi havia gent que havia, fins i tot, acusat que aquí hi havia una operació especulativa que podia beneficiar tercers. Doncs, agafi vostè la interlocutòria on s'imputa al senyor García-Bragado i veurà que aquestes paraules no són dels grups parlamentaris. Són de la jutgessa que està portant el tema, i amb aquestes paraules defineix l'operació a la qual participa aquest conveni.

Sí, senyor Castells, és així. No és el món contra el conseller Castells; és el que diu la jutgessa i la fiscalia. Per tant, vostè posa en dubte les paraules de la jutgessa. Molt bé, em sembla molt bé. Vostè té el dret a defensar els seus companys de partit i el dret a defensar el conveni que va signar. Però no ens vengui a nosaltres que ara som nosaltres que ens hem inventat aquesta operació especulativa per beneficiar a tercers. Ho diu la jutgessa i està a la justícia, és el que diu la interlocutòria, és el que li hem llegit. No li ho hem dit, li ho hem llegit. I és això el que passa. Per tant, no vulgui vostè empastifar –com també diu–, però en el sentit contrari, de despistar, eh? No vulgui despistar l'auditori ni la ciutadania, perquè la realitat és aquesta, el que diu la interlocutòria, i és el que hem llegit.

Per altra banda, la senyora Turu. No vulgui, tampoc, difuminar el que va dir la senyora Turu. La senyora Turu..., i li ho dic perquè vam tenir unes quantes paraules amb la senyora Turu contradictòries –per dir-ho d'alguna forma *light*– respecte al que era el conveni. La senyora Turu no va dir ni en una sola ocasió que era un conveni. Vostè ha dit: «Ella ho sabia, que era un conveni.» Doncs, escolti'm, si ho sabia, va mentir; i, per tant, han d'haver-hi responsabilitats polítiques. Una persona que està al davant de Patrimoni i que està intentant justificar que no hi ha un conveni. I si la senyora Turu deia que un protocol d'intencions, doncs, vostè està dient el contrari del que diu ella. Per tant, sincerament, senyor Castells, no intenti vendre la coherència entre vostè i la directora, perquè han sigut absolutament incoherents.

Respecte al que deia de la premsa. Jo no tinc cap problema, senyor Castells, a dir que si la premsa s'ha equivocat. Però vostè després ha dit: «Mirin vostès els diaris on hi ha la nota que vam enviar...» En què quedem? Ens refiem dels diaris o només dels seus? Com ho fem? És a dir, ens refiem de la premsa o només de la premsa...?

Jo no tinc cap problema, quan vegi les paraules, a reconèixer que vostè no ha dit això. Però vostè també entendre que no ens pot referenciar a la premsa per llegir el que vostè va dir. Per tant, si vostè té intenció que sigui així, doncs, és tan fàcil com que als grups parlamentaris ens pugui facilitar aquesta documentació, aquestes declaracions fetes en seu judicial, que hauria estat molt bé contrastar-la directament per aquesta comissió.

Per altra banda, el secretari general feia referència al consorci com si la Generalitat no hi participés, pràcticament. Ens radiava com funciona.

Escolti'm, vostè deia que ha sigut la Generalitat que és víctima. Escolti'm, qui té com a obligació controlar algú –qui té com a obligació controlar algú–, no només defensar el seu patrimoni, sinó controlar –el consorci havia de controlar també la gestió dels diners públics–, i no ho fa, no és víctima; és, com a mínim, negligent –com a mínim, negligent. Per tant, no vestim de víctima qui no ha fet la seva feina. Víctima són els ciutadans que han vist com han volat 36 milions d'euros, 3,7 del consorci. Aquestes són les víctimes. Això sortirà de l'erari públic, dels diners públics. Aquestes són les víctimes de veritat, no la Generalitat, no. La Generalitat és qui controla i qui ha de controlar el diner públic. Per cert, suposo que el senyor Santi Rodríguez es referia també abans, quan dèiem qui tenia responsabilitats, a totes les administracions que hi participaven. Per tant, el ministeri, en el seu dia també del Govern del PP, també tenia obligacions de controlar; i l'ajuntament de Barcelona i la Generalitat...

I, per tant, jo no sé si n'hi ha un, o tres o quatre o diversos responsables de no controlar el diner públic; però, en tot cas, és evident que les administracions han de millorar la seva tasca i poden haver comès errors. I aquí hauríem de depurar les responsabilitats dels errors comesos –polítics, no judicials, polítics. I prendre mesures per millorar.

Jo crec que en això hauríem d'estar tots d'acord. Tots, independentment de colors polítics. Per tant, aquesta és

una tasca que segurament no s'ha fet prou bé en aquesta comissió, perquè potser tampoc hi ha hagut molta voluntat en allò que deïem abans, en la «guerra freda».

Per altra banda, preguntes sense resposta, senyor conseller. Si fóssim del tripartit, o d'algun dels membres, que estariem d'acord, agafant paraules d'alguns socis de Govern seus i alguns companys del seu partit, doncs, és evident que, quan un no contesta a algunes preguntes, els silencis tenen sentit. I jo també en sóc partidari, de vegades, segons com s'interpreti. Jo li he dit abans: «Com va arribar l'operació?» Vostè no ha contestat. M'agradaria que contestés. Com va arribar l'operació? La senyora Turu ens ha dit que va arribar per Presidència, pel senyor Maragall, pel president llavors de la Generalitat. Va arribar de mans del senyor Maragall? Vostè creu que qualsevol ciutadà té el dret i la forma d'arribar una operació pel senyor Maragall?

I deia vostè: «No, és que era el Palau; era el Palau, no era el senyor Millet.» Bé, escolti'm, a aquest país, no, el que no pot passar a Espanya i a Catalunya és que, segons l'entitat i la importància del personatge, les operacions arribin via Presidència o via administrativa. I, per tant, la senyora Turu va dir: «Em va arribar per via senyor García-Bragado, via de Presidència.» M'agradaria, conseller, que aclarís vostè com li arriba l'operació, qui li planteja, en quins termes, i per què hi han aquests privilegis en aquesta operació, que no han tingut altres operacions. Privilegis que altres operacions no han tingut. Aquesta confiança que se li suposava, se li pressuposava, al senyor Millet o al Palau. Doncs, aquest ha estat potser l'error, que les administracions han pressuposat d'un senyor, pel seu cognom, per on estava, per l'entitat que representava..., se li ha pressuposat el que a d'altres entitats mai –mai, mai– se'ls hauria concedit.

Per tant, aquest potser ha estat l'error: confiar en termes de família i no en termes de dret. Per tant, nosaltres creiem que, en definitiva, el que ha passat amb aquesta gestió –acabo, senyor president– és que l'excés de confiança, la falta de zel de l'Administració, la falta de control, les alarmes que no es miraven o es mirava cap a un altre costat, perquè era un senyor que es deia Millet o era el Palau de la Música, no han fet exercir exactament ni estrictament totes les funcions. I, si hi ha hagut algun error, ens hauria agradat, conseller, que hagués aprofitat aquesta compareixença per admetre-ho, per entonar un *mea culpa*. No passa res, un es pot equivocar, un pot cometre errors, però és important que ho reconegui. Vostè ens ha dit que era una operació irreprotxable en la qual els ciutadans guanyaran diners i, per tant, pràcticament li hem de donar les gràcies per la seva gestió.

Bé, la jutgessa i la fiscalia deuen estar absolutament equivocats...

El president

Senyor Rivera, hauria d'acabar.

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. Deuen tenir una obsessió contra la seva conselleria o contra el senyor García-Bragado. Deu ser això. Però molts ciutadans tenen dret

a pensar que vostès haurien de donar explicacions i fer autocrítica, i no ho han fet i han perdut una oportunitat en aquesta comissió.

Només recordar una dada, que abans ho recordava un company: és veritat el que deien dels bitllets de cinc-cents. A Al Capone no el van agafar perquè se'l denunciés a les autoritats, ni perquè hi hagués cap actuació judicial concreta; se'l va agafar per una inspecció d'Hisenda. És veritat, de vegades, moltes d'aquestes persones que tenen certs privilegis aconsegueixen que les entitats, fins i tot polítiques, mirin cap a un altre costat i sigui al final una declaració d'Hisenda qui acabi enxampat un cas com el del cas Palau. És la realitat, sí, ha sigut l'audiència per...

El president

Senyor Rivera, ara sí que hauria d'acabar ja, eh?

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president, acabo en deu segons. Per tant, només vull constatar que aquí s'han encès alarmes i alguns sembla que estan encantats d'haver-se conegut i han fet la feina magníficament bé. I aquest és el missatge que donem l'últim dia de compareixences als ciutadans de Catalunya: no es preocupin que això seguirà igual.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rivera. Ara, per acabar la sessió, té un torn de rèplica, per contestar les preguntes que li han fet en aquest segon torn, el senyor conseller; i, per tant, li passem la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. No, només acabaré –si vostè m'ho permet– amb unes paraules. Aquells que representem les institucions crec que tenim el dret que, quan actuem en l'exercici de les nostres funcions, se'ns pressuposi la voluntat de servir l'interès públic. Ho podem fer millor o pitjor; ens podem equivocar, es podrà qüestionar l'oportunitat o l'encert de les nostres decisions, però mai la voluntat del servei a l'interès públic.

Per això, resulta inacceptable l'actuació d'aquells que, sense cap fonament, cap dada, cap fet que els avalí, es permeten qüestionar l'esperit que guia l'actuació de la institució.

Sense més dada, per ser exactes, que la constatació *a posteriori* de la conducta delictiva d'alguns d'aquells amb qui, per raó del càrrec, han hagut de tenir relació les institucions.

Perquè aquesta lògica està en l'origen de totes les perversions, és inacceptable i injustificable i l'hem de denunciar amb tota contundència.

Aquesta lògica és nociva i és encara més intolerable quan s'hi dediquen amb una fruïció digna de millor causa aquells que haurien de servir l'opinió pública i l'interès públic. I, en especial, ho és quan ho fan els responsables

de partits polítics que haurien de vetllar, precisament, per la defensa de les institucions.

En aquest cas, el comportament és, simplement, d'una deslleialtat incommensurable. Perquè la prioritat és la destrucció de l'adversari polític, si cal, fent mal a les persones, encara que, amb això, s'emportin per davant les institucions, encara que s'hagi de fer servir tot, encara que s'hagi d'estendre una ombra de sospita sobre les institucions que es diu servir.

Per això, cal que fem tot el que calgui perquè els ciutadans castiguin severament els qui utilitzen aquests procediments.

Hem de dir que, en política, no s'hi val tot, que no hem d'amagar res, per descomptat, però que no es pot embutrar i fer mal impunement.

Hem de dir que els que pensem que el qualificatiu d'«honorable», més enllà del tractament que acompanya el nostre càrrec, és el que ens exigim amb la nostra conducta tenim dret a ser respectats. I a rebre les reparacions que ens mereixem, quan injustificadament no ho som. Més encara si hi ha una trajectòria que ens avala.

I també hem de dir que aquells que estan disposats a menystenir i degradar les institucions han de merèixer un judici molt sever de la societat. I, sobretot, que la societat, els ciutadans, tenen tot el dret a desconfiar d'ells. Perquè, si les degraden i rebaixen, és perquè les institucions els importen, realment, molt poc i, en realitat, pensen més a servir-se'n que a servir-les.

Senyores i senyors diputats, senyor president de la comissió, voldria acabar amb un prec. Jo els voldria demanar a tots vostès, als uns i als altres, que reflexionin sobre si la línia de conducta seguida durant aquests darrers mesos ha estat la més encertada per retornar als ciutadans la confiança que ens han dipositat. És a dir,

per donar-los la certesa que tenen unes institucions que vetllen, en tot moment, per la transparència, l'honestetat i el joc net de la nostra vida pública. És a dir, pel servei a l'interès públic, en definitiva, abans que no en l'estricta lògica partidista.

I desitjaria que aquesta reflexió ens permetés avançar de veritat cap a un país cada vegada més sa, fort i segur d'ell mateix i unes institucions més sòlides, respectades, edificants i exemplars.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Amb la presència de l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, i del senyor Carnicer, acabem les compareixences. Senyor Turull, un moment, si us plau, que no hem acabat. Acabem les compareixences. Els vull agrair moltíssim la feina que han fet, que sé que ha estat molta, a tots els mitjans de comunicació que ens han seguit, a tots els compareixents. I desitjaria que les conclusions que fes aquesta comissió no només servissin, com ha dit el conseller, per tirar-se els plats pel cap, sinó que en traguéssim unes conclusions, perquè fets com els que estem, aquests dies..., amb els compareixents i aquesta mateixa comissió estem jutjant, en certa manera, doncs, no es poguessin tornar a produir. Per tant, jo els agraeixo moltíssim la seva feina.

I, ara, després d'acomiar el conseller, m'agradaria que els portaveus es quedessin un breu moment per fixar a veure si hem de fer una reunió aquest dijous d'aquesta setmana per fer un debat del dictamen de les conclusions.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i nou minuts.